

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณี

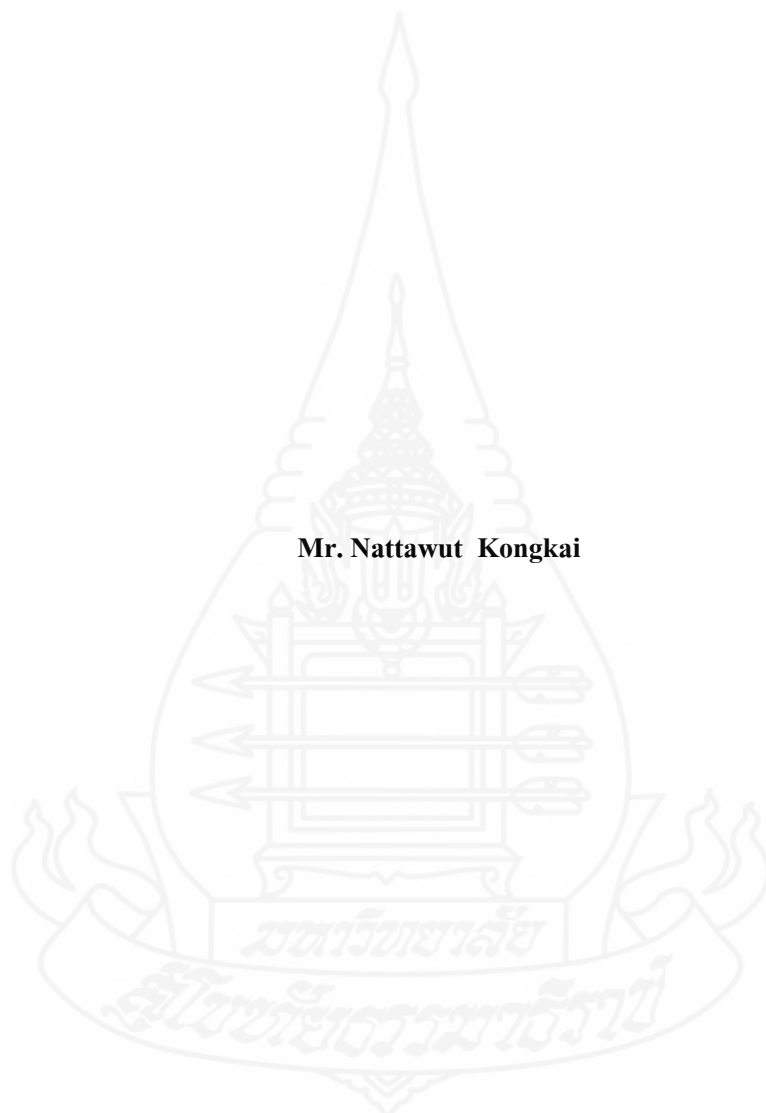
นายณัฐวุฒิ คงไข่

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต
วิชาเอกกฎหมายธุรกิจ สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

พ.ศ. 2562

Legal Problem Relating to Prostitution

Mr. Nattawut Kongkai

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for

the Degree of Master of Laws in Public Law

School of Law

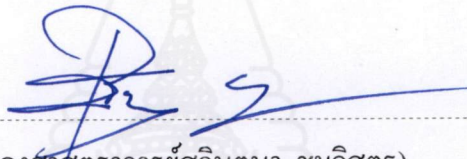
Sukhothai Thammathirat Open University

2019

หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณี
ชื่อและนามสกุล นายณัฐวุฒิ คงไข
วิชาเอก กฎหมายธุรกิจ
สาขาวิชา นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์สุจินตนา ชุมวิสูตร

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม 2563

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

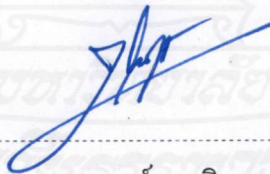
ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์สุจินตนา ชุมวิสูตร)

กรรมการ

(ศาสตราจารย์วิกรณ์ รักษ์ปวงชน)

(รองศาสตราจารย์วรวุฒิ เทพทอง)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชานิติศาสตร์

ชื่อการศึกษา ค้นคว่ำอิสระ ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณี

ผู้ศึกษา นายณัฐวุฒิ คงไข่ รหัสนักศึกษา 2564000178 ปริญญา นิติศาสตรมหาบัณฑิต

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์สุจินตนา ชุมวิสูตร

ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว่ำอิสระนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการค้าประเวณี (2) วิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณี โดยศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศ และ (3) เสนอแนวทางแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในประเทศไทย

การศึกษาค้นคว่ำอิสระนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการวิจัยจากเอกสาร ข้อมูลการศึกษาทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ โดยรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ วารสาร สิ่งตีพิมพ์ ทั่วบทความกฎหมาย ตำรา บทความ ระเบียบวิธีปฏิบัติ และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายการค้าประเวณี

ผลการศึกษา พบว่า (1) กฎหมายการค้าประเวณีในประเทศไทยบัญญัติให้การค้าประเวณีโดยสมัครใจเป็นความผิด อันทำให้การค้าประเวณียังไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม (2) ภาครัฐไม่สามารถควบคุมดูแลผู้ค้าประเวณีในเรื่องสุขภาพอนามัย ความปลอดภัยในชีวิต และร่างกายของผู้ค้าประเวณี และการถูกเอาเปรียบจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ เมื่อเทียบกับต่างประเทศ พบว่า ภาครัฐมีการส่งเสริมให้การค้าประเวณีให้ดำรงอยู่ และเติบโตขึ้นเป็นธุรกิจ เพื่อเป็นการสร้างรายได้ให้กับ ตนเอง และครอบครัว อีกทั้งเป็นตัวช่วยค้ำจุนความอยู่รอดของระบบเศรษฐกิจในภาวะวิกฤติการณ์อีกด้วย (3) ผู้ศึกษาเห็นควรกำหนดให้การค้าประเวณีในประเทศไทยเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมายภายใต้เงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด โดยการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีให้ได้รับสิทธิต่าง ๆ จากรัฐ และภาครัฐก็สามารถควบคุมดูแลผู้ค้าประเวณีในด้านต่างๆ ได้ เพื่อเป็นการแก้ปัญหาการแสวงหาประโยชน์อันมิชอบจากเจ้าหน้าที่ของรัฐกับผู้ค้าประเวณีได้อีกทางหนึ่ง

คำสำคัญ โสเภณี การค้าประเวณี มาตรการทางกฎหมาย

Independent Study title: Legal Problem Relating to Prostitution
Author: Mr. Nattawut Kongkai; **ID:** 2564000178; **Degree:** Master of Laws;
Independent Study advisor: Suchintana Chumvisoot, Associate Professor;
Academic year: 2019

Abstract

The objective of this independent study is (1) to study the legal measure relating to prostitution, (2) to analyze the legal problems relating to prostitution through a comparative study on foreign laws, and (3) to suggest a corrective guideline of the law relating to prostitution in Thailand.

This independent study is a qualitative research using documentary research of the studying data both of Thailand and foreign countries. The data relating to the prostitution law is collected from the related books, journals, printed matters, articles of law, textbooks, articles, practical methodologies, and internet data.

The finding of the studying results indicated as follows: (1) the prostitution law in Thailand has been enacted that a willful prostitution is guilty, resulting in non-social acceptance on prostitution, (2) the government sector has been unable to control the prostitutes in the matter of their health and sanitation, life and body safety, and disadvantage from the government officers, When compared to foreign countries, it was found that the government has promoted the prostitution trade to exist and become a business in order to generate income for themselves and their families and help support the survival of the economic system in a crisis as well. (3) in the opinion of the researcher, the prostitution in Thailand should be determined to be legal under the conditions prescribed by law by amending the laws relating to prostitution that the rights shall be granted by the government and the government sector can control the prostitutes in various areas to solve the problem of the unlawful exploitation from the government officers with the prostitutes in another way.

Keywords: Prostitute, Prostitution, Legal Measure

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยดี ด้วยความเมตตากรุณาและเสียสละของ อาจารย์รองศาสตราจารย์สุจินตนา ชุมวิสูตร ที่ท่านได้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา และได้ให้ความอนุเคราะห์ แนะนำ ให้คำปรึกษา ให้แนวคิด ให้ข้อสังเกต อันเป็นคุณค่ายิ่งแก่การค้นคว้าอิสระนี้ รวมทั้งได้สละเวลาในการตรวจแก้ไข จนสามารถสำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์

นอกจากนี้ผู้เขียนขอกราบขอบคุณอาจารย์ผู้สอน ผู้เขียนตำราทางนิติศาสตร์ทุกท่าน และผู้เขียนตำราต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และผลงานทางวิชาการให้แก่วงการนิติศาสตร์ ให้ได้ศึกษา และค้นคว้า ประกอบการศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นอย่างดี

หากการศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ เกิดประโยชน์ในด้านวิชาการอยู่บ้าง ผู้เขียนขอมอบคุณงามความดี ให้แก่ คุณบิดามารดา บุรพาจารย์ ผู้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน เพื่อนนักศึกษา ผู้ที่มีส่วนร่วมในการศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ทุกท่าน ตลอดจนครอบครัว ญาติพี่น้องและผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่เป็นกำลังใจเฝ้าคอยความสำเร็จในการศึกษาและชีวิตหน้าที่การงานตลอดมา

ณัฐวุฒิ คงไข่
สิงหาคม 2563

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	2
ขอบเขตของการศึกษา	3
ระเบียบวิธีวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2 ความเป็นมา แนวคิด ลักษณะและรูปแบบของการค้าประเวณี	4
ความเป็นมาของการค้าประเวณี	4
แนวคิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี	9
ลักษณะและรูปแบบของการค้าประเวณี	20
บทที่ 3 การค้าประเวณีตามประเทศไทยและกฎหมายต่างประเทศ	40
การค้าประเวณีตามกฎหมายไทย	40
การค้าประเวณีตามกฎหมายต่างประเทศ	62
เปรียบเทียบการค้าประเวณีตามกฎหมายไทยกับต่างประเทศ	77
บทที่ 4 วิเคราะห์ปัญหาการค้าประเวณีในประเทศไทย	79
ปัญหาเรื่องโสเภณีไม่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายแรงงาน	79
ปัญหาเรื่องเจ้าหน้าที่ของรัฐแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ	80
ปัญหาอาชญากรรมและการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม	81
บทที่ 5 บทสรุป และข้อเสนอแนะ	83
บทสรุป	83
ข้อเสนอแนะ	87
บรรณานุกรม	89
ประวัติผู้ศึกษา	92

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากสภาพเศรษฐกิจ สังคม ของประเทศไทย ได้มีการเปลี่ยนแปลงไป ตามเหตุปัจจัยต่าง ๆ ส่งผลกระทบทางด้านสังคม เกิดการแสวงหาผลประโยชน์นำให้คนในสังคมมีค่านิยมในการบริโภคทางวัตถุเพิ่มมากขึ้นและอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผู้หญิงเข้าสู่กระบวนการอาชีพที่เรียกว่าการค้าประเวณี สาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงเข้าสู่อาชีพการค้าประเวณีมีหลายอย่าง เช่น สภาพครอบครัวฐานะทางเศรษฐกิจ เป็นต้น

ประเทศไทยยังถูกจำกัดในแง่ของกฎหมายและวัฒนธรรม ประเพณีที่ดั่งงามสังคม จึงไม่ยอมรับในการค้าประเวณี ส่วนในของด้านกฎหมายมีบทบัญญัติของกฎหมายหลายฉบับที่ออกมาเพื่อป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี แต่เป็นที่รู้กัน โดยทั่วไปว่าปัจจุบันประเทศไทยก็ยังคงมีการลักลอบค้าประเวณีที่ผิดกฎหมายเป็นจำนวนมากแม้จะมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องหลายฉบับ เช่น พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 พระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 และ กฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องใช้บังคับ แต่ก็ไม่สามารถทำให้การค้าประเวณี และธุรกิจการค้าประเวณีลดลงได้แต่อย่างใด ถึงแม้พระราชบัญญัติจะมีการกำหนดบทลงโทษบุคคลทั้งหมดที่มีส่วนร่วมในการค้าประเวณีก็ตาม แต่กฎหมายนี้ก็กลับประสบความล้มเหลวในการแก้ปัญหาการค้าประเวณีในประเทศไทย สาเหตุเนื่องมาจากการขาดการบังคับใช้อย่างจริงจัง ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัตินี้มีขึ้นเพื่อเอาผิดกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการค้าประเวณี แต่ปัญหาการถูกบังคับให้ค้าประเวณีและการเปิดบริการของสถานค้าประเวณีก็ไม่ได้รับการเอาใจใส่จากเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง ดังนั้นข้อบกพร่องจึงไม่ได้อยู่ที่ตัวกฎหมายแต่อยู่ที่การขาดการบังคับใช้โดยเห็นได้จากธุรกิจการค้าประเวณีนับวันจะมีความสำคัญและทวีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ในสังคม

นับแต่ที่รัฐบาลได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เป็นครั้งแรก จำนวนผู้ค้าประเวณีทั่วประเทศเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และสถานค้าประเวณีทั่วประเทศไทยได้ทวีเพิ่มจำนวนมากขึ้นกว่าหนึ่งเท่าตัว นอกจากนี้ยังมีสถานค้าประเวณีและผู้ค้าประเวณีอีกเป็นจำนวนมากมายที่ไม่สามารถสำรวจได้ จากการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และ

ต่อเนื่องของธุรกิจการค้าประเพณีในสังคมนี้เอง ส่งผลให้เกิดคำถามว่ากฎหมายการค้าประเพณีที่ประเทศไทยใช้อยู่ในปัจจุบันสามารถควบคุมและแก้ไขปัญหาธุรกิจการค้าประเพณีในสังคมได้จริงหรือไม่ และหากกฎหมายการค้าประเพณีของไทยปัจจุบันไม่สามารถแก้ไขปัญหาการค้าประเพณีได้แล้ว มีวิธีอื่นใดบ้างที่สามารถแก้ไขปัญหาการค้าประเพณีที่เหมาะสมกับสถานะสังคมไทยในปัจจุบัน แต่เมื่อพิจารณาสภาพความเป็นจริงแล้วจะเห็นได้ว่าอาชีพโสเภณีและการค้าประเพณีมีอยู่และซึ่ขายกันอย่างกว้างขวาง ธุรกิจบริการทางเพศถือว่าเป็นธุรกิจใต้ดินที่มีมูลค่าสูง เมื่อกฎหมายที่มีอยู่ไม่สามารถทำให้การค้าประเพณีหมดไปจากสังคมไทยได้ รัฐจึงควรหันมาปรับแก้กฎหมายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเพณีให้อยู่ในรูปแบบที่ถูกต้องตามกฎหมายภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ เช่น การจัดเก็บภาษีสถานบริการที่มีการค้าประเพณีจะทำให้รัฐมีรายได้เข้าประเทศมหาศาล ซึ่งจะสามารถนำไปใช้บริหารหรือพัฒนาประเทศในส่วนอื่นได้ และเมื่อมีการประกอบอาชีพการค้าประเพณีอย่างถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ปัจจัยที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ ปัญหาแรงงานหญิงในภาคการค้าประเพณีจำเป็นต้องมีมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงานเสมือนกับแรงงานหญิงในภาคธุรกิจอื่น ไม่ว่าจะเป็นในส่วนของระยะเวลาการทำงานรวมทั้งสิทธิประโยชน์และสวัสดิการต่าง ๆ ที่แรงงานในภาคการค้าประเพณีควรได้รับเหมือนเช่นอาชีพอื่น ๆ ที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายแรงงาน รวมถึงการดูแลเรื่องสุขภาพอนามัยของผู้ประกอบการค้าประเพณีด้วย

การค้าประเพณีเกิดขึ้นในหลายพื้นที่ของประเทศไทย โดยเฉพาะจังหวัดที่มีอัตราการท่องเที่ยวที่ค่อนข้างสูง ส่งผลให้เกิดธุรกิจที่เกี่ยวกับการค้าประเพณี และมีผู้หญิงรวมมาทำอาชีพนี้เป็นจำนวนมาก จากข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้ทำการศึกษามาข้างต้น ทำให้ผู้ศึกษาสนใจศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการค้าประเพณี เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงหรือแก้ไขกฎหมายในส่วนของการร่างกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเพณีรวมถึงการคุ้มครองแรงงานในภาคของการค้าประเพณี จึงจำเป็นต้องศึกษาค้นคว้าอิสระในเรื่องปัญหาการค้าประเพณีในประเทศไทย

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 2.1 เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิด ลักษณะรูปแบบของการค้าประเพณี
- 2.2 เพื่อศึกษาหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการค้าประเพณีตามกฎหมายไทยและต่างประเทศ
- 2.3 เพื่อวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการค้าประเพณีเปรียบเทียบกับต่างประเทศ
- 2.4 เพื่อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเพณีอันจะส่งผลให้การแก้ไขปัญหาการค้าประเพณีมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ จะทำการศึกษาเกี่ยวกับความเป็นมา แนวคิด ลักษณะรูปแบบของการค้าประเวณี และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 และกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และนิวซีแลนด์

4. ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการรวบรวม และค้นคว้าจากเอกสารและสื่อออนไลน์ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ตำรา หนังสือวารสาร ตำบทยกกฎหมาย พระราชบัญญัติ บทความ ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการค้าประเวณี ในอันที่จะส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ นำมารวบรวม เพื่อให้ได้ข้อสรุปและข้อเสนอแนะหาแนวทางแก้ไขกฎหมายต่อไป

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 5.1 ทราบความเป็นมา แนวคิด ลักษณะรูปแบบของการค้าประเวณี
- 5.2 ทราบหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการค้าประเวณีตามกฎหมายไทยและต่างประเทศ
- 5.3 ทราบสภาพปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีตามกฎหมายไทย
- 5.4 ทราบแนวทางในการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีอันจะช่วยส่งผลให้การแก้ไขปัญหาค้าประเวณีมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

บทที่ 2

ความเป็นมา แนวคิด ลักษณะและรูปแบบของการค้าประเวณี

การค้าประเวณีเป็นการยอมรับการกระทำชำเราหรือการยอมรับการกระทำอื่นใด เพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการสำสอนเพื่อสินจ้าง ทั้งนี้ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศและรวมถึงการแต่งงานกับคนต่างชาติ เพื่อจะได้เดินทางไปค้าประเวณีในต่างประเทศด้วย มีผู้ให้ความหมายของโสเภณีไว้หลายประการพอสรุปได้ว่า นครโสเภณีหรือหญิงนครโสเภณี หมายความว่าผู้หญิงประเภทหนึ่งที่ทำเล็ยงชีพด้วยการค้าประเวณี มีความหมายตามตัวอักษรว่า หญิงงามประจำเมืองหรือผู้หญิงทำให้เมืองงาม เรียก โดยย่อว่า หญิงโสเภณี หรือหญิงงามเมือง ทั้งนี้ในภาษาแบบแผนเรียก นครโสเภณี หรือ หญิงนครโสเภณี ภาษาถิ่นอีสานเรียก หญิงแม่จ้าง เป็นต้น

1. ความเป็นมาของการค้าประเวณี

การค้าประเวณีซึ่งเป็นอาชีพที่เก่าแก่ที่สุดอาชีพหนึ่งของโลก เชื่อกันว่าเริ่มต้นขึ้นในโสเภณีเกิดขึ้นจากพิธีกรรมทางศาสนาของคนบริเวณชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนช่วงศตวรรษที่ 5 ก่อนคริสตกาล ในพิธีกรรมดังกล่าวหญิงที่ได้รับเลือกจะยินยอมให้ชายร่วมประเวณีโดยถือเป็นสิ่งที่น่ายกย่องเพราะเป็นวิธีบูชาแก่เทพเจ้าวิธีหนึ่ง ต่อมาในสมัยบาบิโลน หญิงสาวชาวบาบิโลเนียนทุกคนจะต้องผ่านพิธีกรรมบูชาเจ้าแม่มีลิต้า (Mylitta) ซึ่งพิธีกรรมดังกล่าวหญิงจะต้องมารวมตัวกันเพื่อให้ชายเลือกไปร่วมประเวณี โดยชายจะมอบเงินให้หญิงนั้นและเงินดังกล่าวจะถูกนำไปใช้เพื่อบำรุงศาสนา¹

¹Henriques , 1961, 21-22.

1.1 ความเป็นมาของการค้าประเวณีในต่างประเทศ

1.1.1 ความเป็นมาของการค้าประเวณีสมัยกรีกและโรมัน²

ช่วงแรกการค้าประเวณีไม่มีมากนัก เพราะในยุคนั้นชายสามารถมีภรรยาได้หลายคน ครั้นต่อมาสังคมเจริญขึ้น การค้าประเวณีจึงได้แพร่หลายขึ้นในแบบต่างๆ กัน โดยอาจสรุปได้ว่าการค้าประเวณีในยุคโบราณนี้วัตถุประสงค์เพียง 2 ประการ คือ

- 1) เพื่อการศาสนกิจ
- 2) เพื่อหารายได้

1.1.2 ความเป็นมาของการค้าประเวณีสมัยกลาง (Middle Ages)³ นับตั้งแต่คริสต์ศักราชที่ 1000 ถึง 1400 หลักธรรมของคริสต์ศาสนาแผ่กว้างออกไปทั่วภาคพื้นยุโรป และเอเชีย (Asia Minor) ซึ่งทำให้เกิดระบบการมีผัวเดียวเมียเดียวขึ้น ความคิดเห็นของสังคมในประเทศเหล่านั้นเห็นว่าการค้าประเวณีเป็นเรื่องน่ารังเกียจ ความรู้สึกในกามารมณ์ถือว่าเป็นกุศผีที่สิงอยู่ประจำทุกคนและทุกคนก็พยายามที่จะขจัดความรู้สึกนี้ให้สิ้นไป หรืออย่างน้อยก็กำจัดให้อยู่ภายในขอบเขตอันสมควรเหล่าคริสต์ศาสนิกชนย่ำให้บรรดาสตรีที่สมรสแล้วประพฤติตนแต่ในแง่ดีงาม

1.1.3 ความเป็นมาของการค้าประเวณีสมัยปฏิวัติทางอุตสาหกรรม (Industrial Revolution) คือ อยู่ในระยะคริสต์ศตวรรษที่ 18 ถึง 19 สมัยนี้เป็นยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง มนุษย์เปลี่ยนจากวิถีชีวิตแห่งความสงบมาเป็นวิถีชีวิตแห่งความวุ่นวายและเร่งรีบ สิ่งต่างๆ ถูกเปลี่ยนจากการใช้มือมาเป็นเครื่องจักรทุกอย่างขึ้นอยู่กับงานและเงิน ประชาชนที่อยู่นอกตัวเมืองทุกคนหลังไหลเข้ามาสู่เมืองต่างๆ เพื่อหางานทำ จึงทำให้เกิดความแออัดและแร้นแค้น โดยต้องทำงานอย่างเดียวที่ซ้ำซาก ทำให้อารมณ์ของคนเหล่านั้นเคร่งเครียด และหาทางที่จะผ่อนคลายอารมณ์ โดยการคบหากับหญิงที่ทำการค้าประเวณี ทำให้จำนวนหญิงที่ค้าประเวณีเพิ่มมากขึ้น นอกจากนั้นยังมีหญิงที่มีอาชีพเป็นหลักอยู่แล้ว แต่ทำการค้าประเวณีเป็นครั้งคราวเพื่อหารายได้เสริม

1.2 ความเป็นมาของการค้าประเวณีในประเทศไทย

ประเทศไทยได้รับอิทธิพลจากประเทศอื่น อาทิ ประเทศอินเดียและประเทศจีน โดยประเทศอินเดียได้แผ่อารยะธรรมมายังประเทศไทยตั้งโบราณ ซึ่งประเทศอินเดียมีโสเภณีมาตั้งแต่สมัยโบราณที่เรียกว่า หญิงงามเมือง มีไว้สำหรับต้อนรับแขกเมือง ส่วนประเทศจีนมีโสเภณีอยู่ตั้งแต่สมัยโบราณ และการที่ประเทศไทยได้ติดต่อกับประเทศจีนมาตั้งแต่ครั้งประวัติศาสตร์

²กิตติ เสริมบุตร, รัฐกับการควบคุมการค้าประเวณี, กรุงเทพมหานคร: วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 16, 2516-2517.

³กิตติ เสริมบุตร, “เรื่องเดียวกัน”, หน้า 7-8.

ก็น่าจะเป็นอีกทางหนึ่งที่สันนิษฐานว่าได้รับอิทธิพลมาจากประเทศจีน นอกจากนี้แล้ว การติดต่อค้าขายกับชาติต่าง ๆ ในยุโรปสมัยอยุธยาก็น่าจะเป็นเหตุผลพอที่จะสันนิษฐานได้ทำนองเดียวกัน แต่ก็ไม่มีหลักฐานยืนยันว่าไทยได้รับอิทธิพลในเรื่องการค้าประเวณีมาจากที่ใด⁴

1.2.1 ความเป็นมาของการค้าประเวณีในประเทศไทยสมัยอยุธยา – พ.ศ. 2398

ลาอูแบร์ซึ่งเป็นทูตของประเทศฝรั่งเศสที่ได้เข้ามาประเทศไทยในสมัยสมเด็จพระนารายณ์ (พ.ศ. 2199-2231) ได้ระบุไว้ในจดหมายเหตุของตนเกี่ยวกับการค้าประเวณีในประเทศไทย อันเป็นหลักฐานสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงการค้าประเวณีในสมัยอยุธยาว่า ในสมัยนั้นกรุงศรีอยุธยามีโสเภณีราว 600 คน มีช่องโสเภณีอยู่ 4 แห่ง⁵ ตั้งอยู่ในย่านชุมชนชาวจีนใกล้กับท่าเรือใกล้ตลาด ให้บริการทั้งไทยและชาวต่างชาติ ย่านที่ตั้งสำนักโสเภณีนี้เรียกกันว่า “สำเพ็ง” ซึ่งเป็นภาษาเขมรหมายถึงโสเภณี ผู้เป็นเจ้าของสำนักต้องเสียภาษีแก่เจ้าภาษี ห้างโสเภณีในสมัยนั้นเป็นห้างทาสที่นายทาสขายต่อมา นอกจากนี้ยังมีหญิงที่ถูกบิดาและสามีขายเป็นทาสด้วย เนื่องจากโสเภณีเป็นหญิงทาสและหญิงที่ถูกขายมาจึงมิได้รับการยกย่องในสังคมไทยเหมือนดังเทวทาสีโสเภณีในอินเดียหรือเกอิชาในประเทศญี่ปุ่น สถานะของหญิงโสเภณีในสมัยนั้นจึงไม่ได้รับการยกย่องและเป็นที่รังเกียจของสังคม

1.2.2 ระยะเวลาหลังสนธิสัญญาเบาริ่ง – การเปลี่ยนแปลงการปกครอง (พ.ศ. 2398 – พ.ศ. 2475)

ภายหลังจากที่ประเทศไทยได้ทำสัญญาเบาริ่งกับประเทศอังกฤษ เมื่อปี พ.ศ. 2389 รูปแบบเศรษฐกิจของไทยก็เริ่มเปลี่ยนไปจากการผลิตด้านเกษตรเพื่อการยังชีพไปเป็นการผลิตเพื่อส่งออกขายต่างประเทศ และมีการบุกเบิกเศรษฐกิจด้านอื่นๆ เช่น การทำป่าไม้ การทำเหมืองแร่ งานเหล่านี้ต้องใช้แรงงานมาก แรงงานคนไทยต้องใช้เพื่อการปลูกข้าวสำหรับส่งออกเป็นส่วนใหญ่ จึงต้องมีการจ้างแรงงานจากต่างชาติเข้ามาทำป่าไม้และเหมืองแร่ ที่สำคัญคือแรงงานจีน การเข้ามาของคนจีนและการเลิกทาสในสมัยรัชกาลที่ 5 ทำให้เกิดการซื้อขายหญิงโสเภณีมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นและมีได้จำกัดอยู่แต่ในเมืองหลวงย่านสำเพ็งอีกต่อไปแต่ได้ขยายตัวไปในเมืองต่างๆ ที่มีกรรมกรจีนมาทำงาน เช่น ภูเก็ต ระนอง เป็นต้น ในขณะที่สภาพเศรษฐกิจที่ยากจนของประเทศจีนในสมัยนั้นทำให้ครอบครัวชาวจีนบางส่วนขายลูกสาวของตนให้เป็นคนรับใช้หรือโสเภณี นอกจากนี้ยังมีขบวนการค้าหญิงจีนให้มาเป็นโสเภณีในประเทศไทยอีกด้วย จำนวน

⁴ สวัสดิ์ ดำรับพันธ์ , การวิเคราะห์หญิงโสเภณีในประเทศไทย, วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508, หน้า 26.

⁵ ชุมพล กาญจนะ , การใช้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมและแก้ไขปัญหาการนำเด็กมาเพื่อค้าประเวณี, วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต , จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2534.

หญิงจีนที่เข้ามาในประเทศไทยมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในช่วงก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองมีหญิงจีนเข้ามาในไทยถึง 41,839 คน เป็นเด็กหญิงต่ำกว่า 14 ปี จำนวน 10,580 คน⁶ หญิงเหล่านี้ส่วนหนึ่งถูกซื้อขายและบังคับให้เป็นโสเภณีในประเทศไทย และยังมีการส่งไปค้ายังประเทศใกล้เคียงด้วย นอกจากหญิงจีนแล้วยังมีหญิงญี่ปุ่นและชาติตะวันตก เช่น รัสเซีย เยอรมัน ฝรั่งเศส เข้ามาประกอบอาชีพโสเภณีให้บริการแก่ชาวตะวันตก โดยมีสำนักโสเภณีตั้งอยู่ย่านบางรักอันเป็นที่อยู่ของชาวต่างประเทศจำนวนหลายแห่งอีกด้วย

นอกจากนั้นนโยบายพัฒนาประเทศของรัชกาลที่ 5 ทำให้มีการจัดสร้างระบบการคมนาคมในประเทศส่งผลให้มีการหลอกหญิงตามภูมิภาคต่างๆ เข้ามาขายในกรุงเทพฯ มากขึ้น และเมื่อมีการประกาศพระราชบัญญัติพิทักษ์เกียรติยศของสตรีไทย พ.ศ. 2417 ก็ทำให้มีการหลอกหญิงไทยมาขายเป็นโสเภณีเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากมีความจำเป็นที่ต้องหาหญิงเข้ามาแทนหญิงทาสส่วนใหญ่ที่จะเป็นไท หญิงโสเภณีเหล่านี้ไม่ว่าจะถูกหลอกลงมาหรือสมัครใจมาก็จะถูกบังคับกดขี่ข่มเหงอย่างมาก ต้องกระทำตามคำสั่งเจ้าของสำนักโสเภณีมิฉะนั้นจะถูกเขี่ยขี้ตมได้ มีการออกพระราชบัญญัติภามิบำรุงถนนในสมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งเรียกเก็บจากเจ้าสำนักโสเภณีและตัวโสเภณี ทำให้เกิดการขยายโรงโสเภณีเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้เจ้าภามิเก็บเงินบำรุงถนนได้มาก แต่ก็เป็นช่องทางให้อ่านาจอักเจ้าภามิขายอากรในการใช้เล่ห์เหลี่ยมกล่าวหาหญิงโสเภณีว่าไม่เสียภามิเพื่อเรียกเอาเงินจากหญิง ต่อมาจึงมีการยกเลิกกฎหมายดังกล่าวและออกพระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค ร.ศ. 127 มาแทนเพื่อให้รัฐควบคุมกิจการโสเภณีและเก็บเงินภามิเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ กฎหมายดังกล่าวกำหนดเพิ่มอายุหญิงโสเภณีจาก 16 ปี เป็น 20 ปี และห้ามมิให้เจ้าของสำนักกักขังโสเภณีและมีการเลี้ยงเด็กอายุ 8-15 ปี ในโรงหญิงโสเภณี ให้จดทะเบียนสำนักโสเภณี และต้องปักคอมเจิวหน้าสำนัก รวมทั้งให้มีการตรวจร่างกายหญิงเพื่อป้องกันโรคด้วย กฎหมายฉบับนี้ใช้บังคับอยู่จนถึงปี พ.ศ. 2503 จึงได้ถูกยกเลิกไป โดยมีการตราพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ขึ้นใช้บังคับแทนเนื่องจากกฎหมายดังกล่าวสวนทางกับความต้องการของประเทศทางตะวันตกที่ต้องการให้มีการปราบปรามการค้าหญิงและเด็กรวมทั้งเลิกระบบโสเภณี⁷

1.2.3 ยุคหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง – ปัจจุบัน แบ่งได้เป็น 2 ช่วงเวลาได้แก่

1) ช่วง พ.ศ. 2475 – 2503 ในช่วงหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองนี้โสเภณียังเป็นระบบผูกขาดโดยรัฐอยู่ กระแสการเรียกร้องของหญิงในระยะก่อนการเปลี่ยนแปลง

⁶ เสาวภาค ไพทยวัฒน์, 2538 หน้า 213-214

⁷ วันชัย ศรีนวนนิต (2505) . ศสนคติของตำรวจไทยต่อปัญหาโสเภณี. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พระนคร โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม. หน้า 933

การปกครองมีผลทำให้เกิดการยกเลิกกฎหมายที่อนุญาตให้ชายมีภรรยาได้หลายคน โดยมีการออกกฎหมายให้ชายมีภรรยาได้เพียงคนเดียวในปี พ.ศ. 2478 มีกระบวนการยกย่องฐานะสตรีให้เป็นเหมือนดังสตรีในตะวันตกโดยเน้นที่รูปแบบ เช่น การปฏิบัติวัฒนธรรม การแต่งตัว การให้สามี จูบลากรรยาก่อนไปทำงาน เป็นต้น การดำเนินการต่างๆกลับมิได้เกิดผลให้เป็นการยกฐานะของหญิงและแก้ไขปัญหาโสเภณีดังที่คาดหวังไว้ แต่กลับมีส่วนทำให้โสเภณีทวีจำนวนมากขึ้น เนื่องจากค่านิยมของชายในเรื่องเพศที่ยังไม่ได้ถูกเปลี่ยนแปลง หญิงที่พ้นจากการเป็นภรรยาบางส่วนต้องประกอบอาชีพค้าประเวณี ในขณะที่ชายไทยบางส่วนต้องไปใช้บริการโสเภณีแทนการสะสมภรรยาด้วยเหตุนี้โสเภณีจึงเพิ่มจำนวนมากขึ้นอย่างน่าตกใจในปี พ.ศ.2500 มีการจัดทำรายงานเพื่อเสนอต่อรัฐบาลไทยเรื่อง “ปัญหาโสเภณีในประเทศไทย” ระบุว่ามีการหลอกลวงผู้หญิงมาจากหมู่บ้านและเมืองเล็กๆเข้ามาในเมืองใหญ่ๆด้วยการสัญญาว่าจะหางานให้ทำ ให้เรียนหนังสือหรือแต่งงาน แล้วก็ถูกชักนำไปเป็นโสเภณี หญิงที่ประกอบอาชีพโสเภณีในยุคนั้นจึงไม่ใช่หญิงที่ถูกซื้อขามาจากเมืองจีนอีกต่อไป โดยร้อยละ 90 ของหญิงเหล่านี้มีอายุระหว่าง 15-20 ปี นอกจากนี้สถานที่ค้าประเวณีในยุคนั้นมิได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะในสำนักโคมเขียวเท่านั้น แต่ได้ขยายออกไปในรูปแบบต่างๆ เช่น โรงน้ำชา โรงเดินรำ (ในคัลลับ) โรงแรมต่างๆ เป็นต้น ในขณะที่หญิงไทยเข้ามาทำงานค้าประเวณีมากขึ้น รัฐเองก็เริ่มเตรียมการยกเลิกระบบโสเภณี เพื่อเป็นการสนับสนุนนโยบายการปราบปรามการค้าหญิงและเด็กของสหประชาชาติ โดยเริ่มมีการระงับการจดทะเบียนโสเภณีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2491 ยกเลิกการต่อทะเบียนโสเภณี พ.ศ. 2503 มีการยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค ทำให้โสเภณีกลายเป็นสิ่งผิดกฎหมายนับแต่นั้นเป็นต้นมา

2) ช่วง พ.ศ.2503 – ปัจจุบัน นอกจากปัญหาความยากจนในชนบทแล้ว การเข้ามาของฐานทัพอเมริกันในช่วงปีพ.ศ. 2505 – 2519 ก็ได้ทำให้เกิดการพัฒนาธุรกิจการค้าประเวณีเพื่อให้บริการแก่ทหารอเมริกันที่เข้ามาพักผ่อนจากสงครามเวียดนาม บาร์ ในคัลลับ สถานอาบ อบ นวด ที่เติบโตอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดโสเภณีและเมียเข้าขึ้นเป็นจำนวนมาก แม้ต่อมามีการถอนฐานทัพอเมริกันออกไปแล้ว การค้าประเวณีก็ไม่ได้ซบเซาลงเพราะได้ลูกค้าใหม่ คือนักท่องเที่ยวแหล่งบันเทิงทางเพศซึ่งโสเภณีก็เป็นเครื่องมือดึงดูดนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศด้วย

ประเทศไทยถ้าจะกล่าวถึงเรื่องการค้าประเวณีว่ามีมาแต่เมื่อไรคงต้องตอบว่ามีมานานตั้งแต่ในสมัยกรุงศรีอยุธยา โดยมีกฎหมายซึ่งตราในสมัยสมเด็จพระรามาธิบดี หรือพระเจ้าอู่ทองผู้ทรงสร้างกรุงศรีอยุธยาเมื่อ พ.ศ. 1904 มีข้อความตอนหนึ่งว่า

“มาตราหนึ่ง ชายใดลู่ขอเอาหญิงคนขับคนรำที่เขวขอทานเลี้ยงชีวิต และหญิงนครโสเภณีมาเลี้ยงเป็นเมีย ทำชั่วเหนือศัวกัศิ...ผู้รู้ด้วยประการใด ๆ พิจารณาเป็นสัจไซ้ ท่านให้ผจานหญิงชายนั้นด้วยไถนา ส่วนหญิงอันร้ายให้เอาเฉลวปะหน้าทักดอกขบาทั้งสองหู

ร้อยดอกกบาลเป็นมาโดยไล่ศิระ ไล่คอ แล้วให้อาหญิงนั้นเข้าเทียมแอกข้างหนึ่ง ชายชู้เข้าเทียมแอกข้างหนึ่ง ผจางด้วยไถนาสามวัน ถ้าแลชายผู้มันยังรักเมียมันอยู่มิให้ผจางไ้ ท่านให้อาชายผู้มันเข้าเทียมแอกข้างหนึ่ง หญิงอยู่ข้างหนึ่ง อย่าให้ปรับไหมชายชู้มันเลย⁸”

2. แนวคิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี

2.1 แนวคิดที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ก่อให้เกิดการค้าประเวณี

ปัญหาการค้าประเวณีที่เกิดขึ้นในประเทศไทยมีที่มาจากหลายสาเหตุ ความยากจนของครอบครัวมิได้เป็นปัญหาหลักเพียงอย่างเดียวดังเช่นในอดีตอีกต่อไป จากการศึกษาพบว่าปัจจัยที่ก่อให้เกิดปัญหาการค้าประเวณีเกิดขึ้นจากทั้งในส่วนของผู้ค้าประเวณี เศรษฐกิจและสังคม แนวนโยบายของประเทศ รวมทั้งผลตอบแทนที่ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีได้รับ ซึ่งอาจแยกพิจารณาได้ดังนี้

2.1.1 ปัญหาในส่วนของผู้ค้าประเวณี

ปัญหาส่วนนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้หญิงก้าวเข้าสู่ตลาดค้าประเวณีได้ง่ายขึ้น แบ่งได้เป็น 5 ปัญหาหลัก ได้แก่

- 1) ปัญหาในด้านทัศนคติของผู้ค้าประเวณี ในบางครอบครัวและบางสังคม ได้รับการปลูกฝังเป็นค่านิยมว่าการค้าประเวณีไม่ใช่สิ่งเสียหายหรือเลวร้าย ทั้งยังเป็นสิ่งที่สร้างรายได้ แสดงถึงความกตัญญูในการหาเลี้ยงบิดามารดา ทำให้คนในชุมชนนั้นก้าวเข้าสู่การค้าประเวณีได้ง่ายขึ้น โดยไม่เห็นว่าป็นสิ่งผิดแต่อย่างใด
- 2) ปัญหาการขาดโอกาสทางการศึกษา ทำให้บุคคลเหล่านี้ไม่สามารถทำงานที่ใช้ความรู้ความสามารถ ทำได้เพียงการใช้แรงงานซึ่งมีรายได้น้อย ทำให้บุคคลเหล่านี้ขาดทางเลือกในการประกอบอาชีพ ไม่มีความรู้และถูกล่อลวงได้ง่าย ทำให้เกิดการค้าประเวณีทั้งโดยสมัครใจ และถูกล่อลวง
- 3) ปัญหาความยากจน ผู้ค้าประเวณีส่วนใหญ่มาจากครอบครัวชนบทที่ยากจน ซึ่งต้องการมาแสวงหาโอกาสและรายได้ แต่เมื่อบุคคลเหล่านี้ด้อยการศึกษาจึงทำให้มีทางเลือกในการหารายได้ไม่มากนัก บางส่วนรักสบายไม่ต้องการทำงานหนัก ทำให้มีคนจำนวนมากเลือกที่จะค้าประเวณี เพื่อให้มีรายได้เลี้ยงตัวแทนการประกอบอาชีพอย่างอื่น

⁸ อัครพล บุญโยปชฎมาศ, รายงานวิจัยการศึกษาแนวทางในการแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์ในประเทศไทย 2561.

4) ปัญหาความพึงพอใจ ปัจจุบันมีผู้ค้าประเวณีจำนวนมากไม่ได้มาจากครอบครัวที่ยากจนหรือขาดโอกาสทางการศึกษา แต่เข้าสู่อาชีพค้าประเวณีเนื่องจากต้องการรายได้จำนวนมากให้เพียงพอต่อการตอบสนองความต้องการทางด้านวัตถุต่างๆ เนื่องจากไม่มีความรู้ความสามารถเพียงพอในการประกอบอาชีพที่สามารถสร้างรายได้มากดังเช่นการค้าประเวณี ปัญหาเหล่านี้ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในกลุ่มของนักเรียน นักศึกษา หรือคนทำงานรายได้น้อย โดยส่วนมากเป็นการค้าประเวณีโดยสมัครใจ

5) ปัญหาทางด้านครอบครัวและด้านจิตใจ ผู้ค้าประเวณีบางส่วนเข้าสู่ตลาดค้าประเวณีเนื่องจากผลกระทบทางครอบครัวในด้านต่างๆ เช่น การหย่าร้างของบิดามารดา หรือการเลิกร่ารักของตน ทำให้ประชดชีวิตด้วยการค้าประเวณีหรือต้องมาทำงานก่อนวัยอันควร บางส่วนต้องทำเนื่องจากมีภาระในการหารายได้มาเลี้ยงดูครอบครัว นอกจากนี้บางส่วนยังเกิดขึ้นเนื่องจากความต้องการหรือความผิดปกติทางเพศ ซึ่งทำให้บุคคลเหล่านี้เข้าเป็นผู้ค้าประเวณีได้ง่ายขึ้นอีกด้วย

2.1.2 ปัญหาเศรษฐกิจและสังคม

นอกจากปัญหาความยากจนและปัญหาทางครอบครัวในส่วนของผู้ค้าประเวณีเองแล้วยังมีปัจจัยที่ทำให้เกิดการค้าประเวณีซึ่งมาจากปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมในอีกหลายส่วน⁹ ได้แก่

1) ปัญหาเกี่ยวกับทัศนคติและค่านิยมในสังคม เป็นปัญหาที่มีรากฐานสืบเนื่องมาตั้งแต่สมัยโบราณที่ชายสามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศกับหญิงหรือมีภรรยาได้หลายคน แม้ปัจจุบันกฎหมายกำหนดให้ชายสามารถมีภรรยาตามกฎหมายได้เพียงคนเดียว ทัศนคติ และค่านิยมนี้ก็ยังคงอยู่โดยสะท้อนออกมาในรูปของภรรยาน้อยและการใช้บริการโสเภณี ส่วนชายที่ยังไม่แต่งงานนั้นก็ยังมีทัศนคติว่าการไปเที่ยวโสเภณีไม่ใช่ความผิด และเห็นว่าเป็นการสะสมประสบการณ์ในชีวิต ทัศนคติและค่านิยมในบางสังคมก็ยังเห็นว่าการค้าประเวณีของบุตรหลานหรือคนในสังคมไม่ใช่สิ่งผิดหรือเสียหาย ทำให้เกิดการขายหรือสนับสนุนให้บุตรหลานไปขายบริการทางเพศอีกด้วย นอกจากนี้การที่คนในสังคมมีทัศนคติว่าการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ไม่สามารถแก้ไขให้หมดสิ้นไปได้ก็เป็นทัศนคติอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้การค้าประเวณีเป็นเรื่องปกติธรรมดาและยังคงอยู่ในสังคมตราบนานทุกวันนี้

2) ปัญหาเกี่ยวกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจแบบทุนนิยม การพัฒนาเศรษฐกิจในรูปแบบดังกล่าวเป็นการให้ความสำคัญกับรายได้และวัตถุ ทำให้เกิดการแสวงหารายได้และวัตถุให้มากที่สุดเพื่อนำมาอุปโภคและบริโภค เกิดเป็นค่านิยมในการใช้ชีวิตที่หรูหราฟุ่มเฟือย ชอบความ

⁹ วันชัย ศรีนวนนิต (2505) . ทัศนคติของตำรวจไทยต่อปัญหาโสเภณี. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พระนคร โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม. หน้า 933

สะดวกสบายและรังเกียจงานหนัก ทำให้คนบางกลุ่มยินยอมที่จะค้าประเวณีหรือส่งบุตรหลานของตนเข้าสู่สถานค้าประเวณี ซึ่งสามารถทำรายได้ให้แก่ผู้ค้าประเวณีและบุคคลเหล่านั้นได้เป็นจำนวนมากอย่างรวดเร็ว

2.1.3 ปัญหาจากแนวนโยบายของต่างประเทศ

แนวนโยบายของประเทศตั้งแต่ในอดีตไปจนถึงปัจจุบัน บางส่วนได้ส่งเสริมให้การค้าประเวณีดำรงอยู่และเติบโตขึ้น ซึ่งได้แก่

1) *การพัฒนาประเทศ* โดยมุ่งที่เศรษฐกิจ การค้า และอุตสาหกรรมเป็นหลัก ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างรายได้ของคนในกลุ่มต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกษตรกรซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ ส่งผลให้บุคคลเหล่านี้หันเข้าหาธุรกิจการค้าประเวณีซึ่งช่วยสร้างรายได้ให้แก่ตนเองและครอบครัวมากขึ้น นอกจากนี้ธุรกิจทางเพศเองก็ยังเป็นตัวช่วยค้ำจุนความอยู่รอดของระบบเศรษฐกิจในภาวะวิกฤติการณ์ อันเป็นผลพวงของความพยายามในการดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติให้เข้ามาในประเทศไทย จนกลายเป็นอุตสาหกรรมที่มีเครือข่ายการค้าเงินงานอย่างกว้างขวางครอบคลุมจำนวนเงินทุนหมุนเวียนขนาดใหญ่ และเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของคนหลายฝ่าย ทั้งยังมีบทบาทในการลดช่องว่างระหว่างเมืองกับชนบท คนรวยกับคนจนและช่องว่างในดุลการค้าระหว่างประเทศด้วย¹⁰

2) *นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยว* โดยเฉพาะการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่สนับสนุนสถานบริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการค้าประเวณีหรือการค้าบริการทางเพศ อันเป็นปัจจัยหนึ่งที่สนับสนุนให้มีการค้าหญิงและเด็กเพื่อการค้าบริการทางเพศมากขึ้น ทั้งนี้เพราะมากกว่าร้อยละ 70 ของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เข้ามาเที่ยวในประเทศไทยในแต่ละปีเป็นเพศชาย ซึ่งในจำนวนนี้ส่วนใหญ่เข้ามาในประเทศไทยโดยมุ่งหวังการท่องเที่ยวตามแหล่งสถานค้าบริการทางเพศด้วย โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวเอเชียและอาหรับ¹¹

3) *นโยบายการนำเข้าแรงงาน* นับแต่ประเทศไทยได้สนธิสัญญาเบาว์ริงกับประเทศอังกฤษเมื่อปี พ.ศ. 2389 ก่อให้เกิดการค้าและการผลิตสินค้าเพื่อส่งออกไปยังต่างประเทศ ทำให้เกิดภาวะการณ์ที่ต้องใช้แรงงานจำนวนมากจนต้องมีการนำเข้าแรงงานต่างชาติเข้ามายังประเทศไทย จึงมีแรงงานย้ายถิ่นจากประเทศจีนจำนวนมากเข้ามาในประเทศไทย เฉพาะ

¹⁰อรรณ จันทรทอง , ปัญหาความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี, วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์, กรุงเทพฯ, 2532.

¹¹WanjikuKaime-Atterhog , OrathaiArd-Am and ChanyaSethaput. อ้างถึงใน มหาวิทยาลัยมหิดล , สถาบันวิจัยประชากรและสังคม , 2537: 52

ในปี พ.ศ. 2472 มีจำนวนประมาณ 450,000 คน ในจำนวนนี้มีผู้หญิงอยู่ในอัตราร้อยละ 29 ซึ่งส่วนหนึ่งได้ถูกนำมาเพื่อค้าประเวณี¹²

4) นโยบายการส่งออกแรงงาน ประเทศไทยมีนโยบายส่งออกแรงงานไทยไปต่างประเทศตั้งแต่ช่วงปี พ.ศ. 2520 เป็นต้นมา โดยได้อนุญาตให้มีการจัดตั้งบริษัทส่งคนงาน ซึ่งมีหน่วยงานรัฐบาลเป็นผู้กำกับดูแล แรงงานที่ส่งออกไปบางส่วนเป็นแรงงานผู้หญิงซึ่งมี 2 ลักษณะคือ แรงงานที่มีลักษณะที่เป็นทางการสำหรับการจ้างงานประเภทแม่บ้าน ทำความสะอาด กับลักษณะที่ไม่ได้เป็นทางการและส่วนใหญ่ผิดกฎหมายสำหรับการทำงานให้บริการทางเพศ และการค้าประเวณี ส่งผลให้กลายเป็นหลอกลวงค้าผู้หญิงระดับข้ามชาติไปในที่สุด¹³

2.1.4 ผลตอบแทนที่ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีได้รับ

การค้าประเวณีเป็นธุรกิจที่สร้างรายได้เป็นจำนวนมากให้กับผู้ค้าประเวณี และผู้ประกอบการธุรกิจเกี่ยวกับการค้าประเวณี มีการสำรวจรายได้จากธุรกิจดังกล่าวพบว่าเศรษฐกิจนอกกฎหมายที่มีรายได้สูงสุด 2 ประเภท ได้แก่ การพนัน และการค้าประเวณี ซึ่งการค้าประเวณีค่าบริการจะอยู่ที่ 1,000-5,000 บาทต่อหนึ่งครั้ง โดยจะมีการแบ่งส่วนกันระหว่างผู้ค้าบริการกับผู้ประกอบการ ซึ่งค่าบริการดังกล่าวอาจเพิ่มขึ้นอีกจนถึง 10,000-30,000 บาทต่อครั้ง หากผู้ค้าประเวณีมีความบริสุทธิ์หรือมีรูปร่างหน้าตาดีรายได้ดังกล่าวจึงเป็นแรงจูงใจสำคัญที่ทำให้เกิดมีผู้ค้าประเวณีทั้งที่โดยสมัครใจและโดยถูกหลอกลวงบังคับ ในส่วนของผู้ประกอบการดังกล่าวแม้ทราบดีว่าการปล่อยให้มีการค้าประเวณีในสถานบริการของตนเองอาจมีความผิดตามกฎหมาย แต่ก็ยังยอมเสี่ยงเพื่อให้ได้ผลตอบแทนจำนวนมากดังกล่าว ผลตอบแทนจำนวนมากเหล่านี้ยังทำให้พ่อแม่หรือญาติของผู้หญิงหรือชายยินยอมขายหรือส่งบุตรหลานให้เข้ามาเป็นผู้ค้าประเวณีด้วย นอกจากนี้ผลตอบแทนเหล่านี้ยังถูกใช้เพื่อสร้างอิทธิพลของผู้ประกอบการในการให้สินบนแก่เจ้าหน้าที่ผู้ทุจริต ทำให้การค้าประเวณีในสถานบริการบางประเภทโดยเฉพาะสถานบริการอาบ อบ นวด เกิดขึ้นจนเกือบเป็นเรื่องปกติที่คนในสังคมทราบดี)

2.1.5 สื่อขาดจริยธรรมวิชาชีพ และขาดความรับผิดชอบต่อสังคม

สื่อที่ออกมาในปัจจุบันมีลักษณะมอมเมา ยึดถือแบบอย่างวัฒนธรรมตะวันตก ส่งผลต่อทัศนคติ ค่านิยมและพฤติกรรมเด็กและเยาวชนที่เลียนแบบความฟุ้งเฟ้อ เพื่อฝัน และการข้อยู่ทางกามอารมณ์ ทำให้เด็กยอมขายร่างกายเพื่อให้ได้มาซึ่งความต้องการของคนโดยไม่คำนึงถึงผลที่จะตามมา¹⁴

¹²ชุดิมา จันทิโร และคณะ, 2542 : 39-40

¹³ชุดิมา จันทิโร และคณะ, 2542 : 12

¹⁴ นิสิต ศักยพันธ์, 2505

2.2. แนวคิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีในมุมมองเชิงอาชญาวิทยา

2.2.1 การค้าประเวณีมีมูลเหตุจากความบกพร่องทางชีวภาพ (Physical Appearance: Defectiveness)

แนวความคิดนี้เป็นแนวความคิดของสำนักกฎหมายฝ่ายชีวภาพซึ่งมีความเชื่อว่า ผู้ที่ประกอบการค้าประเวณีนั้นมีสาเหตุมาจากทางด้านสรีระร่างกายที่แตกต่างจากผู้อื่น¹⁵ ในอดีตนั้นมนุษย์มีความเชื่อว่า ภาวะต่างๆเกิดขึ้นมาในรูปร่างเพื่อความเหมาะสมกับหน้าที่ ภาวะต่างๆในร่างกายของมนุษย์จะเป็นตัวกำหนดบทบาทต่างๆดังนั้นคนที่ประกอบธุรกิจการค้าประเวณีจึงมีสรีระที่แตกต่างจากบุคคลอื่น เช่น มีน้ำหนักตัวมากกว่าปกติ ช่วงแขนสั้น มือยาว ข้อเท้าเล็ก น่องใหญ่ กระโหลกศีรษะวัดโดยรอบแล้วเส้นผ่านศูนย์กลางจะเล็กและสั้นผิดปกติ กระดูกแก้มเป็นสันนูน คางใหญ่ เส้นผมดำและดกกว่าหญิงธรรมดา ถูกตามีสีดำจัด¹⁶ เหล่านี้เป็นต้น

William Sheldon เจ้าของแนวความคิดลักษณะที่บ่งบอกถึงตัวบุคคล (Body type theory)¹⁷ ได้อธิบายว่า ในร่างกายของมนุษย์นั้นจะมีตัวที่กำหนดลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล ขึ้นมาซึ่งได้รับมาตั้งแต่กำเนิดและอาจส่งผลให้บุคคลหนึ่งแตกต่างไปจากบุคคลอีกบุคคลหนึ่ง Sheldon เรียกระบบนี้ว่า ระบบการถ่ายทอดทางพันธุกรรม Sheldon ได้อธิบายว่าในระบบพันธุกรรมของมนุษย์แต่ละคนนั้นจะถูกกำหนดโดยสิ่งที่เรียกว่า Embryo ในแต่ละ Embryo นั้นจะประกอบไปด้วยส่วนประกอบทั้งสิ้น 3 ส่วน

ชั้นนอกสุดเรียกว่า Ectoderm ส่วนชั้นกลางเรียกว่า Megoderm และส่วนในสุดเรียกว่า Pandoderm

Sheldon เชื่อว่าตัว Ectoderm ซึ่งอยู่ชั้นนอกสุดจะเป็นส่วนที่คอยควบคุมระบบประสาทของมนุษย์ พวกที่มีระบบชั้นนี้ดีจะเป็นพวกที่ไวต่อความรู้สึกเป็นพิเศษ ส่วนควบคุมชั้นกลางที่เรียกว่า Megoderm เป็นส่วนที่คอยควบคุมระบบกล้ามเนื้อของแต่ละบุคคล ผู้ที่มีระบบนี้ดีจะมีกล้ามเนื้อที่แข็งแรง ส่วนชั้นสุดท้ายชั้นในสุด Pandoderm ชั้นนี้จะคอยควบคุมระบบการทำงานของอวัยวะภายใน เช่น ตับ ไต ไข่ พุง เหล่านี้เป็นต้น

2.2.2 การค้าประเวณีมีมูลเหตุจากลักษณะทางด้านจิต (Psychological characteristic)

แนวความคิดนี้มีความเชื่อว่าผู้ประกอบการค้าประเวณีนั้น ใจกว่าบุคคลอื่นในสังคม¹⁸ ความโง่เขลาดังกล่าวทำให้ตัวผู้ค้าประเวณีเองไม่สามารถแข่งขันกับผู้อื่นในสังคมได้ทำให้ต้องยึดอาชีพค้าประเวณี

¹⁵George b. Vold , Thomas j.Bernard, Jeffrey b.Snipes ,Theoretical criminology, p 32

¹⁶บุญส่ง เผ่าทรง, หน้า 22

¹⁷บุญส่ง เผ่าทรง, หน้า 36

¹⁸George b. Vold , Thomas j.Bernard, Jeffrey b.Snipes ,Theoretical criminology, p.56

จากการสำรวจพบว่า ผู้ที่ประกอบอาชีพค้าประเวณีนั้น ส่วนใหญ่มีการศึกษาที่ต่ำกว่ารายงานการวิจัยของสถานสงเคราะห์บ้านปากเกร็ดตระการ และ บ้านนริศวรศักดิ์ของกรมประชาสงเคราะห์ ซึ่งเป็นสถานสงเคราะห์หญิงเพื่อให้การรักษายอบรมหรือฝึกอาชีพแก่หญิงผู้พ้นโทษ จากการกระทำความคิด ตาม พรบ. ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ในระหว่างปี 2520-2533 พบว่า หญิงที่เข้ามาบำบัด ไม่ได้รับการศึกษาจำนวน 26.83 เปอร์เซ็นต์ วุฒิ ป.1-ป.3 มีจำนวน 16.70 เปอร์เซ็นต์ ป.4 มีจำนวน 40.49 เปอร์เซ็นต์ ป.5-6 จำนวน 10.55 เปอร์เซ็นต์ ป.7 จำนวน 1.76 เปอร์เซ็นต์ ม.1-2 จำนวน 1.73 เปอร์เซ็นต์ ม.3 จำนวน 1.05 เปอร์เซ็นต์ และสูงกว่า ม.3 จำนวน 0.65 เปอร์เซ็นต์¹⁹

แต่แนวความคิดนี้ก็มีผู้โต้แย้งอยู่มาก เนื่องจากว่าผู้ที่ประกอบการค้าประเวณีในส่วนของผู้มีการศึกษาสูงก็ยังมีอยู่เพียงแต่ว่าเป็นไปในอัตราที่ต่ำกว่าผู้ที่มีการศึกษาต่ำอยู่ค่อนข้างมากและ ผู้ที่ค้าประเวณีที่มีการศึกษาดีมักมีสถานที่สำหรับการค้าประเวณีอันเป็นการเฉพาะและซับซ้อนยากแก่การสำรวจอยู่มากเมื่อเทียบกับผู้ที่ไม่มีการศึกษา ตรงจุดนี้เองที่อาจทำให้การสำรวจตรวจสอบนั้นอาจเข้าไม่ถึง ประการต่อมา ในการวัดคุณสมบัติว่า บุคคลใดโง่หรือบุคคลใดฉลาดนั้นก็ยังไม่มียุทธวิธีที่แน่นอน ในสมัยก่อนการวัดระดับสติปัญญาของคน เราใช้การทดสอบด้วยความจำ ผู้ใดจำสิ่งต่างๆ ได้ก็ถือว่าเป็นผู้ฉลาด ต่อมาการทดสอบความจำอย่างเดียวไม่ใช่เป็นการวัดความฉลาดของบุคคลเสมอไป ต้องรู้จักวิเคราะห์ เป็นด้วย จนในที่สุดได้พัฒนารูปแบบการวัดระดับสติปัญญาของคนด้วยวิธีการใช้ IQ-test (Intelligence Quotient) จากการทดสอบระดับปัญญาของหญิงที่เข้ารับบริการในสถานสงเคราะห์บ้านปากเกร็ดตระการ และ บ้านนริศวรศักดิ์ของกรมประชาสงเคราะห์ ซึ่งเป็นสถานสงเคราะห์หญิงเพื่อให้การรักษายอบรมหรือฝึกอาชีพแก่หญิงผู้พ้นโทษ จากการกระทำความคิด ตาม พรบ. ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พบว่า มีอายุสมองต่ำกว่า 69 ปี ร้อยละ 38.80 อายุสมอง 70-79 ปี ร้อยละ 33.48 อายุสมอง 80-89 ปี ร้อยละ 14.14 อายุสมองระหว่าง 90-109 ปี ร้อยละ 5.81 อายุสมอง 110-119 ปี ร้อยละ 0.13²⁰ จากผลการสำรวจ พบว่า ผู้ที่มีอายุสมองสูงขึ้นเรื่อยๆ อัตราการค้าประเวณีก็จะลดลงเรื่อยๆ แต่ก็ไม่สามารถสรุปได้ว่าคนที่อายุสมองน้อยจะต้องค้าประเวณีเสมอไป ยังมีคนอีกจำนวนไม่น้อยที่มีอายุสมองในระดับเดียวกันหรือต่ำกว่าหญิงที่ค้าประเวณีที่เข้ารับการทดสอบแต่ไม่ได้ทำการค้าประเวณี

¹⁹สมพร พรหมพิตร เวช พล ต.ท. ดร.ณ โสคติพันธ์ พตอ. โดม วิษณุสรอรรถ วิศิษฐ์ วิศิษฐ์สรอรรถ :
กฎหมายการค้าประเวณี, หน้า 12

²⁰สมพร พรหมพิตร เวช พล ต.ท. ดร.ณ โสคติพันธ์ , พ.ต.อ. โดม วิษณุสรอรรถ วิศิษฐ์ วิศิษฐ์สรอรรถ :
กฎหมายการค้าประเวณี, หน้า 12

2.2.3 การค้าประเวณีมีมูลเหตุจากความขัดแย้งแห่งจิต (Mental Conflict)

ซิเมน ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ฟรอยด์ ได้อธิบายถึงสภาวะทางจิตของมนุษย์ว่าประกอบไปด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วนด้วยกัน คือ Ego, Super Ego, และ It Ego นั้นเป็นสำนึกในทางจริยธรรมของประเพณีในสังคม เพราะสังคมเป็นผู้สร้างแบบของจริยธรรมขึ้นมา โดยกำหนดการว่าอย่างไรควรทำอย่างไรไม่ควรทำ ซึ่งรวมถึงจริยธรรมในทางเพศด้วย การค้าบริการทางเพศถือว่าเป็นสิ่งที่ขัดต่อ Ego รุนแรง ในทางตรงกันข้ามกับ Ego มีสิ่งที่เรียกว่า It

It เป็นสิ่งที่แสดงออกถึงความเป็นสัญชาตญาณดิบในทางเพศของมนุษย์ เป็นสัญชาตญาณทางด้านการสืบพันธุ์ของสัตว์ ตัว It ปกติจะต่อสู้กับ Ego อยู่เสมอ ในสังคมส่วนใหญ่ของมนุษย์ สำนึกใน Ego จะชนะสัญชาตญาณดิบซึ่งก็คือ It ของมนุษย์อยู่เสมอ แล้วตัว Ego เองก็จะแสดงผลกดทับตัว It ไว้ พลังดังกล่าวเรียกว่าพลังของ Super Ego พลังดังกล่าวนี้เองทำให้มนุษย์เราอยู่ในกรอบของศีลธรรม มีสำนึกในทางจริยธรรมในทางเพศ ถ้าพลังของ Super Ego มีอยู่สูง It ก็จะถูกกดลงไปอยู่ในจิตใต้สำนึกของคนผู้นั้นอยู่เรื่อยๆ และจะไม่แสดงออกมาแต่ยังคงมีอยู่ในจิตใต้สำนึกของมนุษย์ทุกคน

แนวคิดนี้อธิบายถึง การเกิดการค้าประเวณีว่า ผู้ที่ประกอบการค้าประเวณีนั้นเป็นผลจากความขัดแย้งระหว่าง It และ Ego โดยปกติแล้วในคนทั่วไป It จะไม่มีทางมีอิทธิพลเหนือ Ego ได้ ถ้า It มีอิทธิพลเหนือ Ego เมื่อไร นั่นก็หมายความว่า บุคคลนั้นไม่มีความเป็นบุคคลทั่วไปอยู่ในตัว ซึ่งก็หมายถึง บุคคลนั้นจะกลายเป็นคนบ้า ไม่มีสติ แต่ผู้ที่ทำการค้าประเวณีนั้น เกิดจาก ตัว It ที่ถูกกดทับอยู่ภายใต้ Ego อยู่ในจิตใต้สำนึกของแต่ละบุคคล แม้ในยามปกติธรรมดาเองก็ตามพลังของ It ที่มีอยู่ในจิตใต้สำนึกของแต่ละบุคคลก็จะพยายามแสดงตัวตนของ It ที่ถูกฝังอยู่ภายใต้จิตสำนึกออกมาเป็นพฤติกรรมหนึ่งเรียกว่า พฤติกรรมทดแทน (Symbolic behaviour) เช่น ในกรณีของหญิงที่ผิดหวังจากความรัก ไม่สมหวัง หรือ ถูกหลอกหลวงในทางเพศ ทำให้มีทัศนคติทางเพศในแง่ลบ จนในที่สุดได้ทำการประชดชีวิตด้วยการหาเงินในรูปแบบค้าประเวณี จากรายงานการวิจัยพบว่า ทัศนคติความคิดเห็นในเรื่องพรหมจรรย์ของหญิงที่สมัครใจค้าประเวณี ซึ่งสะท้อนถึงตัว (Ego) พบว่า ร้อยละ 31.90 เห็นว่าเป็นสิ่งสำคัญ ร้อยละ 21.55 เห็นว่าเป็นสิ่งที่ทุกคนหวงแหนไว้ให้กับสามี ร้อยละ 1.72 เห็นว่าเป็นสิ่งที่ผู้ใหญ่สั่งสอนไว้ และมีเพียงร้อยละ 8.62 เห็นว่าไม่สำคัญเป็นของธรรมดา²¹ จากผลการสำรวจหญิงที่ค้าประเวณี โดยสมัครใจพบว่าเสียตัวครั้งแรก เมื่ออายุ 13-15 ปี

²¹ รายงานวิจัย การแสวงหามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นที่เหมาะสมสำหรับปัญหาโสเภณีในประเทศไทย, สุนีย์มัลลิกะมาลย์ และคณะ, หน้า 49

ร้อยละ 6.9 อายุ 16-18 ปี ร้อยละ 54.3 อายุ 19-21 ร้อยละ 25.0 อายุ 22 ปีขึ้นไป ร้อยละ 8.6²² ส่วนสาเหตุที่เสียตัวนั้นมาจากความรักร้อยละ 42.2 แต่งงานร้อยละ 25.9 เริ่มอาชีพนี้ร้อยละ 24.1 ถูกข่มขืนร้อยละ 1.7 และอยากลองร้อยละ 1.7²³ เพราะจะเห็นได้ว่าสาเหตุที่ทำให้หญิงผันตัวไปค้าประเวณี ก็เนื่องจากการเสียตัวครั้งแรกเพราะความรักแล้วผิดหวังจากความรักหรือผิดหวังจากการแต่งงานตั้งแต่อายุยังน้อยหรือการถูกข่มขืน ประกอบกับการเห็นความสำคัญของตัวพรหมจรรย์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของตัว (Ego) ดังนั้น เมื่อใดก็ตามที่ทัศนคติทางเพศในแง่ลบ (It) ที่ฝังอยู่ใต้สำนึกของแต่ละบุคคลแสดงออกมาในฐานะเป็นพฤติกรรมตัวแทน (Symbolic behaviour) ก็จะทำให้ผู้ที่ทำการค้าประเวณีรู้สึกที่ตัวเองสมควรถูกลงโทษจากการถูกหลอกลวง จากการสูญเสียพรหมจรรย์ไปสู่ญาติญาติเหล่านี้มักออกมาในรูปของการทำร้ายตัวเอง เช่น การประชดชีวิต ปลดปล่อยเนื้อปลดปล่อยตัว ดิดสุรา ดิดยาเสพติด ฆ่าตัวตาย มีจิตขี้ระแวง หรือผันตัวเองให้กลายเป็นผู้ค้าประเวณีในที่สุด

แต่แนวคิดนี้ก็มีผู้โต้แย้งว่าไม่ใช่หญิงที่เสียตัวจากการผิดหวังในความรักตั้งแต่อายุยังน้อยทุกคนต้องแสดงพฤติกรรมตัวแทน (Symbolic behaviour) ในลักษณะที่ต้องผันตัวไปเป็นผู้ค้าประเวณีทุกคน แต่การแสดงพฤติกรรมนั้นอาจจะแสดงพฤติกรรมแทนในลักษณะอื่นเช่น การประชดชีวิต ดิดสุรา ขี้ระแวง กลัวเพศตรงข้ามอย่างรุนแรง ฯลฯ แทนก็ได้ และก็ไม่ใช่ทุกคนที่เป็นเช่นนั้น ยังมีคนอีกกลุ่มหนึ่งที่ไม่เห็นว่าพรหมจรรย์เป็นสิ่งสำคัญ กลุ่มเหล่านี้ อาจจะไม่ตกเป็นเหยื่อของแนวคิดนี้ได้

2.2.4 การค้าประเวณีมีมูลเหตุจากเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ (Economic condition)

ในระยะแรก แนวความคิดนี้มาจากพื้นฐานความเชื่อที่ว่า ปัญหาการค้าประเวณีเกิดจากระบบเศรษฐกิจ ถ้าเศรษฐกิจดีปัญหาการค้าประเวณีจะมีในอัตราที่น้อย แต่ถ้าเมื่อใดก็ตามภาวะทางเศรษฐกิจของบ้านเมืองไม่ดี คนไม่มีอันจะกิน ไม่มีการจ้างงานหรือมีการจ้างงานในอัตราค่าแรงที่ต่ำปัญหาการค้าประเวณีก็จะมามากขึ้น²⁴ นั่นก็หมายความว่า ภาวะทางเศรษฐกิจเป็นตัวกำหนดการค้าประเวณี ผู้ที่ทำการค้าประเวณีส่วนใหญ่ทำมาหากินอย่างอื่นไม่ได้เนื่องจากภาวะทางเศรษฐกิจไม่ดี ไม่มีงานทำหรือได้ค่าแรงน้อย จึงต้องผันตัวมาค้าประเวณี จากการสำรวจหญิงผู้ค้าประเวณีโดยสมัครใจนั้นพบว่าร้อยละ 69.83 มาค้าประเวณีเพราะปัญหาเศรษฐกิจ ร้อยละ 23.28

²²รายงานวิจัยการแสวงหามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นที่เหมาะสมสำหรับปัญหาโสเภณีในประเทศไทย, สุนีย์มัลลิกะมาลย์ และคณะ, หน้า 47

²³รายงานวิจัยการแสวงหามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นที่เหมาะสมสำหรับปัญหาโสเภณีในประเทศไทย, สุนีย์มัลลิกะมาลย์ และคณะ, หน้า 47

²⁴George b. Vold , Thomas j.Bernard, Jeffrey b.Snipes ,Theoretical criminology, p. 91-92

มาค้าประเวณีเพราะมีภาระทางครอบครัว ร้อยละ 1.72 นั้นบอกว่า อยากรวย อยากแต่งตัวสวย และ ร้อยละ 5.17 นั้น ไม่มีคำตอบ²⁵ แต่สมมุติฐานนี้ถูกโต้แย้งโดย Moris Ploscowe²⁶ ในปี 1931 Ploscowe ได้ให้ทัศนะไว้ว่า ความจริงแล้วการค้าประเวณีนั้นเกิดได้ในทุกสถานการณ์ไม่ว่าจะอยู่ในช่วง เศรษฐกิจดีหรือเศรษฐกิจไม่ดีจริงอยู่ในสภาวะเศรษฐกิจที่ดีนั้น ผู้คนทั่วไปอาจมีโอกาที่จะได้งาน ในตำแหน่งที่ดีกว่าภาวะเศรษฐกิจไม่ดี ทำให้ไม่ต้องไปยึดอาชีพค้าประเวณี แต่ในสภาวะงานที่ดีนั้น ตัวมนุษย์เองกลับมีความต้องการสิ่งต่างๆมากขึ้นตามไปด้วย เมื่อการทำงานที่ทำในสภาวะนั้นไม่สามารถ ตอบสนองความต้องการ ขณะนั้นได้ สุดท้ายก็ต้องกลับไปค้าประเวณีอย่างเดิม เพราะฉะนั้น แนวความคิด Economic condition ตามความคิดของ Ploscowe จึงไม่ได้หมายความว่า ถ้าเศรษฐกิจดี แล้วปัญหาการค้าประเวณีจะหมดไป ปัญหาการค้าประเวณี ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสภาวะทางเศรษฐกิจแต่มัน เกิดจากความต้องการที่ไม่สิ้นสุดของมนุษย์ มนุษย์ทุกคนมีความอยากได้ ใครมีอยู่ตลอดเวลา จึงแสวงหาในสิ่งที่ตนเองอยากได้ด้วยวิถีทางต่างๆ ในครั้งแรกก็จะดำเนินแนวทางตามวิถีทางที่ปกติ เหมือนคนทั่วไปก่อน แต่เมื่อวิถีทางตามปกติไม่สามารถตอบสนองความต้องการที่ตนวางเป้าหมาย ไว้ได้ก็จะแสวงหาหนทางอื่น เช่น ผันตัวเองไปค้าประเวณีในที่สุด แต่อย่างไรก็ตามแนวความคิดนี้ ก็ไม่ได้ตั้งสมมุติฐานว่า เมื่อเศรษฐกิจไม่ดี หรือเมื่อ คนไม่มีจะกิน มีปัญหาหนี้สิน จะต้องทำการ ค้าประเวณีเสมอไป แต่แนวความคิดนี้มุ่งอธิบายถึงความต้องการของมนุษย์ ที่ไม่มีขีดจำกัด และ ความต้องการที่ไม่มีขีดจำกัดของผู้นั้นเอง หากผู้นั้นสามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ หรือมีความต้องการที่พอเหมาะกับความสามารถในการตอบสนองของตน สภาวะ Economic condition จะไม่มีวันเกิดขึ้น แต่สภาวะ Economic condition เกิดขึ้นเพราะ คนนั้นไม่สามารถ ตอบสนองความต้องการของตนเองได้เท่านั้นเอง

2.2.5 การค้าประเวณีมีมูลเหตุมาจากความไร้ระเบียบของสังคม (Anomie)

แนวความคิดนี้อธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงทางสังคมจากสังคมหนึ่งไปสู่อีก สังคมหนึ่งในรูปแบบใหม่ ทำให้เกิดสภาวะไร้ระเบียบ (Anomie) ที่ไม่มีกฎ กติกาขึ้นมารองรับ ส่งผลให้คนเลือกทำในสิ่งที่ผิดเพราะได้ผลประโยชน์ตอบแทนมากกว่า²⁷ แนวความคิดนี้อธิบาย ถึงการค้าประเวณีไว้ว่า เกิดจากสภาวะการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของสังคม จากสังคมเกษตรกรรม มีพอกอยู่พอกกินกลายเป็นสังคมวัตถุนิยม มีพอกินอย่างเดี๋ยวไม่พอกแล้วต้องมีย่างอื่นประกอบด้วย ดังนั้นจึงต้องพยายามเสาะแสวงหาในสิ่งเหล่านั้น สภาวะเช่นนี้เกิดขึ้นในสังคมใหม่ที่สมาชิก

²⁵ สุนีย์ มัลลิกะมาลย์และคณะ, รายงานวิจัย การแสวงหามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นที่ เหมาะสมสำหรับปัญหาโสเภณีในประเทศไทย, หน้า 42.

²⁶ George b. Vold , Thomas j. Bernard, Jeffrey b. Snipes , Theoretical criminology, p. 92-94.

²⁷ George b. Vold , Thomas j. Bernard, Jeffrey b. Snipes , Theoretical criminology, p. 100 -116.

ในสังคมนั้นยังไม่รู้จัก ไม่คุ้นเคยกับการดำรงชีวิตในสังคมแบบใหม่ จึงไม่ได้วางกรอบกติกาหรือวิถีในการดำรงชีวิตเอาไว้ ทำให้คนเลือกที่จะกระทำในสิ่งที่มีผิดมากกว่าสิ่งที่ถูกต้องเพราะได้ผลตอบแทนมากกว่า และรวดเร็วกว่า เช่น หันไปค้าประเวณีแทนที่จะทำมาหากินด้วยวิถีการปกติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจของทีมวิจัยพบว่าหญิงที่ทำการค้าประเวณี โดยสมัครใจมีหนี้สินร้อยละ 36.2 ไม่เป็นหนี้ร้อยละ 46.6 ไม่ทราบว่าเป็นหนี้หรือไม่ร้อยละ 17.2²⁸ โดยหนี้สินส่วนใหญ่เกิดจากหนี้เงินกู้ยืมเพื่อทำนา ทำไร่ ทำสวน ถึงร้อยละ 61.91 นำมาใช้จ่ายในครอบครัวถึงร้อยละ 35.71 ใถ่ที่นำร้อยละ 2.38²⁹ จะเห็นได้ว่าหญิงที่ค้าประเวณีส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นหนี้และในบรรดาที่เป็นหนี้ก็มีบางส่วนที่ไม่มี ความจำเป็นถึงขนาดที่ต้องค้าประเวณีเพื่อให้ตัวเองอยู่รอดในสังคม

Merton ได้ศึกษาแนวความคิด สภาวะไร้ระเบียบโดยคิดวิเคราะห์จากสังคมอเมริกัน และกล่าวถึงสภาวะไร้ระเบียบตามแนวคิดของ Merton เองว่า ผู้ที่ประกอบการค้าประเวณีนั้นเกิดจากความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิตซึ่งความสำเร็จในชีวิตนั้นขึ้นอยู่กับสังคมเป็นผู้กำหนด โดยสังคมมนุษย์กำหนดเป้าหมายความสำเร็จในชีวิต (Goals)³⁰ ไว้ว่า ต้องมีทรัพย์สินเงินทองมีชีวิตที่เป็นอยู่สุขสบาย มีฐานะ และสังคมก็กำหนดกติกาในการดำเนินวิถีชีวิตไปสู่จุดมุ่งหมายดังกล่าว (Means) ไว้ให้เดินตามทางที่สังคมกำหนดเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทาง ผู้ที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตตามความคิดของ Merton และสังคมอเมริกันนั้น จะต้องประกอบไปด้วย 1. มีการศึกษา 2. ต้องขยันทำงาน 3. มีความซื่อสัตย์ ผู้ที่ไม่สามารถไปถึงจุดนั้น ได้ก็จะแสวงหาหนทางอื่นที่ผิดปกติกจากคนทั่วไปโดยไม่สนใจว่ากฎหมายจะรับรองหรือไม่ เช่น การค้าประเวณี พฤติกรรมที่คนไม่เดินตามจุดมุ่งหมายที่ได้สังคมตั้งไว้ดังกล่าวนี้ คือสภาวะที่เรียกว่าสภาวะไร้ระเบียบ

สภาวะไร้ระเบียบได้แบ่งกลุ่มบุคคลออกเป็น 5 ชนิด ด้วยกัน³¹

1) Conformatyกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ยอมรับทั้งกฎกติกาของสังคม (Means) และยอมรับทั้งสิ่งที่สังคมกำหนดว่าเป็นความสำเร็จในชีวิต (Goals) เมื่อตัวเองไปไม่ถึงจุดมุ่งหมายที่สังคมวางเอาไว้ก็พอใจกับสิ่งที่ตัวเองมีอยู่เพียงแค่นั้น กลุ่มคนเหล่านี้ไม่มีแนวโน้มที่จะประกอบการค้าประเวณี

²⁸รายงานวิจัย การแสวงหามาตราการทางกฎหมายและมาตราการอื่นที่เหมาะสมสำหรับปัญหาโสเภณีในประเทศไทย, สุนีย์มัลลิกะมาลย์ และคณะ, หน้า 56.

²⁹รายงานวิจัย การแสวงหามาตราการทางกฎหมายและมาตราการอื่นที่เหมาะสมสำหรับปัญหาโสเภณีในประเทศไทย, สุนีย์มัลลิกะมาลย์และคณะ, หน้า 57.

³⁰George b. Vold , Thomas j.Bernard, Jeffrey b.Snipes ,Theoretical criminology , p. 136-137.

³¹ Ibid., p. 138-141.

2) Innovation กลุ่มพวกนี้ไม่ยอมรับกฎกติกาของสังคม (Means) แต่ยอมรับในสังคมกำหนดว่าเป็นความสำเร็จในชีวิต (Goals) กลุ่มพวกนี้เป็นกลุ่มที่มีแนวโน้มประกอบอาชีพค้าประเวณีมาก ถ้าไม่สามารถดำเนินไปตามกฎกติกาได้

3) Ritualism กลุ่มพวกนี้ยอมรับกฎกติกาของสังคม (Means) แต่ไม่ยอมรับในสังคมกำหนดว่าเป็นความสำเร็จในชีวิต (Goals) กลุ่มพวกนี้ขอให้ได้ปฏิบัติตามกรอบของสังคม ไม่สนใจว่าจะประสบความสำเร็จตามที่สังคมกำหนดไว้หรือไม่ กลุ่มนี้ก็ไม่มีความโน้มที่จะค้าประเวณีเช่นกัน

4) Retreatism กลุ่มพวกนี้มักจะหนีออกจากสังคมไปเลย กลุ่มพวกนี้จะไม่ยอมรับกฎกติกาของสังคม (Means) และไม่ยอมรับในสิ่งที่สังคมกำหนดว่าเป็นความสำเร็จในชีวิต (Goals) ขอให้ตัวเองมีความสุขกับชีวิตไปในแต่ละวัน มักไม่สนใจอนาคตในภายภาคหน้า ไม่คิดที่จะทำวันนี้เพื่ออนาคต เช่น กลุ่มคนติดยา ติดยาเสพติด กลุ่มเหล่านี้ไม่แน่ชัดว่าจะประกอบการค้าประเวณีหรือไม่

5) Rebellion กลุ่มพวกนี้เป็นกลุ่มที่พยายามเปลี่ยนเป้าหมาย (Goals) ของสังคมขึ้นมาใหม่ ไม่ยอมรับรูปแบบที่มีอยู่ในสังคมเดิม กลุ่มเหล่านี้ไม่แน่ชัดว่าจะประกอบการค้าประเวณีหรือไม่ เช่นกัน

6) การค้าประเวณีมีมูลเหตุจากการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม (Differential Association Theory)

แนวความคิด (Differential Association Theory)³² นี้มีความเชื่อที่ว่าผู้ประกอบการค้าประเวณีนั้นเกิดจากสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบข้างและการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมภายนอกตัวผู้ค้าประเวณีเอง Edwin H. Sultherland ผู้คิดค้นแนวความคิดนี้กล่าวว่า ในสังคมมนุษย์นั้น เราอยู่รวมกันในรูปแบบของการติดต่อสื่อสารกันระหว่างมนุษย์ โดยมีลักษณะเป็นกลุ่มๆ เป็นองค์กร ในแต่ละกลุ่มนั้นจะรวมเอาคนที่มีความคิดเหมือนกันหรือมีลักษณะเดียวกันไว้ในกลุ่ม และมีการถ่ายทอดวิธีการและเทคนิค รวมถึงมีการสั่งสอนอบรม ถ่ายทอดปลูกฝังแนวความคิดและอุดมการณ์กันภายในกลุ่มจากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง

ในกลุ่มเพื่อนที่มีแต่ผู้ที่ทำการค้าประเวณี หรือ ในกลุ่มชุมชน กลุ่มครอบครัวที่คนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าประเวณี มักจะส่งผลให้คนที่อยู่ในกลุ่มเหล่านั้นถูกชักจูงเข้าสู่วงจรดังกล่าวได้ง่าย Sultherland ได้อธิบายถึงโอกาสของผู้ที่ถูกชักจูงเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณีได้ง่ายว่า จะต้องประกอบไปด้วย 4 อย่างด้วยกัน

³² สวัสดิ์ สำรับพันธ์, การวิเคราะห์หญิงโสเภณีในประเทศไทย, วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508, หน้า 26.

- 1) Frequency ต้องมีความสม่ำเสมอ ต้องอาศัยอยู่ในกลุ่มที่มีการค้าประเวณีอย่างสม่ำเสมอ
- 2) Duration ต้องกระทำต่อเนื่องเป็นเวลานาน กล่าวคือ ผู้ที่จะถูกชักจูงนั้นจะต้องอยู่ในกลุ่มสังคมที่ค้าประเวณีนั้นเป็นระยะเวลาานาน
- 3) Priority ต้องให้ความสำคัญต่อสิ่งนั้น กล่าวคือ ผู้ที่ถูกชักจูงนั้นจะต้องถือว่า กลุ่มสังคมที่ค้าประเวณีนั้นต้องมีความสำคัญในชีวิตของตน
- 4) Intensity ต้องกำชับหนักแน่น กล่าวคือ ผู้ที่ถูกชักจูงนั้นจะต้องมีความรักในกลุ่มสังคมที่ค้าประเวณีของตนที่อาศัยอยู่

3. ลักษณะ และรูปแบบของการค้าประเวณี

3.1 ลักษณะการเข้าเป็นผู้ค้าประเวณี

การเข้าเป็นผู้ค้าประเวณีของหญิงอาจเกิดจากความสมัครใจหรือไม่สมัครใจ

3.1.1 การเข้าเป็นผู้ค้าประเวณีโดยสมัครใจ เกิดขึ้นจากหลายรูปแบบ ได้แก่

- 1) การเข้าเป็นผู้ค้าประเวณีด้วยตนเอง ปัจจุบันมีทั้งหญิงจำนวนมาก สมัครใจเป็นผู้ค้าประเวณีด้วยตนเอง ผู้ค้าประเวณีเหล่านี้ อาจสมัครเข้าทำงานในสถานบริการที่มีการค้าประเวณี เช่น พนักงานในร้านคาราโอเกะแล้วอาศัยโอกาสนี้ค้าประเวณีกับแขกที่มาเที่ยว หรือเป็นพนักงานประจำหรือเป็นพนักงานที่ทำเป็นอาชีพเสริม (Side Line) ในสถานบริการอาบอบ นวด เป็นต้น เนื่องจากเห็นว่าเป็นงานที่มีรายได้ดี โดยการที่เข้าเป็นผู้ค้าประเวณีในรูปแบบนี้กำลังทวีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ในสังคมไทย
- 2) การชักนำมาเพื่อค้าประเวณีภายในประเทศโดยผ่านนายหน้า ส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากการมีนายหน้าทำหน้าที่จัดหาหญิงสาวจากชนบทให้เข้ามาทำงานในสถานค้าประเวณี โดยนายหน้าจะรับค่าตอบแทนจากสถานค้าประเวณีเมื่อนำหญิงสาวไปส่งให้นายหน้าเหล่านี้ ส่วนใหญ่มักเป็นหญิงค้าประเวณี ผู้ที่ทำงานในสถานค้าประเวณี หรือญาติพี่น้องของบุคคลเหล่านั้นเอง ที่ทำตนเป็นนายหน้าด้วย นายหน้ามักชักจูงให้หญิงที่มีภูมิลำเนาเดียวกับตนเข้ามาทำงานค้าประเวณี ในช่วงที่นายหน้าเหล่านั้นกลับไปภูมิลำเนาของตนในงานเทศกาลต่างๆ นายหน้าเหล่านี้จะอาศัยโอกาสที่ตนมีฐานะดีกว่าเพื่อสร้างความสนิทสนมกับหญิงและครอบครัวของหญิง จากนั้นจึงชักชวนหญิงเหล่านั้นให้ไปค้าประเวณีกับตนโดยชี้ให้หญิงและครอบครัวของหญิงเห็นถึงรายได้จำนวนมากที่จะได้รับ และในบางครั้งนายหน้าเหล่านี้ก็อาจมีค่าตอบแทนสำหรับครอบครัวของหญิงที่ยินยอมให้ตนนำมาค้าประเวณีอีกด้วย

นอกเหนือจากการชักนำให้ชายหรือหญิงในชนบทของประเทศมาค้าประเวณีในกรุงเทพมหานครหรือหัวเมืองใหญ่แล้ว ยังมีการชักนำคนต่างด้าวเข้ามาในประเทศไทยเพื่อค้าประเวณีรวมถึงนำคนไทยหรือคนต่างด้าวในประเทศเพื่อนบ้านไปค้าประเวณีภายนอกประเทศอีกด้วย การเข้าเป็นผู้ค้าประเวณีในรูปแบบเหล่านี้ ส่วนใหญ่เป็นการดำเนินการผ่านนายหน้าด้วยเช่นกัน แต่จะมีวิธีการต่างๆ เพื่อให้ผู้ค้าประเวณีเข้ามาในประเทศไทยหรือออกไปต่างประเทศได้ เช่น การแต่งงานหลอกรักกับคนต่างชาติ การหลบหนีเข้าเมือง เป็นต้น

3.1.2 การเข้าเป็นผู้ค้าประเวณีโดยไม่สมัครใจ เกิดขึ้นจากหลายรูปแบบ ได้แก่

1) การหลอกลวงหรือบังคับให้มาค้าประเวณี เกิดขึ้นจากหลายวิธีการ ส่วนใหญ่เกิดขึ้นกับครอบครัวที่อยู่ในชนบทมีฐานะยากจนให้นายหน้าค้าหญิงและเด็กเข้ามาหลอกลวงชักชวนให้ไปทำงานในร้านอาหารหรือสถานบริการต่างๆ โดยนารายได้จากการทำงานเป็นเครื่องล่อใจ แต่เมื่อถึงร้านอาหารหรือสถานบริการเหล่านั้นแล้วกลับถูกบังคับให้ค้าประเวณี หากขัดขืนจะถูกทำร้าย ข่มขู่ และบางกรณีอาจเป็นการลักพาตัวหญิงหรือเด็กมาเพื่อค้าประเวณีอีกด้วย

2) การซื้อตัวมาจากบิดามารดาหรือญาติพี่น้อง กรณีเหล่านี้ส่วนใหญ่เกิดขึ้นกับเด็กหญิงและเด็กชายในชนบทที่มีฐานะยากจน โดยเฉพาะในสังคมหรือครอบครัวที่มีทัศนคติว่าการค้าประเวณีไม่ใช่สิ่งผิด นายหน้าผู้จัดหาบุคคลไปค้าประเวณีซึ่งส่วนใหญ่มักจะเป็นผู้ค้าประเวณีหรือผู้ทำงานในสถานค้าประเวณีที่มีภูมิลำเนาอยู่ในชุมชนนั้นๆ จะติดต่อชักชวนให้บิดามารดา หรือญาติพี่น้องของเด็กแล้วแต่กรณีส่งบุตรหลานไปค้าประเวณีหรือหลอกว่าจะให้ทำงานร่วมกับตน โดยมีค่าตอบแทนให้แก่บิดามารดาหรือพี่น้องของเด็กเหล่านั้นส่วนเด็กเองก็อยู่ในฐานะที่ไม่สามารถขัดขืนคำสั่งหรือคำขอร้องของบิดามารดา หรือญาติพี่น้องได้ และเห็นว่าเป็นเรื่องของการแสดงความกตัญญูหรือตอบแทนบุญคุณ

3.2 รูปแบบของการค้าประเวณีของหญิงในปัจจุบัน

การค้าประเวณีในปัจจุบันมีหลายรูปแบบที่หลากหลาย ทั้งที่ดำเนินการในสถานบริการต่างๆ สถานี่สาธารณะ และสถานี่อื่น มีทั้งที่เป็นการบริการทางเพศโดยตรงและแอบแฝงกิจการเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นธุรกิจที่ต้องใช้แรงดึงดูดทางเพศเป็นเครื่องมือในการเรียกลูกค้ามาใช้บริการ จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลให้เกิดการค้าประเวณีตามมา ปัจจุบันธุรกิจบริการทางเพศเหล่านี้ไม่ได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะการค้าประเวณีของหญิงเท่านั้น แต่ได้รวมไปถึงการค้าประเวณีของชายอีกด้วยแต่เดิมที่การค้าประเวณี เจ้าของสถานบริการจะจัดที่นอนให้แก่ลูกค้า โดยมีการตกลงซื้อขายบริการทางเพศระหว่างผู้ดำเนินกิจการสถานบริการกับลูกค้าโดยตรง ได้ถูกเปลี่ยนแปลงมาสู่แบบแอบแฝงเป็นอาชีพรองเจ้าของสถานค้าบริการจะไม่จัดที่นอนให้แก่ลูกค้า โดยจะจ้างหญิง หรือชายไว้บริการตามวัตถุประสงค์ของสถานบริการทั้งที่เจ้าของกิจการก็คาดหวังที่จะใช้หญิงหรือชายที่จ้าง

มาในอัตราค่าจ้างต่ำดึงดูดลูกค้าด้วยการยอมขายบริการทางเพศนอกจากจะได้ค่าอาหารเครื่องดื่มหรือค่าบริการต่างๆแล้ว เจ้าของกิจการยังได้ค่าธรรมเนียมจากการที่ลูกค้าพาลูกค้าจ้างของตนไปนอกสถานที่ทำงาน ซึ่งลูกค้าตกลงซื้อขายบริการทางเพศโดยตรงกับลูกค้า กรณีนี้เจ้าของสถานบริการไม่ต้องเสี่ยงกับการถูกดำเนินคดีอาญาฐานเป็นกระจัดหาอีกด้วย ด้วยเหตุนี้สถานบริการได้ใช้กลยุทธ์ดึงดูดลูกค้าเดิมให้มาใช้บริการอย่างต่อเนื่อง เปิดบริการให้ผู้ค้าประเวณีที่มีใช้ลูกค้ามาดึงดูดทางเพศเพิ่มเติม ทำให้ลูกค้าเก่ามาที่เดิมอย่างสม่ำเสมอ ให้ผู้ค้าประเวณีรายใหม่ๆเปลี่ยนหน้าเข้ามาเป็นต้น ล้วนมีส่วนทำให้การค้าประเวณีมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยการค้าประเวณีดังกล่าวมีทั้งที่เป็นอาชีพหลักและอาชีพเสริม³³

3.2.1 ตัวอย่างรูปแบบการค้าประเวณีในปัจจุบัน

1) รูปแบบการค้าประเวณีในบาร์เบียร์

หลังจากผ่านขั้นตอนการต้อนรับลูกค้า การเลือกลูกค้า และการนั่งดื่มกับลูกค้า ผู้หญิงบาร์เบียร์ก็ได้ปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าโดยการพูดคุยทำความรู้จักระหว่างทั้งสองฝ่ายในช่วงเวลาหนึ่งก่อนที่จะมาถึงเรื่องการขายบริการทางเพศ ขั้นตอนเหล่านี้ทำให้ผู้หญิงได้เรียนรู้ลูกค้าในระยะเวลาสั้นๆ และมีโอกาสตัดสินใจว่าจะจัดการอย่างไรกับลูกค้าต่อไป

จากการสังเกตและพูดคุยกับผู้หญิงพบว่า โดยปกติลูกค้ามักไม่ถามตรงๆว่า “จะไปนอนด้วยกันไหม” แต่มักจะพูดในทำนองว่า “คุณไปกับผมได้ไหม” หรือ “ผมจะกลับห้องพักคุณอยากไปด้วยไหม” และบ่อยครั้งการชวนออกไปนอกบาร์เบียร์ ลูกค้าจะชวนผู้หญิงไปที่เวดดิสโก้เชค ฟังเพลงเป็นต้น วิธีการแสดงออกของผู้หญิงในสถานการณ์ที่ฝ่ายลูกค้าแจ้งความประสงค์ว่าต้องการชวนเธอออกไปมีกิจกรรมอย่างอื่น ๆ นอกบาร์เบียร์ พบว่ามีสองวิธี ดังนี้

(1) วิธีแรกเป็นการตกลงกันโดยอ้อม

เมื่อลูกค้าถามผู้หญิงในคำถามที่มีนัยยะว่าจะชวนเธอออกไปมีกิจกรรมนอกบาร์เบียร์ ผู้หญิงจะบอกกับลูกค้าว่า จะต้องจ่ายค่าเบียร์เป็นจำนวนเงินที่ทางร้านกำหนด และสำหรับค่าบริการของเธอขึ้นอยู่กับความพอใจของลูกค้า ประโยคที่ผู้หญิงส่วนใหญ่มักจะพูดคือ “Pay bar 200baht ,for me up to you” ผู้หญิงที่เลือกวิธีการนี้พบว่า เป็นผู้หญิงกลุ่มที่ทำงานอยู่ในบาร์เบียร์แถบรอบนอกส่วนใหญ่ เมื่อมีการถามถึงราคาบริการ โดยตรงๆ ผู้หญิงบอกว่ารู้สึกแปลกๆหากมีการตั้งราคา อยากให้เป็นความเต็มใจของอีกฝ่ายหนึ่งมากกว่าว่าจะจ่ายให้เท่าไร และโดยส่วนใหญ่ลูกค้าจะรู้จำนวนเงินค่าบริการอยู่แล้ว นอกจากนี้เธอยังคาดหวังว่าหากเธอทำให้ลูกค้าพอใจเธอจะได้รับการตอบแทนอย่างเต็มที่ในจำนวนเงินที่เหมาะสม แต่กระนั้นในระหว่างที่ผู้หญิงพูดคุยนั่งดื่มกับลูกค้า เธอจะใช้วิธีการพูดคุยถึงความจำเป็นในเรื่องเงินทองที่เธอมีภาระ

³³ สรรพสิทธิ์ คุมภ์ประพันธ์, 2545, หน้า 30-31.

รับผิดชอบหลายอย่างเพื่อให้ลูกค้าเห็นใจ ดังนั้น ค่าตอบแทนจึงออกมาในลักษณะช่วยเหลือผู้หญิงมากกว่าเป็นค่าบริการโดยตรง

(2) *วิธีที่สองเป็นวิธีการตกลงค่าบริการแบบตรงไปตรงมา*

บาร์เบียร์ที่อยู่แถบที่มีการแข่งขันกันมากพบว่า ผู้หญิงจะใช้วิธีการตกลงราคากับลูกค้าแบบตรงไปตรงมาเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือ เมื่อลูกค้าตกลงถึงการไปทำกิจกรรมนอกบาร์เบียร์ ผู้หญิงจะชี้แจงกับลูกค้าในเรื่องค่าเบียร์ก่อนและถามถึงระยะเวลาว่าเป็นการบริการแบบชั่วคราว short time หรือเป็นการบริการแบบค้างคืนที่มักเรียกกันว่า all night โดยผู้หญิงมีจำนวนเงินที่เธอคาดหวังว่าจะได้รับ ส่วนใหญ่หากเป็นแบบชั่วคราว ราคาค่าบริการอยู่ในระหว่าง 800-1,000บาท หากค้างคืนประมาณ 1,500บาท ในหลายกรณีพบว่า หากผู้หญิงต้องการเงินแต่ไม่ได้พึงพอใจในตัวลูกค้ามากนัก ผู้หญิงจะตกลงเกี่ยวกับเรื่องรายละเอียดการมีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยการพูดคุยแบบอ้อมๆ เพื่อให้ลูกค้า รับรู้ว่าเขาครั้งเดียวในหนึ่งคืนเท่านั้น หรือการปฏิเสธจูบปากด้วยเหตุเฉพาะบุคคล ในเรื่องวิธีการตกลงค่าบริการไม่ได้มีลักษณะตายตัวเสมอไป ขึ้นอยู่กับทักษะประสบการณ์ของผู้หญิงและปฏิสัมพันธ์ระหว่างเธอกับลูกค้า³⁴

2) *รูปแบบการค้าประเวณีในสถานอาบ อบ นวด*

(1) *การจัดตั้งและการดำเนินการ*

ผู้ประสงค์จะจัดตั้งสถานบริการอาบ อบ นวด ไม่ว่าจะบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลมีสิทธิยื่นคำขออนุญาตจัดตั้งได้ แต่ต้องมีคุณสมบัติตามที่กฎหมายกำหนด เช่น อายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรม ไม่เป็นผู้เคยต้องรับโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศตามกฎหมายอาญา กฎหมายว่าด้วยการค้าหญิง และเด็ก กฎหมายว่าด้วยการปรามการค้าประเวณี เป็นต้น

ในส่วน of สถาน that จัดตั้งนั้น หากมีการจัดตั้งในปัจจุบันก็ต้องอยู่ในจังหวัดและอยู่ในพื้นที่ซึ่งมีพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการกำหนดไว้เท่านั้นอีกทั้งอาคารหรือสถานที่ที่ขออนุญาตนั้นจะต้องมีลักษณะตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 7 และมาตรา 8 เช่น จะต้องไม่อยู่ใกล้วัด สถานศึกษา โรงพยาบาล หรือย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย เป็นต้น ส่วนภายในสถานบริการนั้นกฎกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2521) กำหนดให้ต้องมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีห้องส้วมเพียงพอ และหากมีห้องบริการเฉพาะก็จะต้องมีตัวเลขอารบิก สีขาวขนาดสูงอย่างน้อย 5 เซนติเมตร ประจําเรียงตามลำดับที่หน้าประตูห้องบริการทุกห้อง ถ้าประตูเข้าออกมีบานปิดให้มีช่องสี่เหลี่ยมขนาดสูง 5 เซนติเมตร ยาว 20 เซนติเมตรขึ้นไปที่บ้าน ประตูเหนือพื้นห้อง 170 เซนติเมตร

³⁴หนังสือ การนำเสนอความเป็นตัวตนของหญิงบาร์เบียร์ : โสภิตา วีรกุลเทวัญ : หน้า 51-62

ผู้ขออนุญาตสามารถยื่นคำขอตามแบบ สป.1 พร้อมทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้องต่อสารวัตติ์ท้องที่ในกรณีสถานที่ขออนุญาตอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร หรือต่อนายอำเภอท้องที่ในกรณีของจังหวัดอื่น จากนั้นจะมีการพิจารณาตามลำดับชั้นจนถึงผู้บัญชาการตำรวจนครบาลหรือผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณี ซึ่งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตตามกฎหมายฉบับนี้ หากได้รับอนุญาตแล้วใบอนุญาตดังกล่าวจะมีอายุถึง 31 ธันวาคม ของปี ที่ออกใบอนุญาตเท่านั้น เมื่อครบกำหนดแล้วผู้รับใบอนุญาตจะต้องมายื่นเรื่องขอต่ออายุใบอนุญาตต่อไปทุกปี แต่หากเจ้าหน้าที่ไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่ต่อใบอนุญาตให้ ผู้ขออนุญาตหรือผู้รับอนุญาตนั้นก็สามารรถุทธธณ์คำสั่งต่อผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติหรือต่อปลัดกระทรวงมหาดไทยได้แล้วแต่กรณี

(2) การควบคุมดูแลสถานบริการอาบ อบ นวด

กฎหมายได้กำหนดความผิดไว้บางกรณีที่ได้กระทำในสถานบริการไว้เพิ่มเติมจากกฎหมายเฉพาะในเรื่องนั้น เช่น ความผิดเกี่ยวกับการนำอาวุธเข้าไปในสถานบริการ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในสถานบริการ เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้กำหนดหน้าที่ของผู้รับอนุญาตและเจ้าพนักงานไว้หลายประการ โดยในส่วนของผู้รับอนุญาตนั้นมีหน้าที่ต้องดำเนินการในหลายกรณี เช่น ต้องไม่ยินยอมหรือปล่อยให้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือนำอาวุธเข้าไปในสถานบริการ การแจ้งต่อเจ้าพนักงานเมื่อมีการกระทำความผิดตามที่กำหนด และการจัดทำบัตรประวัติของพนักงานก่อนเริ่มเข้าทำงาน เป็นต้น ในส่วนของเจ้าพนักงานนั้นก็มียอำนาจหน้าที่หลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสั่งพักใช้และเพิกถอนใบอนุญาต ซึ่งมีการออกประกาศกระทรวงมหาดไทยกำหนดหลักเกณฑ์และระยะเวลาในการสั่งพักและเพิกถอนใบอนุญาตไว้แตกต่างกันตามลักษณะความร้ายแรงของการกระทำผิดซึ่งแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

ก. สั่งพักใบอนุญาตได้ครั้งละไม่เกิน 30 วัน โดยในครั้งที่ 1 จะสั่งพักใบอนุญาตมีกำหนด 10 วัน ครั้งที่ 2 มีกำหนด 20 วัน ครั้งที่ 3 มีกำหนด 30 วัน และครั้งต่อไปมีกำหนด 30 วัน ในบางกรณี เช่น การจำหน่ายสุราแก่ผู้มีอาการมึนเมาจนประพฤดิ์วุ่นวายหรือครองสติไม่ได้

ข. สั่งพักใบอนุญาตได้ครั้งละไม่เกิน 90 วัน โดยในครั้งที่ 1 จะสั่งพักใบอนุญาตมีกำหนดไม่เกิน 30 วัน ครั้งที่ 2 มีกำหนด 60 วัน และครั้งต่อไปมีกำหนด 90 วัน ในบางกรณี เช่น การดำเนินกิจการสถานบริการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การรับผู้ที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เข้าทำงานในสถานบริการ

ค. สั่งพักใบอนุญาตได้ครั้งละไม่เกิน 90 วัน โดยในครั้งที่ 1 จะสั่งพักใบอนุญาตมีกำหนด 60 วัน และครั้งต่อไป มีกำหนด 90 วัน ในบางกรณี เช่น การปล่อยให้มีการแสดง

ที่เป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร การเปิดปิดสถานบริการไม่ถูกต้องตามวันเวลาที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

ง. สั่งพักใบอนุญาตได้ครั้งละ 90 วัน ในกรณีที่ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้มีการมั่วสุมเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในสถานบริการ

ทั้งนี้เมื่อเจ้าพนักงานมีคำสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตผู้รับอนุญาตก็มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติหรือปลัดกระทรวงมหาดไทยแล้วแต่กรณี

(3) การให้บริการของสถานอาบ อบ นวด

การให้บริการของสถานบริการอาบ อบ นวด โดยทั่วไปจะมีการจัดแบ่งหญิงบริการออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ หญิงบริการที่อยู่ภายในตู้กระจก มีค่าบริการประมาณ 1,500-2,500 บาท และที่อยู่ภายนอกตู้กระจก (Side Line) มีค่าบริการประมาณ 2,800-5,500 บาทซึ่งจะหักเป็นของสถานบริการประมาณ 1,000-1,500 บาทเมื่อผู้ใช้บริการเข้ามาในสถานบริการแล้วจะมีพนักงานเชียร์แขกเป็นผู้ให้คำแนะนำและช่วยเหลือผู้ใช้บริการในการเลือกหญิงบริการเมื่อเลือกได้แล้วหญิงบริการก็จะพาไปที่ห้องบริการแล้วหญิงบริการจะเริ่มต้นให้บริการโดยอาบน้ำและนวดตัวให้แก่ผู้ใช้บริการ ในระหว่างนี้ส่วนใหญ่ก็จะมีการร่วมประเวณีกันของหญิงบริการกับชายผู้ใช้บริการด้วย³⁵

3) รูปแบบการค้าประเวณีในคาราโอเกะ

คาราโอเกะก็เป็นหนึ่งในสถานบริการจำนวนมากที่มีการขายบริการทางเพศแอบแฝงอยู่ คาราโอเกะเป็นสถานบันเทิงที่มีรูปแบบใหม่ล่าสุด มีการพัฒนาการมาจากการร้องเพลงตามตัวหนังสือที่วังใจโทรทัศน์ คำว่า คาราโอเกะ เป็นคำมาจากภาษาญี่ปุ่น คำว่า KARA แปลว่า ว่างเปล่าไม่มีอะไรเลย OKE มาจากคำภาษาอังกฤษว่า ORCHESTRA คำว่า คาราโอเกะจึงได้รับการนำมาใช้เรียกสถาบันที่มีเหล้าคิม มีดนตรีและหญิงบริการ เพียงแต่ดนตรีของคาราโอเกะไม่ใช่เป็นดนตรีที่เล่นหรือร้องสด และไม่ใช้เพลงจากแผ่นเสียงหรือจากเทปบันทึกเสียง แต่เป็นดนตรีที่มาจากเทป มีทำนองเพลง ส่วนเนื้อหาเพลงจะปรากฏอยู่ในภาพวิดีโอ แต่จะมีนายแบบ และนางแบบแสดงท่าทาง อารมณ์ หรือมีการผูกเรื่องราวต่างๆ ตามเนื้อเพลงนั้นๆ เช่น อารมณ์เศร้าโศก เสียใจ ออกหัก ประสบความสำเร็จในความรัก เป็นต้น มีทั้งเพลงที่เป็นเพลงไทย และเพลงต่างประเทศ ลูกค้าที่ไปใช้บริการจะร้องเพลงที่เห็นตามทำนอง

³⁵ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการอาบ อบ นวด, พงษ์ธร ลำหาญ

ลักษณะโดยทั่วไปของสถานบันเทิงประเภทคาราโอเกะ จะมีห้องรวมใหญ่ๆที่เป็นห้องโถงรวมสำหรับแขกทุกๆ คน และมีจอภาพที่มีขนาดใหญ่หลายๆจอภาพเพื่อเล่นวิดีโอเพลง แต่ละเพลง เรียกว่า มิวสิควิดีโอ ที่ผลิตขึ้นเพื่อคาราโอเกะ นอกจากนี้แล้วยังมีห้องที่จัดไว้พิเศษหรือเรียกว่า ห้องVIP ที่จัดไว้สำหรับผู้มาใช้บริการที่ต้องการความเป็นส่วนตัวอิสระเฉพาะกลุ่มหรือเฉพาะคนเท่านั้น ซึ่งภายในห้องจะมีโทรทัศน์ เครื่องเล่นวิดีโอพร้อมระบบเสียงที่ไพเราะ และชัดเจน มีโซฟาสำหรับนั่งร้องเพลง มีโต๊ะสำหรับวางอาหาร และเครื่องดื่ม ซึ่งภายในห้องแต่ละห้องจะตกแต่งตามรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป ต้องเน้นถึงความสะอาด และมีหญิงบริการในการนั่งดื่มเป็นเพื่อน ร้องเพลง รวมทั้งให้บริการทางเพศ³⁶

4) รูปแบบการค้าประเพณีออนไลน์ในยุคโลกาภิวัตน์

ในปัจจุบันหรือแม้แต่ในอดีตเราหลีกเลี่ยงไม่ได้และทุนนิยมก็มากับโลกาภิวัตน์ ทุนนิยมคือระบบที่ทำให้คุณค่ากับการที่ราคาถูกที่ตัดสินในตลาดเสรีนั้นคือ โดยการค้าที่เป็นผลมาจากการตกลงด้วยความสมัครใจของผู้ซื้อและผู้ขายความคิดเชิงตลาดเมื่อมีอุปสงค์ก็มีอุปทานทำให้เกิดสภาวะตลาดในการซื้อขายและการตกลงราคาอย่างไรก็ดี มนุษย์นอกจากจะมีกระบวนการผลิตการใช้แรงงานแล้วมนุษย์เองก็ได้ซื้อว่า นำตนเองออกมาเป็นสินค้าหรือที่เรียกว่า Commodities การที่มนุษย์ได้นำตนเองออกมาขายเพื่อแลกกับเงินนั้น คำถามคือเพราะเหตุใด จากการสอบถามและการค้นหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ต พบว่า ผู้หญิงที่ค้าบริการนั้นเกิดจากสภาวะเศรษฐกิจจริงตัว ไม่มีเงินรักษาพ่อแม่ และไม่มีเงินใช้จ่าย นอกจากนี้ยังไม่มีหนทางที่จะใช้การศึกษาที่เรียนมาเพื่อหารายได้ให้ได้มากกว่านี้หรือเท่าที่ต้องการต่อมาการค้าบริการในบางครั้งไม่ได้เกิดจากความยากจนแต่เกิดจากความโลภหรือความยึดติดในวัตถุ (Materialism) จึงทำให้เกิดความอยากที่จะนำตนเองออกมาเป็นสินค้า จึงเกิดการกำหนดราคาขึ้นตามสภาพสินค้า อายุ ความสวยงาม และอื่นๆ

ในการขายตัวนั้นราคาจะถูกกำหนดตั้งแต่หลักร้อยถึงหลักพันถึงหลักหมื่นและถึงหลักแสนขึ้นอยู่กับประเภทของผู้ซื้อบริการและสถานที่ให้บริการในปัจจุบันการขายบริการเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะระบบทุนนิยมเข้ามาครอบงำ ไม่ว่าจะในรูปแบบของการแสวงหากำไรจากร่างกายตนเอง หรือ ในสถานการณ์ที่ว่า ต้องมีเงินมากมายที่จะมาสนองกิเลสในการซื้อเครื่องอุปโภคบริโภคที่บางทีก็จำเป็นบางทีก็ไม่จำเป็น ทุนนิยมนั้นทำให้ทุกอย่างถูกพัฒนาขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการและกิเลสตัณหาของมนุษย์แต่ในขณะเดียวกัน ทุนนิยมก็ทำลายทุกอย่างเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็ระบบเศรษฐกิจ สังคม การเมือง หรือแม้แต่ วัฒนธรรม การขายตัวในหลักร้อยนั้น ผู้ซื้อบริการก็เป็นแถวท้องสนามหลวงและผู้ขายบางทีก็เป็นเด็ก เป็นเยาวชน

³⁶อนันต์ ธรรมชัยกุล, 2547 , หน้า 13.

เป็นอนาคตของชาติแต่ผู้ชื่อนั้น อาจจะมีงบประมาณมาก ในขณะที่ในหลักระดับแสน ผู้ซื้อเป็น เศรษฐีพันล้าน หมื่นล้าน ที่ต้องการคาราหรือบุคคลผู้มีชื่อเสียงในวงการบันเทิงทุนนิยมกับการค้า ประเวณีนัน ถูกดึงให้ไปในทุกที่มีโอกาสซื้อได้ นอกจากนี้แล้ว ยังมีชาวต่างประเทศที่ต้องการมา แสวงหาธุรกิจหญิงขายบริการในประเทศไทยโดยเข้ามาในรูปแบบของ SEX TOUR นอกจากนี้แล้ว การขายบริการล่าสุดได้แพร่กระจายเข้ามาทางอินเทอร์เน็ต ทางเครือข่ายสังคม เฟซบุ๊กทวิตเตอร์ และยูทูปหรือแม้แต่ทางอินสตราแกรมและไลน์ในโลกยุคโลกาภิวัตน์เทคโนโลยีมีส่วนขับเคลื่อน ลินค้าและบริการต่างๆ เข้าสู่ตลาดในประเทศและต่างประเทศจึงทำให้แม้แต่การค้าบริการทางเพศก็ ไปทางออนไลน์เช่นกัน ในต่างประเทศเอง การขายบริการทางเพศ ก็เริ่มเข้าทางออนไลน์ เช่นเดียวกับประเทศไทย ผลกระทบของการขายบริการทางเพศนั้นมากขึ้น เพราะตัวเทคโนโลยี ขับเคลื่อนให้ส่งสินค้าและบริการได้อย่างรวดเร็วเข้าสู่ตลาด

3.3 ลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคมของหญิงค้าประเวณี

3.3.1 อายุ

ผู้หญิงที่ทำงานขายบริการทางเพศทั้งที่มีอายุน้อยมาก (12 ปี)และที่มีอายุ มากจนไม่น่าเชื่อว่าจะอยู่ในอาชีพนี้ได้ (53 ปี) อย่างไรก็ตามโดยเฉลี่ยแล้วหญิงบริการที่ทำงาน ในสำนักโสเภณีมีอายุเฉลี่ยประมาณ 21-22 ปี³⁷ น้อยกว่าหญิงบริการกลุ่มแฝงที่การศึกษา พบว่า มีอายุเฉลี่ย 25 ปี ในทำนองเดียวกับการศึกษาของ koetsawang and Ford (1993)³⁸ ที่พบว่าหญิง ที่ทำงานในสถานอาบ อบ นวด มีอายุหลากหลายมากกว่า ตั้งแต่อายุ 16-46 ปี ในขณะที่หญิงบริการ ในสำนักมีอายุที่แตกต่างกันน้อยกว่าคือ 13-24 ปี เป็นที่น่าสังเกตว่า งานวิจัยหลายงานด้วยกันที่พบ หญิงบริการที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งถือว่ามีโสเภณีเด็กรวมอยู่ด้วย เด็กหญิงอายุ 13-17 ปีร้อยละ 6 ที่ภาคเหนือและร้อยละ 8 ที่ภาคใต้ การศึกษาที่กรุงเทพฯ ของ Koetsawang and Ford (1993)พบเด็ก อายุต่ำกว่า 16 ปี ร้อยละ 21 ในสำนัก และ ร้อยละ 32 ในสถานอาบ อบ นวด ที่ศึกษา การศึกษา ในกรุงเทพฯ สระบุรี และ อุดรธานี พบหญิงบริการในสถานบริการราคาถูกที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ร้อยละ 10 การศึกษาที่สถานอาบ อบ นวด ในกรุงเทพมหานคร พบว่ามีเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีเช่นกัน แต่ ก็พบว่า มีสัดส่วนที่น้อยกว่ามาก (ร้อยละ 1-2) ซึ่งถ้าไม่ใช่เป็นเพราะจำนวนโสเภณีเด็กลดน้อยลง จริงๆ ก็อาจเป็นเพราะความเข้มงวดกวดขันที่เพิ่มมากขึ้นของเจ้าหน้าที่ในการลงโทษเมื่อพบโสเภณี เด็ก จึงทำให้หญิงบริการที่อายุน้อยไม่ยอมบอกอายุที่แท้จริงผู้ให้บริการกลุ่มตรงส่วนใหญ่เข้าสู่ อาชีพนี้เมื่ออายุน้อยกว่าหญิงบริการกลุ่มแฝง ภัตสร ลิมานนท์ และคณะ (2536) ระบุว่าหญิงบริการ กลุ่มตรงมีอายุเฉลี่ย 19 ปี Boonchalaksi and Guest (1994) ระบุว่าร้อยละ 85 ของหญิงบริการเข้าสู่

³⁷ ภัตสร ลิมานนท์ และคณะ, 2536 , ชาย โปธิโสภา และคณะ, 2537.

³⁸ อนันต์ ธรรมชัชกุล, 2547 , หน้า13.

อาชีพนี้มีอายุ 13-24 ปี และKoetsawang and Ford (1993) ระบุว่าร้อยละ 99 ของหญิงบริการกลุ่มตรงเข้าสู่อาชีพนี้เมื่ออายุไม่เกิน 24 ปี ส่วนหญิงบริการกลุ่มแฝงเข้าสู่อาชีพนี้เมื่ออายุเฉลี่ยที่มากกว่า กัสสร ลิมานนท์ และคณะ (2536) ระบุว่าอายุเฉลี่ยที่เข้าสู่อาชีพนี้ของหญิงบริการกลุ่มแฝงคือ 22-23 ปี Koetsawang and Ford (1993) ระบุว่าหญิงบริการที่สถานอาบ อบ นวด ร้อยละ 24 เข้าสู่อาชีพนี้เมื่ออายุ 30 ปีขึ้นไป และBoonchalaksi and Guest (1994) ระบุว่าหญิงบริการที่สถานอาบ อบ นวด ร้อยละ 18 เข้าสู่อาชีพนี้เมื่ออายุ 26 ปีขึ้นไป

หญิงขายบริการจำนวนมากเริ่มต้นอาชีพค้าประเวณีในวัยที่เป็น โสเภณีเด็ก พบว่าร้อยละ 51 ของผู้หญิงที่ทำงานในสถานอาบ อบ นวด หลายแห่งที่ศึกษาที่กรุงเทพมหานคร เริ่มขายบริการทางเพศตั้งแต่อายุต่ำกว่า 18 ปี ส่วนKoetsawang and Ford (1993) พบว่า ร้อยละ 21 ของผู้หญิงบริการในสำนัก และร้อยละ 32 ของผู้หญิงบริการในสถานอาบ อบ นวด เริ่มเข้าสู่อาชีพนี้เมื่ออายุต่ำกว่า 17 ปี ก็พบว่าร้อยละ 18 ของผู้ให้บริการที่สถานเริงรมย์ในทุกภูมิภาคทั่วประเทศ ที่ศึกษา (ซึ่งร้อยละ 94 เป็นผู้หญิง) ก็เข้าสู่อาชีพบริการเมื่ออายุต่ำกว่า 18 ปีเช่นกัน

3.3.2 ภูมิถิ่นกำเนิดและเชื้อชาติ

ผู้หญิงขายบริการทางเพศมาจากทุกภาคของประเทศ แต่ส่วนใหญ่มาจากภาคเหนือมากที่สุด รองลงมาคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนที่มาจากภาคใต้นั้นมีน้อยที่สุด³⁹

ส่วนเชื้อชาติของผู้หญิงขายบริการนั้นมีหลากหลาย มีการศึกษา พบว่า หญิงบริการกลุ่มแฝงส่วนมากเป็นคนไทย แต่หญิงบริการกลุ่มตรงนั้นมีหลายเชื้อชาติมาก ทั้งไทย ชาวเขาเผ่าต่างๆ พม่า ไทยใหญ่ จีน และจีนฮ่องกง

3.3.3 อาชีพเดิมก่อนการขายบริการทางเพศ

ก่อนมาทำงานขายบริการทางเพศ หญิงบริการส่วนใหญ่โดยเฉพาะกลุ่มตรง ประกอบอาชีพเกษตรกรรม อย่างไรก็ตามหญิงบริการกลุ่มแฝงมีอาชีพเดิมหลากหลายมากกว่าหญิงบริการกลุ่มตรง เช่น ทำงานอุตสาหกรรมในครัวเรือน แม่บ้าน คนงานในโรงงานอุตสาหกรรม ค้าขาย เบ็ดเตล็ด รับจ้างทั่วไป พนักงานเสิร์ฟ ทำงานในสถานบันเทิงต่างๆ ช่างเย็บผ้า ช่างเสริมสวย นักเรียน นักศึกษา ครู และรับราชการ⁴⁰

³⁹ กัสสร ลิมานนท์ และคณะ 2536 ; ลีรินุช เพียรเจริญศักดิ์ 2538 ;Koetsawang and Ford 1993;

Boonchalaksi and Guest : 1994

⁴⁰ ศุภลิมา (นฤมล) วงศ์สุภาพ, 2537; กัสสร ลิมานนท์ และคณะ (2536) ส่วน Koetsawang and Ford ,1993;Boonchalaksi and Guest ,1994

3.3.4 การศึกษา

หญิงบริการส่วนใหญ่มีการศึกษาน้อย งานวิจัยหลายชิ้นให้ผลตรงกันว่าหญิงบริการส่วนมากมีการศึกษาระดับประถมศึกษา⁴¹ และงานวิจัยบางชิ้นพบหญิงบริการกลุ่มตรงที่ไม่มีการศึกษาในสัดส่วนที่สูงมาก) พบหญิงบริการกลุ่มตรงที่ไม่มีการศึกษาร้อยละ 72 และพบร้อยละ 40 อย่างไรก็ตามมีหญิงบริการกลุ่มแฝงจำนวนไม่น้อยที่มีการศึกษาก่อนข้างสูง กล่าวคือมีทั้งที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ประโยควิชาชีพขั้นต้น ประโยควิชาชีพขั้นสูง และปริญญาตรี รวมทั้งที่ยังเป็นนักเรียนหรือนักศึกษาอยู่ ราชการ⁴²

3.3.5 ภาวะการสมรส การมีบุตร และผู้ดูแลบุตร

หญิงบริการจำนวนไม่น้อยเคยแต่งงานแล้ว แต่หญิงบริการกลุ่มตรงที่เคยแต่งงานมีงานสัดส่วนหญิงบริการกลุ่มแฝงที่เคยแต่งงานมาแล้วมาก ร้อยละ 29-31 ของหญิงบริการกลุ่มตรงในภาคเหนือและภาคใต้ที่ศึกษาเคยแต่งงานแล้ว ในขณะที่หญิงบริการกลุ่มแฝงเคยแต่งงานแล้วมากถึงร้อยละ 67-69 เช่นเดียวกับที่ Koetsawang and Ford (1993) พบว่าหญิงบริการกลุ่มตรงที่เคยแต่งงานแล้วมีเพียงร้อยละ 14 น้อยกว่าหญิงบริการในสถานอาบ อบ นวด ที่เคยแต่งงานแล้วร้อยละ 54 นอกจากนี้ยังพบว่าหญิงบริการกลุ่มตรงที่แต่งงานแล้วยังอยู่กินกับคู่สมรสมีเพียงร้อยละ 1 ต่างจากหญิงบริการอาบ อบ นวด ที่เกือบครึ่งหนึ่งของผู้ที่แต่งงานแล้วยังอยู่กินกับคู่สมรส อย่างไรก็ตามสิรินุช เพียรเจริญศักดิ์(2538) พบแตกต่างกันว่าแม้หญิงบริการร้อยละ 34 ในสถานอาบ อบ นวด ที่ศึกษาจะเคยแต่งงานแล้วแต่ที่ยังอยู่กินกับคู่สมรสมีเพียงร้อยละ 5 เท่านั้น หญิงบริการกลุ่มแฝงที่แต่งงานแล้วส่วนใหญ่หย่าร้างหรือแยกกันอยู่กับคู่สมรส

เนื่องจากหญิงบริการกลุ่มแฝงเคยแต่งงานแล้วมากกว่าหญิงบริการกลุ่มตรง ดังนั้นสัดส่วนของหญิงบริการกลุ่มแฝงที่มีบุตรแล้วจึงมากกว่าหญิงบริการกลุ่มตรงด้วย อย่างไรก็ตามหญิงบริการทั้ง 2 กลุ่มมีจำนวนบุตรเฉลี่ย 1 คน เหมือนกับที่ Koetsawang and Ford (1993) พบว่าหญิงบริการกลุ่มตรงที่มีบุตรแล้วมีเพียงร้อยละ 2 ในขณะที่หญิงบริการกลุ่มแฝงมีบุตรแล้วถึงร้อยละ 35 หญิงบริการกลุ่มตรงมีบุตรเพียงร้อยละ 16 น้อยกว่าหญิงบริการกลุ่มแฝงที่มีบุตรร้อยละ 37 ที่พบว่าครึ่งหนึ่งของหญิงบริการกลุ่มแฝงที่ทำงานอาบ อบ นวด มีบุตรแล้ว จำนวนเฉลี่ย 1.2 คน

สำหรับผู้ดูแลบุตรของหญิงบริการส่วนใหญ่คือ พ่อแม่ของตัวเองและพ่อแม่ของสามี⁴³ สำหรับหญิงบริการกลุ่มแฝง สัดส่วนของผู้ที่ดูแลบุตรเองก็มีไม่น้อยตามที่ได้พบในงานวิจัย

⁴¹ ภัตสร ลิมานนท์ และคณะ, ภัตสร ลิมานนท์ และคณะ, 2536, เนาวรัตน์ พลาญน้อย และคณะ, 2539, อัญชลี ศรีตระกูล, 2540

⁴² ศุภิมา (นฤมล) วงศ์สุภาพ, 2537; ภัตสร ลิมานนท์ และคณะ, 2536; สิรินุช เพียรเจริญศักดิ์, 2538

⁴³ อัญชลี ศรีตระกูล, 2540, ภัตสร ลิมานนท์ และคณะ, 2536; Boonchalaksi and Guest, 1994

ของภัสสร ติมานนท์ และคณะ ว่าผู้หญิงบริการแฝงในภาคเหนือร้อยละ 20 ดูแลบุตรเอง ผู้หญิงกลุ่มแฝงในกรุงเทพมหานครร้อยละ 23 ดูแลบุตรเอง

3.3.6 สุขภาพอนามัยและการใช้บริการรักษาพยาบาลของหญิงบริการทางเพศ

การทบทวนเรื่องสุขภาพอนามัยและการใช้บริการรักษาพยาบาลของหญิงบริการทำได้ค่อนข้างจำกัด เนื่องจากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยโดยทั่วไปและการรักษาพยาบาลเมื่อเกิดเจ็บป่วยมีค่อนข้างน้อย ต่างจากเรื่องโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ซึ่งมีการศึกษาวิจัยกันมาก อย่างไรก็ตามการทบทวนจะครอบคลุมถึงภาวะสุขภาพอนามัยได้หลายประเด็นได้แก่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานะของตนเอง พฤติกรรมการดูแลสุขภาพเชิงบวก คือการดูแลสุขภาพ การตรวจสุขภาพ การรักษาพยาบาลเมื่อเจ็บป่วย และพฤติกรรมสุขภาพเชิงลบ คือการเสพยาเสพติดและความเจ็บป่วยทางร่างกายและจิตใจรวมทั้งโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์

1) การคุมกำเนิด การตั้งครรภ์ และการทำแท้ง

การทำงานขายบริการทางเพศทำให้หญิงบริการมีโอกาสเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์มาก หากไม่ได้คุมกำเนิดอย่างต่อเนื่องและจริงจัง และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนาเหล่านี้มักจบลงด้วยการทำแท้ง ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของหญิงบริการได้

ผลการศึกษาเรื่องหญิงบริการทางเพศในหลายพื้นที่ของประเทศแสดงว่าหญิงบริการส่วนใหญ่มีการคุมกำเนิดในระหว่างประกอบอาชีพขายบริการ โดยวิธีที่นิยมใช้มากที่สุดคือ ยาเม็ดคุมกำเนิด⁴⁴

การที่หญิงบริการนิยมใช้ยาเม็ดคุมกำเนิดนั้นมีคำอธิบายว่าเนื่องด้วยเหตุผล 2 ประการคือเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ที่เป็นอุปสรรคต่อการทำงาน และยาเม็ดคุมกำเนิดมีผลทำให้ร่างกายอวบอ้วนสมบุรณ์มากขึ้น หญิงบริการทางเพศบางคนกล่าวว่า “ยาคุมทำให้หน้าอกใหญ่ ลูกค้าชอบ” นอกจากนี้ผลข้างเคียงอันเกิดจากการใช้ยาเม็ดคุมกำเนิดคือ ยาเม็ดคุมกำเนิดทำให้หญิงบริการส่วนใหญ่มีประจำเดือนกระปริดกระปรอยสามารถรับแขกได้ตลอดทั้งเดือน⁴⁵

อย่างไรก็ตาม แม้หญิงบริการส่วนใหญ่จะรายงานว่ามีการใช้วิธีคุมกำเนิดอยู่ที่ตาม แต่รายงานวิจัยหลายชิ้นก็พบหญิงบริการที่เคยตั้งครรภ์และเคยทำแท้งระหว่างประกอบอาชีพในสัดส่วนที่ค่อนข้างมาก ที่พบว่าหญิงบริการ อาบ อบ นวด 504 คน เคยตั้งครรภ์ 1,040 ครั้ง และเป็นการตั้งครรภ์ที่จบด้วยการลักลอบทำแท้ง 209 ครั้ง กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือทุก 5

⁴⁴สุพร เกิดสว่าง, 2518; เทพนม เมืองแมน และสมศักดิ์ นันดา, 2523; อรทิพย์ เขตสาธิต และสวนันท์ ธาราวณิช, 2539; นิตยา ระวีงพาล และเสาวภา พรสิริพงษ์, 2539; กุนตี โตโพธิ์ไทย, 2540

⁴⁵นิตยา ระวีงพาล และเสาวภา พรสิริพงษ์, 2539; กุนตี โตโพธิ์ไทย, 2540

ครั้งของการตั้งครุฑจะมีการลักลอบทำแท้ง 1 ครั้ง สํารวจหญิงบริการอาบ อบ นวด 1,000 คน ในกรุงเทพฯพบว่ามิ้ผู้เคยทำแท้งร้อยละ 19 และเคยทำแท้งมาแล้ว 1-4 ครั้ง

เป็นที่น่าสังเกตว่า เหตุใดหญิงบริการจึงมีอัตราการตั้งครุฑและการทำแท้งค่อนข้างสูง ทั้งที่หญิงบริการส่วนใหญ่ใช้วิธีคุมกำเนิดเป็นส่วนมาก เหตุผลที่น่าเป็นไปได้ ก็คือการที่หญิงบริการใช้วิธีคุมกำเนิดอย่างไม่ถูกวิธี เช่น การกินยาเม็ดคุมกำเนิดซึ่งเป็นวิธีที่นิยมใช้มากที่สุดอย่างไม่สม่ำเสมอ และการที่หญิงบริการบางส่วนไม่ได้ใช้วิธีคุมกำเนิดแต่อย่างใด จึงเสี่ยงต่อการตั้งครุฑระหว่างปฏิบัติงานขายบริการ ซึ่งมักลงเอยด้วยการทำแท้งโดยตั้งใจเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากไม่ต้องการมีบุตรที่เกิดโดยไม่ตั้งใจ⁴⁶

2) ความคิดเห็นเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยของตนเอง

หญิงบริการทางเพศทำงานในสภาวะแวดล้อมที่เสี่ยงต่อการมีสุขภาพไม่ดีทั้งทางร่างกายและจิตใจ โดยเฉพาะความเสี่ยงต่อการติดและแพร่โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ รวมทั้งเอดส์ได้โดยง่าย แม้กระนั้นหญิงบริการส่วนใหญ่ก็คิดว่าตัวเองมีสุขภาพดี พบว่า ร้อยละ 70 ของหญิงบริการในกรุงเทพฯ ที่ศึกษาระบุว่าตนมีสุขภาพดี พบว่าร้อยละ 32 ของหญิงบริการในกรุงเทพฯที่ศึกษาในคุณภาพชีวิตด้านสุขภาพและการทำงานของตนอยู่ในระดับดีร้อยละ 55 มีความรู้สึกระดับปานกลาง มีเพียงร้อยละ 11 เท่านั้นที่รู้สึกว่าตนมีคุณภาพชีวิตด้านสุขภาพและการทำงานที่ไม่ดี นอกจากนี้การสัมภาษณ์ระดับลึกกับหญิงบริการที่จังหวัดนครปฐม และจังหวัดสมุทรปราการ ก็ได้ผลในทำนองเดียวกันว่าหญิงบริการส่วนใหญ่คิดว่าตนมีสุขภาพแข็งแรงดี ไม่แตกต่างจากคนที่ประกอบอาชีพอื่น และคิดว่าการประกอบอาชีพนี้ไม่ได้ทำให้ตนมีสุขภาพแตกต่างจากผู้อื่นแต่อย่างใด เราทุกคนมีโอกาสเจ็บป่วยได้เหมือนกันหากไม่ดูแลตัวเองให้ดี และคิดว่าการมีสุขภาพดีขึ้นอยู่กับความแข็งแรงของร่างกายของแต่ละคนมากกว่าที่จะขึ้นอยู่กับอาชีพที่ทำ มีเพียงส่วนน้อยที่คิดว่าการทำงานเช่นนี้ทำให้มีโอกาสเสี่ยงต่อการเป็นโรคมกกว่าคนอื่นๆ เพราะไม่ทราบว่าลูกค้าเป็นโรคอะไรกันมาบ้าง

หญิงบริการมีความสามารถในการดูแลตัวเองค่อนข้างต่ำ อาจเนื่องมาจากลักษณะอาชีพที่มีโอกาสเสี่ยงสูงต่อการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การที่ไม่สามารถคัดเลือกผู้ใช้บริการ การพักผ่อนที่ไม่เพียงพอ การใช้ยาหรือสารเสพติดเพื่อให้สามารถให้บริการทางเพศได้ สิ่งต่างๆเหล่านี้ไม่เอื้ออำนวยให้หญิงบริการทางเพศพัฒนาความสามารถในการดูแลตนเองได้⁴⁷

⁴⁶ ชาญ เอื้อโกวิทช์ชัย และมนัส แสงจันทร์, 2538.

⁴⁷ ศวัสดี สํารับพันธ์, การวิเคราะห์หญิงโสเภณีในประเทศไทย, วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508, หน้า 51.

หญิงบริการส่วนใหญ่ไม่ได้ดูแลสุขภาพของตนเองเป็นพิเศษนอกจากพักผ่อนโยกนอนมากๆ มีหญิงบริการเพียงส่วนน้อยที่คำนึงถึงการดูแลอย่างอื่น ๆ ด้วย เช่น การดูแลสุขภาพความสะอาดทั้งของร่างกาย ห้องนอน และห้องน้ำ การกินอาหารให้เพียงพอ และการไม่กินอาหารแสลง เช่น ของหมักของดองต่างๆ การดูแลสุขภาพจิต การไม่สูบบุหรี่และการไม่กินเหล้า เช่นเดียวกับการออกกำลังกายที่ พบว่ามีเพียงส่วนน้อยที่ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ ในขณะที่ส่วนใหญ่มิได้ออกกำลังกายหรือออกกำลังกายเป็นบางครั้ง

อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่า หญิงบริการส่วนใหญ่สนใจการดูแลสุขภาพที่เกี่ยวข้องกับการทำงานโดยตรงมาก และมักมีการถ่ายทอดวิธีการดูแลสุขภาพที่เกี่ยวข้องกับการทำงานให้แก่กัน โดยการบอกต่อกันในระหว่างเพื่อนร่วมงาน ซึ่งมีทั้งการรักษาความสะอาด และการตรวจสุขภาพ

ภายหลังการให้บริการทางเพศแก่ลูกค้าแต่ละครั้ง หญิงบริการนิยมล้างทำความสะอาดอวัยวะเพศภายนอกด้วยน้ำหรือน้ำสบู่ ส่วนภายในช่องคลอดก็มีการทำความสะอาดหลายวิธี เช่น ทำความสะอาดด้วยน้ำโดยใช้ลูกยางดูดน้ำสะอาดเข้าไปล้างภายใน หรือใช้น้ำกับสบู่โดยใช้นิ้วถูสบู่แล้วสอดเข้าไปล้างภายในช่องคลอด แต่หากวันใดรับแขกหลายคน การทำความสะอาดก็มักใช้เพียงน้ำล้างเท่านั้น เพราะถ้าใช้สบู่จะแสบมาก หรือใช้น้ำยาต่างๆ เช่น เดลตอล น้ำยอนามัยต่างๆ น้ำยาล้างตา “อ้อฟตัน” หรือน้ำยาล้างทับทิม สวนล้าง ช่องคลอด หญิงบริการบางคนก็นิยมใช้ยาใส่ฟันใส่นิ้วสอดเข้าไปล้างภายใน โดยให้เหตุผลว่า ทำให้เย็นสบายและสะอาด บางครั้งก็ใช้น้ำส้มสายชูล้างบริเวณช่องคลอด เพราะคิดว่าทำให้สะอาดขึ้น หญิงบริการบางคนนิยมรับประทานยาขับปัสสาวะหลังเสร็จสิ้นการรับแขกในแต่ละวันด้วยความเชื่อว่าสามารถขับเชื้อโรคที่อาจติดมาจากชายบริการทางเพศ โดยเฉพาะโรคเอดส์ได้⁴⁸ หากเกิดบาดแผลฉีกขาดของปากช่องคลอด ก็มีทั้งใช้ยาใส่ฟันทาแผล โดยบอกว่าทำให้ไม่เจ็บแผลและแผลหายเร็ว และมีการใช้ยาแก้แสบ เช่น เพนนิซิลิน หรือคลอแรมที่ถอดแคปซูลออกผสมน้ำล้างบริเวณช่องคลอด รวมทั้งการใช้ยาสอดเข้าไปภายในช่องคลอดเพื่อช่วยรักษาบาดแผลที่เกิดขึ้น

หญิงบริการให้ความสนใจในการรักษาความสะอาดอวัยวะเพศและช่องคลอดเป็นอย่างมาก ซึ่งวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ก็มีทั้งที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม ซึ่งเป็นการเรียนรู้ โดยการบอกต่อ ๆ กันมา

⁴⁸ นิตยา ระวังพาล และเสาวภา พรศิริพงษ์, 2539; สุกัญญา ณรงค์วิทย์, 2532; พรรณี ส่งสาย, 2541; กุนดี โตโพธิ์ไทย, 2540

3) การตรวจสอบสุขภาพ

โดยปกติหน่วยงานสาธารณสุข จะมีการดูแลรับผิดชอบปัญหาสุขภาพทางเพศของผู้หญิงบริการทางเพศตามแหล่งต่างๆ โดยเฉพาะปัญหาในเรื่องการติดต่อของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ โดยให้การตรวจรักษาแก่หญิงบริการทางเพศ ซึ่งการให้ความร่วมมือระหว่างเจ้าของสถานบริการกับเจ้าหน้าที่สาธารณสุขของรัฐในลักษณะที่เอื้อประโยชน์ต่อกัน และกันทำให้หญิงบริการทางเพศได้รับการดูแลสุขภาพอย่างทั่วถึงมากขึ้น ส่วนการนัดมาตรวจสุขภาพเป็นระยะๆ ก็เป็นการควบคุมโรคและการติดตามหญิงที่ติดเชื้อได้อีกด้วย

หญิงบริการทางเพศที่ไม่เคยไปตรวจภายในเลยมีน้อยมาก พบว่าหญิงบริการที่ไม่เคยไปตรวจภายในมีเพียงร้อยละ 9 หญิงบริการส่วนใหญ่ไปตรวจสุขภาพ 1-2 สัปดาห์ต่อครั้ง⁴⁹ สถานบริการบางแห่งที่เข้มงวดเรื่องสุขภาพหญิงบริการต้องไปตรวจสุขภาพทุกสัปดาห์ และต้องนำหลักฐานการตรวจสุขภาพมาให้คนดูแลในวันที่จ่ายเงิน หากไม่มีหลักฐานตรวจสุขภาพมาแสดงจะไม่ได้รับเงินค่างวดประจำสัปดาห์สถานบริการบางแห่งอำนวยความสะดวกในการตรวจโรคโดยมีรถรับส่งในการพาหญิงบริการไปตรวจ เพื่อความสะดวกรวดเร็วในการเดินทาง อีกทั้งยังเป็นการบังคับทางอ้อมอีกด้วย อย่างไรก็ตามถ้าเป็นหญิงรายใหม่ที่มีอายุน้อย (โสเภณีเด็ก) มักจะไม่ได้รับการเปิดเผยตัว และไม่ได้รับการตรวจจนกว่าจะมีอาการผิดปกติอย่างหนึ่งอย่างใดจึงได้รับการตรวจ หญิงบริการอิสระที่ขายบริการเป็นการชั่วคราวในเวลาไม่นานนักก็เช่นเดียวกัน มักไม่ค่อยไปตรวจสุขภาพ ยกเว้นเมื่อมีอาการผิดปกติเกิดขึ้น โดยทั่วไปหญิงบริการตามสำนักโสเภณีสถานอาบอบนวดแผนโบราณ และคาเฟ่ ใช้บริการสถานตรวจโรคของรัฐบาลแต่ถ้าเป็นหญิงบริการในสถานบริการแพงๆ เช่น คาราโอเกะ หรืออาบ อบ นวด ส่วนใหญ่ใช้บริการของคลินิกมากกว่าเนื่องจากสะดวกไม่ต้องรอนาน และไม่ต้องเปิดเผยตัวเองมาก บางสถานบริการก็มีคลินิกประจำสำหรับหญิงบริการของตนเองหรือบางแห่งก็มีเจ้าหน้าที่สาธารณสุขมาตรวจให้ถึงสถานบริการเลย การตรวจสุขภาพเน้นการตรวจภายใน ตรวจอาการผิดปกติ และตรวจเลือดหาเชื้อซิฟิลิส ซึ่งผลการตรวจทุกอย่างจะบอกกับหญิงบริการเท่านั้น จะไม่มีการแจ้งเจ้าของบริการแต่อย่างใด⁵⁰

4) ความเชื่อเกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์

แม้ว่าหญิงบริการทางเพศจะสนใจดูแลสุขภาพที่เกี่ยวข้องกับการทำงานกันมากและมีการถ่ายทอดความรู้ให้แก่กันโดยการบอกต่อ แต่ผลการศึกษาด้านความเห็น ความเชื่อ และพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ พบว่าหญิงบริการบางส่วนยังมี

⁴⁹ รวบรวม ไกรเลิศ, 2537 และอุไรวรรณ คณิงสุขเกษม และคณะ, 2541.

⁵⁰ นิตยา ระวังพาล และเสาวภา พรสิริพงษ์, 2539; อุไรวรรณ คณิงสุขเกษม และคณะ, 2541.

ความคิดเห็นและความเชื่อในการป้องกันโรคที่ไม่ถูกต้องอยู่ แม้ว่าส่วนใหญ่จะมีความรู้เรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ดีขึ้นแล้วก็ตาม

ตัวอย่างของความเชื่อที่ไม่ถูกต้องซึ่งนำไปสู่การปฏิบัติตัวในการป้องกันที่ไม่ถูกต้อง ได้แก่ การกินยาแก้อักเสบ ยาขับปัสสาวะ หรือใช้ยาสอดช่องคลอด สามารถป้องกันโรคได้⁵¹ การมีเพศสัมพันธ์กับชายที่อวัยวะเพศไม่ผิดปกติจะไม่ติดโรค (กองโรคเอดส์ กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข, 2539) การใช้ยาสีฟัน ยาล้างตา น้ำผสมล้างทับทิม สารส้ม ล้างภายในช่องคลอดหลังร่วมเพศ หรือการกินน้ำสับประรดผสมโซดาจะช่วยทำความสะอาดและฆ่าเชื้อได้⁵² การตรวจสุขภาพและการตรวจช่องคลอดบ่อย ๆ จะทำให้ไม่เป็นโรค และสามารถรักษาอาการของโรคให้หายได้เร็วขึ้น⁵³ การใช้วาสลิน น้ำมันพืช น้ำมันใส่ผม แทนน้ำยาหล่อลื่นช่องคลอด⁵⁴ และการใช้แอลกอฮอล์ หรือน้ำโวดาล้างอวัยวะเพศ ซึ่งถ้าล้างแล้วแสบเชื่อว่าติดโรค⁵⁵ การสวนล้างช่องคลอดด้วยการใช้สายยางฉีดน้ำเข้าไปในช่องคลอดอย่างรุนแรงจะทำให้สะอาดและฆ่าเชื้อโรคต่าง ๆ⁵⁶

ที่กล่าวมาข้างต้นเป็นเพียงตัวอย่างส่วนหนึ่งเท่านั้น ยังมีความเชื่ออีกหลายประการที่กลุ่มหญิงขายบริการทางเพศมีความเชื่อถือ แม้ว่าหญิงบริการจะมีความรู้ที่ถูกต้องในเรื่องการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์อย่างดีแล้วก็ตาม แต่ความเชื่อที่ไม่ถูกต้องเหล่านี้ยังคงมีอยู่และยากที่จะเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งประเด็นนี้ก็เป็นประเด็นที่น่าสนใจและควรทำการศึกษาเพื่อหาแนวทางในการเปลี่ยนแปลงความคิดและความเชื่อที่ไม่ถูกต้องต่าง ๆ เหล่านี้ต่อไป

5) การใช้ยาเสพติดของผู้ที่ทำอาชีพขายบริการทางเพศ

โดยมาตรฐานของสังคมแล้ว การประกอบอาชีพขายบริการทางเพศเป็นอาชีพที่สังคมไทยไม่ให้การยอมรับ จึงทำให้ผู้ประกอบอาชีพนี้อยู่ในสภาพของความกดดันต่างๆ เช่น ไม่สามารถเลือกแขกที่มารับบริการกับตนได้ แยกส่วนมากอยู่ในสภาพมีนเมา และมีความคิดว่าต้องใช้บริการให้คุ้มค่ากับเงินที่เสียไป และความรู้สึกว่าตัวเองถูกดูถูกดูแคลนต้องกล้าทำในสิ่งที่ตนโดยทั่วไปไม่กล้าทำ หญิงบริการบางส่วนจึงดำเนินชีวิตในลักษณะประชดชีวิตและบางส่วนจำเป็นต้องปรับอารมณ์ความรู้สึกเพื่อให้ทำงานได้ ภาวะเช่นนี้นำไปสู่การใช้ยาเสพติดบางประเภทได้ หนึ่งลักษณะหรือสถานที่ทำงานของบุคคลเหล่านี้มักอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ง่าย

⁵¹ บงกช เชี่ยวชาญยนต์ และคณะ, 2536; เนาวรัตน์ พลายน้อย และคณะ, 2539.

⁵² นิตยา ระวีงพาล และเสาวภา พร สิริพงษ์, 2539.

⁵³ โยธิน แสงวงดี และพิมลพรรณ อิศรภักดี, 2537.

⁵⁴ เนาวรัตน์ พลายน้อย และคณะ, 2539.

⁵⁵ เนาวรัตน์ พลายน้อย และคณะ, 2539.

⁵⁶ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์พยาบาลที่ดูแลสุขภาพของหญิงบริการทางเพศ

ต่อการใช้สารเสพติด เนื่องจากโดยปกติในสถานบริการมักมีการใช้เหล้า เบียร์ บุหรี่ และเครื่องดื่มชูกำลังกันอยู่แล้ว และการให้บริการจนตึกทำให้เกิดความจำเป็นต้องกระตุ้นความสามารถ และความทนทานในการทำงาน ซึ่งก็นำไปสู่เงื่อนไขการใช้สารเสพติดได้เช่นกัน

สรุปหญิงบริการทางเพศมีการใช้สารเสพติดที่ร้ายแรงหลาย ๆ ประเภทแพร่หลาย แม้ว่าจะมีสัดส่วนของผู้ที่รายงานว่าใช้สารเสพติดเหล่านั้นค่อนข้างน้อยก็ตาม

6) การเจ็บป่วยของผู้ที่ทำอาชีพขายบริการทางเพศ

การจำแนกการเจ็บป่วยอาจทำได้หลายอย่าง แต่การศึกษาครั้งนี้จะจำแนกเป็นการเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาก่อนการเก็บข้อมูล โรคประจำตัว สุขภาพจิต โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์

7) การใช้บริการรักษาพยาบาล

การรักษาตัวเมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยของหญิงบริการทางเพศมีหลายแบบ ทั้งที่ไม่ได้รักษาซื้อยากินเอง ไปศูนย์กามโรค คลินิกหรือโรงพยาบาลเอกชน แล้วแต่ชนิดของอาการหรือโรคที่เป็นและความรุนแรงของโรค ส่วนมากถ้าเป็นการเจ็บป่วยเล็กน้อยเช่นปวดศีรษะก็มักจะซื้อยาจากร้านขายยารับประทานเองหรือของจากสถานบริการ แต่ถ้าไม่หายหรือเป็นอะไรมากไปกว่านั้นก็นิยมไปคลินิกเอกชนหรือไปที่โรงพยาบาลเอกชนบ้าง ส่วนโรงพยาบาลของรัฐไม่ได้รับความนิยมาจกหญิงบริการเนื่องจากต้องใช้เวลาาน เช่นเดียวกับการรักษาแผนโบราณซึ่งไม่มีหญิงบริการคนใดเคยรับการรักษาแบบแผนโบราณแต่อย่างใด และหากเป็นโรคหรืออาการที่เกี่ยวข้องกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ก็จะรักษาที่ศูนย์กามโรคและโรคเอดส์ เนื่องจากไปตรวจร่างกายเป็นประจำอยู่แล้ว⁵⁷

3.3.7 ผลกระทบจากการขายบริการทางเพศ

1) ผลเสีย

(1) ผลกระทบต่อตนเอง เมื่อเด็กหญิงเข้าสู่การขายบริการทางเพศ การดำเนินชีวิตของเด็กจะเปลี่ยนไป พวกเขาปฏิเสธครอบครัว และโรงเรียน ออกมาอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม พวกเขาต้องแบกภาระค่าเช่าบ้าน ค่าอาหารและค่าอื่นๆที่จำเป็นต่อการดำรงชีพ เมื่อเวลาผ่านไปรายได้ของพวกเขาจะเริ่มลดลง แต่เด็กหญิงบางคนยังคิดความฟุ่มเฟือย เทียวเตร่ตามสถานบันเทิง ใช้ยาเสพติด และเล่นการพนัน พวกเขาส่วนใหญ่ตกอยู่ในภาวะค่อนข้างลำบาก นอกจากนี้พวกเขายังมีปัญหาด้านสุขภาพอนามัย การกินอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการน้อยและไม่เพียงพอต่อร่างกายการอยู่รวมกันหลายคนในห้องที่แออัด การใช้เสื่อผ้าร่วมกัน การมีเพศสัมพันธ์ในลักษณะสำส่อนทางเพศโดยไม่ได้มีการป้องกัน พวกเขาจึงเสี่ยงทั้งโรคขาดอาหาร โรคทางเดิน

⁵⁷ อุไรวรรณ คะนิงเกษมสุข และคณะ, 2541.

หายใจ โรคผิวหนัง การตั้งครรถ์นอกสมรส และโรคเอดส์ และเมื่อพวกเขาเจ็บไข้ได้ป่วยก็จะดูแลรักษาตนเองโดยไม่พึ่งระบบสาธารณสุข พวกเขาใช้ชีวิตร่วมกันตามลำพัง เมื่อต้องเผชิญปัญหาพวกเขาจะปล่อยผ่านไป หรือไม่ก็หาทางออกด้วยตนเอง เพราะเธอไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร และจะมีใครบ้างยินยอมให้คำแนะนำปรึกษาแก่พวกเขา เธอยอมส่งผลให้เกิดอาการทางจิต เช่น ภาวะซึมเศร้า กระวนกระวาย นอนไม่หลับ เครียด ซึ่งเป็นสาเหตุของการฆ่าตัวตายทั้งสิ้น

(2) *ผลกระทบต่อครอบครัว* เด็กหญิงที่ออกจากครอบครัว พ่อแม่ผู้ปกครอง จะพยายามดึงพวกเขากลับไป เมื่อหมดความพยายามแล้ว พวกเขาจะทำใจและตั้งใจปล่อยให้พวกเขาดำเนินชีวิตด้วยลำพังตัวเอง เด็กหญิงบางคนบอกกับครอบครัวว่าเธอไปหารับจ้างทำงานหรือร้องเพลงตามร้านอาหาร และยังส่งเงินช่วยครอบครัวด้วย พ่อแม่ผู้ปกครองของเด็กหญิงหลายคนรู้ว่าลูกๆ ของพวกเขามาขายบริการทางเพศ บางครอบครัวพ่อเคยตามมาเตะลูกถึงหอพักแม่ตามมาเจอที่หอพักถึงกับร้องไห้ร้องไห้ให้อ่อนวอนให้พวกเขากลับบ้านเป็นที่ที่หน้าเวทนาของเพื่อนบ้านที่พบเห็น เมื่อพวกเขายืนยันไม่กลับบ้าน พ่อแม่จึงหมดหนทาง พวกเขาขอรับการสูญเสียสมาชิกของครอบครัวโดยไม่รู้ว่าจะได้กลับบ้านมา การที่พวกเขาออกจากครอบครัวแทบไม่ได้ทำให้เศรษฐกิจของครอบครัวดีขึ้น แต่ผลกระทบที่ครอบครัวได้รับคือ ความทุกข์ทรมานใจ จากความต้องการตอบคำถามของญาติพี่น้อง เพื่อนบ้านในชุมชน ซึ่งเปรียบเสมือนหนามแหลมที่คอยทิ่มแทงดอกหญ้าพวกเขาตลอดไป

(3) *ผลกระทบต่อโรงเรียน* เด็กหญิงที่ออกจากโรงเรียนหลังจากเข้าสู่การค้าประเวณี มีปริมาณเพิ่มขึ้นทุกปี โรงเรียนและครูต่างรับรู้พฤติกรรมของเด็ก แต่พวกเขาส่วนมากปฏิเสธที่จะรับรู้และหาทางแก้ไข ป้องกัน ปัญหานี้ เพราะจะทำให้ภาพพจน์ของโรงเรียนเสื่อมเสีย มีผลต่อการประเมินคุณภาพ การเรียนการสอน และการบริหารของโรงเรียน โรงเรียนจึงมักแก้ปัญหาโดยให้เด็กลาออกไปเรียนที่อื่นแทน หรือให้เด็กออกจากโรงเรียน ครูและโรงเรียนจึงอาจนับได้ว่าเป็นผู้บกพร่องต่อการทำหน้าที่ในการขัดเกลา และหล่อหลอมทางสังคม แก่เด็กนักเรียน โรงเรียนจึงไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบต่อเด็ก ๆ รวมทั้งความเสื่อม และความเสียหายในชื่อเสียง เพราะไม่สามารถปกปิดความจริงและการรับรู้ของคนทั่วไปได้

(4) *ผลกระทบต่อชุมชน* เด็กๆ และเยาวชนนอกจากจะเป็นสมาชิกของครอบครัวแล้วยังเป็นสมาชิกของชุมชนนั้นๆ ด้วย การที่เด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม สะท้อนไปถึงศักยภาพของชุมชนในการดูแลรับผิดชอบร่วมกัน ชุมชนจึงสูญเสียพลังคนหนุ่มสาวที่จะร่วมพัฒนาชุมชนท้องถิ่นของตน หากในอีก 5-10 ปี ข้างหน้าพวกเขา เด็ก ๆ กลับคืนสู่ครอบครัวและชุมชนพร้อมด้วยบาดแผลทั้งร่างกายและจิตใจ เด็กหญิงอาจกลับมาพร้อมลูกๆ ของพวกเขา และ โรคเอดส์

ครอบครัวและชุมชนจะยินดีรับพวกเขาไว้หรือไม่ ชุมชนจะดูแลช่วยเหลือกันภายในชุมชนอย่างไร หรือจะปล่อยผู้ด้อยโอกาสเหล่านั้นไปพร้อมกับความล่มสลายของชุมชน⁵⁸

(5) ผลกระทบที่มีต่อสังคม

ก. ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรม

จากการศึกษา กลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจ พบว่า โสเภณีเด็กก่อให้เกิดปัญหาการลักทรัพย์ มากที่สุดร้อยละ 80.9 รองลงมาเห็นว่า โสเภณีเด็กก่อให้เกิดปัญหาเสพติด ร้อยละ 59.3 และ โสเภณีเด็กก่อให้เกิดปัญหาการถูกข่มขืนและทำร้ายร่างกาย ร้อยละ 42.5 สอดคล้องกับกลุ่มประชาชนทั่วไป เห็นว่า โสเภณีเด็กก่อให้เกิดปัญหาการลักทรัพย์ มากที่สุด ร้อยละ 83.8 รองลงมาเห็นว่า โสเภณีเด็กก่อให้เกิดปัญหาเสพติด ร้อยละ 77 และ โสเภณีเด็กก่อให้เกิดปัญหาการถูกข่มขืนและถูกทำร้ายร่างกาย ร้อยละ 50.3 ในขณะเดียวกัน เมื่อสัมภาษณ์เด็กหญิง พบว่า สี่ในห้าคนถูกจับกุมในข้อหาลักทรัพย์ ส่วนใหญ่ขโมยมือถือของลูกค้า เนื่องจากเด็กหญิงมีค่าใช้จ่ายสูงขึ้น แต่รายได้ที่ได้รับกลับเท่าเดิม จำเป็นต้องหาวิธีอื่นช่วย โดยการขโมยทรัพย์สินที่มีค่า โดยเฉพาะ โทรศัพท์มือถือของลูกค้า และได้สอบถามเกี่ยวกับการเสพยาเสพติด พบว่า สามในห้าคนสูบบุหรี่หนักมาก และในอนาคตอาจจะพัฒนาถึงขั้นติดยาเสพติดก็ได้

ข. การแก้ไขปัญหาและการปราบปรามปัญหาโสเภณีเด็ก

ประเด็นนี้กลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจ ให้ความเห็นว่า การปราบปราม โสเภณีเด็กควรแก้ไขปัญหาสังคมควบคู่ไปด้วย ร้อยละ 98.9 รองลงมาเห็นด้วยกับปัญหาโสเภณีเด็ก มีผลกระทบต่อขนบธรรมเนียม ประเพณีวัฒนธรรม ร้อยละ 92.5 และ โสเภณีเด็กส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของประเทศ ร้อยละ 92.4 กลุ่มประชาชนทั่วไป ส่วนใหญ่ เห็นด้วยกับนโยบายของรัฐบาลที่กำลังปราบปราม โสเภณีเด็ก ร้อยละ 96.9 รองลงมาเห็นด้วยกับพ่อแม่ควรเลิกค่านิยมนำบุตรไปขาย ร้อยละ 94.7 เพราะเป็นการทำลายอนาคตของเด็กและของประเทศชาติ อีกทั้งยังผิดกฎหมายและศีลธรรมด้วย และเห็นด้วยที่จะมีการแก้ไขกฎหมายโดยเพิ่มบทลงโทษต่อผู้ที่กระทำผิดให้รุนแรงมากขึ้น ร้อยละ 94.2 และความเห็นเกี่ยวกับนโยบายที่จะให้ โสเภณีจดทะเบียนประชาชน ร้อยละ 59.3 ไม่เห็นด้วยกับนโยบายนี้ โดยให้เหตุผลว่า นอกจากจะไม่เป็นการปราบปรามแล้ว ยังเป็นการสนับสนุน ส่งเสริมให้จำนวนโสเภณีเพิ่มมากขึ้น ผิดศีลธรรม และทำให้ภาพลักษณ์ของประเทศเสื่อมเสียด้วย และร้อยละ 40.7 ที่เห็นด้วยกับนโยบายรัฐที่จะให้โสเภณีจดทะเบียน โดยให้เหตุผลว่า จะได้ทราบจำนวนโสเภณีที่แท้จริงและสามารถควบคุมได้ ส่วนกลุ่มเด็กหญิงที่ให้สัมภาษณ์ ตอบว่าการที่จะแก้ปัญหาโสเภณีเด็กได้ก็ต้องจัดหาอาชีพให้กับพวกเขา เพื่อให้มีรายได้ที่สามารถเลี้ยงตัวเองและครอบครัวได้ และควรเปิดโอกาสทางการศึกษาให้เท่าเทียมกัน

⁵⁸ พงษ์ธร ลำหาญ, ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการอบ อบ นวด

สรุปผลการศึกษา ผลกระทบที่เกิดจากโสเภณีเด็กที่มีต่อตัวเด็ก และสังคมพบว่า ปัญหาโสเภณีเด็กมีผลกระทบต่อขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม และส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของประเทศ และปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากโสเภณีเด็ก ส่วนใหญ่ที่ส่งผลกระทบมากที่สุด คือ ปัญหาการลักทรัพย์ รองลงมาคือ ปัญหายาเสพติดและปัญหาการถูกข่มขืนและทำร้ายร่างกายตามลำดับ

ค. ผลการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการปราบปรามโสเภณีเด็ก

จากการศึกษา การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการปราบปรามโสเภณีเด็ก พบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนใหญ่ ร้อยละ 77.1 ในรอบปีที่ผ่านมาไม่เคยจับกุมโสเภณีเด็กเลย เพราะไม่มีโสเภณีเด็กจะให้จับ ร้อยละ 9.8 เคยจับกุมโสเภณีเด็ก 5 รายขึ้นไป และร้อยละ 7.1 เคยจับกุมโสเภณีเด็ก 2-5 ราย โสเภณีเด็กส่วนใหญ่ ถูกจับกุมได้บริเวณร้านค้าโอเค ร้านอาหารไนต์คลับ และสถานที่อบ อบ นวด และการจับกุมนั้น เกิดจากการกระทำผิดซึ่งหน้า มีผู้ชี้ให้จับ และมีพฤติกรรมที่น่าสงสัยตามลำดับ

2) ผลดี

(1) เป็นแหล่งระบายและบำบัดความต้องการและกดดันทางเพศของบุคคลบางกลุ่ม เช่น พวกที่ยังโสด พวกที่มีภรรยาแล้วบางคน นักทัศนจารที่ต้องเดินทางเป็นเวลานาน นักธุรกิจ ทหารต่างชาติ พวกที่มีความต้องการทางเพศ เป็นต้น

(2) เป็นรายได้ โดยเฉพาะผู้ที่มีความจำเป็นทางเศรษฐกิจ หรือผู้ที่สมัครใจหรือคนที่ชอบประกอบอาชีพนี้⁵⁹

ในส่วนของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีของประเทศต่าง ๆ นั้นปัจจุบันประเทศต่าง ๆ ในโลกแบ่งเรื่องการค้าประเวณีเป็น 3 ระบบคือ⁶⁰

1) ระบบห้ามการค้าประเวณี (The Prohibitionist System)

ระบบนี้จะมองการค้าประเวณีเป็นเรื่องผิดศีลธรรม จึงเห็นว่าควรจะมีมาตรการทำให้หมดไปจากสังคม ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีจึงถูกมองว่าเป็นผู้กระทำผิด ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการค้าประเวณี แมงดา ผู้เป็นธุระจัดหาหญิงมาเป็นโสเภณี ลูกค้า และตัวโสเภณีเอง ระบบนี้ใช้ในสหรัฐอเมริกา ยกเว้นรัฐเนวาดา ประเทศฟิลิปปินส์ และประเทศญี่ปุ่น

⁵⁹ <https://www.I3nr.org/posts/336259>

⁶⁰ Jean D' Cunha, 1992 : 33-34 อ้างถึงใน กอบกุล ราชนาคร , 2538, 1-4.

2) ระบบยกเลิกการค้าประเวณี (The Abolitionist System)

ระบบนี้จะมองการค้าประเวณีโดยตัวเองนั้นไม่ผิดกฎหมาย แต่มีการลงโทษการค้าผู้หญิงและเด็ก การเปิดสถานค้าประเวณี การเป็นแมงดา การเป็นธุระจัดหา และการให้เช่าสถานที่เพื่อการค้าประเวณี ระบบเหล่านี้เป็นหลักการที่ใช้ในการบัญญัติอนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยการปราบปรามการค้าบุคคลและการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น (Convention for the Traffic in Persons and the Exploitation of the Prostitution of Others 1949) ซึ่งเป็นระบบเดียวกันกับกฎหมายควบคุมการค้าประเวณีในหลายๆประเทศ เช่น ประเทศอังกฤษ แคนาดา อินเดีย ไทย เป็นต้น ลักษณะสำคัญประการหนึ่งของระบบนี้ก็คือ ถือว่าการค้าประเวณีโดยตัวเองไม่ถือว่าผิดกฎหมาย แต่มีบทลงโทษการกระทำที่ถือว่าเป็นการรบกวนและก่อความรำคาญแก่ผู้อื่น แต่ลักษณะที่สำคัญอีกประการหนึ่งและเป็นที่ได้แย้งกันอยู่อย่างมากคือ การเน้นที่การกระทำความผิดฐานติดต่อชักชวนในการที่สาธารณะเพื่อจุดมุ่งหมายในการค้าประเวณี

3) ระบบการจดทะเบียน (The Regulatory System)

ลักษณะโดยทั่วไปของระบบนี้คือการยอมรับว่าการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมาย และกำหนดให้จดทะเบียนโสเภณี รวมทั้งมีการตรวจสอบสุขภาพโสเภณีตามระยะเวลาที่กำหนดเพื่อป้องกันการแพร่เชื้อโรค ในขณะที่หลายประเทศไม่กำหนดให้ผู้เที่ยวหรือผู้ซื้อบริการมีการตรวจโรคด้วย เช่น ในประเทศเยอรมัน การประกอบการค้าประเวณีจะถูกกำหนดให้อยู่ในบริเวณเฉพาะเท่านั้น โดยกฎหมายกำหนดเขตพื้นที่ให้มีการค้าประเวณี และการมีใบอนุญาตค้าประเวณี ระบบนี้จะอนุญาตให้โสเภณีทำการค้าประเวณีในสถานค้าประเวณีที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายได้ ดังนั้น จึงอาจช่วยแก้ปัญหาที่เกิดจากการก่อความรำคาญอันเนื่องมาจากการติดต่อชักชวนลูกค้าในที่สาธารณะ

บทที่ 3

การค้าประเวณีตามกฎหมายไทยและต่างประเทศ

การค้าประเวณีเป็นสิ่งที่แพร่หลายในสังคมไทยมาอย่างยาวนาน ไม่เพียงแต่เฉพาะสถานบริการ ตลอดไปถึงสาธารณะสถาน ก็ยังมีการค้าประเวณีอย่างแพร่หลาย ซึ่งเป็นการสร้างปัญหาให้แก่สังคมในหลายๆด้านตามมา ไม่เพียงแต่ประเทศไทยเท่านั้นที่ประสบปัญหาดังกล่าว ประเทศอื่นทั่วโลกทั้งประเทศพัฒนาแล้วและประเทศที่กำลังพัฒนาก็ล้วนแต่ประสบปัญหาดังกล่าวด้วยกันทั้งสิ้น จากสภาพปัญหาดังกล่าวทำให้แต่ละประเทศพยายามหาแนวทางในการจัดการปัญหาการค้าประเวณี ทั้งในการปฏิบัติและในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายของแต่ละประเทศ เพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมต่อไป

1. การค้าประเวณีตามกฎหมายไทย

กฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีของประเทศไทยในปัจจุบัน จัดอยู่ในระบบขกเลิกการค้าประเวณี ซึ่งมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกันอยู่ 5 ฉบับ คือ

1.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศไทย เป็นข้อตกลงร่วมกัน หรือสัญญาประชาคมของคนภายในประเทศไทย ซึ่งบัญญัติขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ หลักเพื่อแบ่งแยกการใช้อำนาจอธิปไตย และเพื่อรับรองและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของ ประชาชน ดังนั้น บทบัญญัติใดของกฎหมายที่ขัด หรือแย้งกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญย่อมเป็นอันใช้บังคับมิได้

สำหรับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่มีผลบังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน คือ รัฐธรรมนูญแห่งประเทศไทย พุทธศักราช 2560 โดยเป็นรัฐธรรมนูญแห่งประเทศไทยฉบับที่ 20 ซึ่งจัดทำร่างโดยคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ (กรธ.) ในระหว่าง พ.ศ. 2557-2560 ภายหลังการรัฐประหารในประเทศไทย โดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติ(คสช.) เมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม พ.ศ. 2557 และร่าง รัฐธรรมนูญฉบับนี้สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร ทรงลงพระปรมาภิไธย เมื่อวันที่ 6 เมษายน พ.ศ. 2560 โดยมีพลเอกประยุทธ์ จันทร์ โอชา นายกรัฐมนตรี เป็นผู้รับสนองพระราชโองการ ทั้งนี้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 40 ได้บัญญัติรับรองและคุ้มครองเสรีภาพในการประกอบอาชีพไว้โดยกำหนดว่าบุคคล ย่อมมีเสรีภาพในการ

ประกอบอาชีพ ซึ่งการจำกัดเสรีภาพจะกระทำมิได้เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ที่ตราขึ้น เพื่อรักษาความมั่นคงหรือเศรษฐกิจของประเทศ การแข่งขันอย่างเป็นธรรม การป้องกัน หรือ ขจัดการกีดกันหรือการผูกขาด การคุ้มครองผู้บริโภค การจัดระเบียบประกอบอาชีพเพียงเท่าที่จำเป็น หรือเพื่อ ประโยชน์สาธารณะอย่างอื่น และการตรากฎหมายเพื่อจัดระเบียบการประกอบอาชีพ ดังกล่าว ต้องไม่มีลักษณะ เป็นการเลือกปฏิบัติหรือก้าวก่ายการจัดการศึกษาของสถาบันการศึกษา

ทั้งนี้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 40 ไม่มีคำว่า “เพื่อรักษาไว้ซึ่งศีลธรรมอันดีของประชาชน” ซึ่งต่างจากรัฐธรรมนูญแห่งประเทศไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 43 ซึ่งบัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพ และการแข่งขัน โดยเสรีอย่างเป็นธรรม การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้เว้นแต่โดยอาศัย อำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ หรือ เศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณสุข โภค การรักษา ความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบการประกอบอาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค การผัง เมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาดหรือขจัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน”

1.2 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539

เนื่องจากพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ได้ประกาศใช้บังคับมาเป็นเวลานาน บทบัญญัติที่มีอยู่โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทกำหนดโทษไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน และโดยที่การค้าประเวณีมีสาเหตุสำคัญมาจากสภาพเศรษฐกิจและสังคม ผู้กระทำการค้าประเวณีส่วนมากเป็นผู้ซึ่งค่อยสติปัญญาและการศึกษา สมควรลดโทษผู้กระทำการค้าประเวณี และเปิดโอกาสให้บุคคลเหล่านั้นได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นการให้การอบรมฟื้นฟูจิตใจ การบำบัดรักษาโรค การฝึกอบรม และพัฒนาอาชีพตลอดจนพัฒนาคุณภาพชีวิต ในขณะเดียวกัน เพื่อเป็นการปราบปรามการค้าประเวณีและเพื่อคุ้มครองบุคคล โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนที่อาจถูกล่อลวงหรือชักพาไปเพื่อการค้าประเวณีสมควรกำหนดโทษบุคคล ซึ่งกระทำชำเราโสเภณีเด็กใน สถานการค้าประเวณี บุคคลซึ่งหารายได้จากการค้าประเวณีของเด็กและเยาวชน และบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ซึ่งมีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจในการจัดหาผู้อยู่ในความปกครองไปเพื่อการค้าประเวณี กับให้อำนาจศาลที่จะถอนอำนาจปกครองของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของผู้กระทำความผิด ซึ่งเป็นเด็ก เพราะเหตุที่มีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจให้ผู้อยู่ในความปกครองกระทำการค้าประเวณี นอกจากนั้น ในปัจจุบันปรากฏว่าได้มีการโฆษณาชักชวนหรือแนะนำตัวทางสื่อมวลชนในลักษณะ ที่เห็น ได้ว่าเป็นการเรียกร้องการติดต่อในการค้าประเวณีกันอย่างแพร่หลาย สมควรกำหนดให้การ

กระทำ ดังกล่าว เป็นความผิด จึงได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ซึ่งมีสาระสำคัญ ดังนี้

1.2.1 คำนิยามคำว่า “การค้าประเวณี” ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4 หมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเราหรือการยอมรับการกระทำอื่นใดหรือการกระทำอื่นใด เพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่นอันเป็นการสำส่อนเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ ดังนั้น คำว่า “ผู้ค้าประเวณี” จึงหมายถึง บุคคลที่ค้าประเวณีไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายซึ่งผู้ค้าประเวณีที่เป็นผู้หญิงอาจจะเรียกว่าโสเภณีกระหรี ไก่ อีตัว สาวเอสคอร์ท นางทางโทรศัพท์ หมอนวด หรือสาวไซค์ไลน์ ส่วนผู้ค้าประเวณีที่เป็นผู้ชายอาจจะเรียกว่า ผู้ขายบริการทางเพศ แท๊กซ์บอย ผู้ชายขายน้ำ จิโกโล คำว่า “สถานการค้าประเวณี” ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4 หมายความว่า สถานที่ที่จัดไว้เพื่อการค้าประเวณี หรือยอมให้มีการค้าประเวณี และให้หมายความรวมถึงที่ที่ใช้ในการติดต่อ หรือจัดหาบุคคลอื่นเพื่อกระทำการค้าประเวณีด้วย ดังนั้น สถานบริการต่าง ๆ เช่น ไนท์คลับ ผับ บาร์ ร้านอาหารไอเกะ เป็นต้น หากเป็นสถานที่ที่จัดไว้เพื่อการค้าประเวณี หรือยอมให้มีการค้าประเวณีสถานที่ที่ใช้ในการติดต่อเป็นหรือจัดหาบุคคลอื่นเพื่อกระทำการค้าประเวณีก็จะถือเป็นสถานการค้าประเวณีตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4 อันทำให้ผู้ที่เข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณีนั้นเพื่อประโยชน์ในการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น และเจ้าของสถานการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการสถานการค้าประเวณี มีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 6 และ มาตรา 11

1.2.2 การประกอบธุรกิจการค้าประเวณีพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 แบ่งธุรกิจการค้าประเวณีออกเป็น 2 รูปแบบ คือ (1) ธุรกิจสถานการค้าประเวณีซึ่งผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีของผู้อื่น เช่น ผู้ดูแลหรือผู้จัดการสถานการค้าประเวณี เจ้าของสถานการค้าประเวณี ฯลฯ และผู้ค้าประเวณีมีความผิดตามกฎหมายแต่ผู้ใช้บริการของผู้ค้าประเวณีนั้นไม่มีความผิดตามกฎหมาย เว้นแต่จะเป็นการใช้บริการผู้ค้าประเวณีที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ในสถานการค้าประเวณีเท่านั้น และ (2) ธุรกิจตัวแทนเกี่ยวกับการค้าประเวณีซึ่งผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีของผู้อื่น เช่น ผู้ที่เป็นธุระจัดหาผู้ค้าประเวณีผู้ช่วยเหลือให้ความสะดวก หรือคุ้มครองการค้าประเวณีของผู้อื่นผู้ที่ได้รับประโยชน์ไม่ว่ารูปแบบใดจากการค้าประเวณีของผู้อื่น ผู้ที่จัดให้มีการค้าประเวณี ระหว่างผู้ซึ่งค้าประเวณีกับผู้ใช้บริการ ฯลฯ มีความผิดตามกฎหมายแต่ผู้ค้าประเวณีและผู้ใช้บริการของผู้ค้าประเวณีไม่มีความผิดตามกฎหมาย ดังนี้

1) ผู้ประกอบธุรกิจการค้าประเวณี

(1) เจ้าของสถานการค้าประเวณี ผู้ดูแลหรือผู้จัดการสถานการค้าประเวณี พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 11 กำหนดว่าผู้เป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณี หรือสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณี ในสถานการค้าประเวณี มีความผิดตามกฎหมาย และหากกิจการ หรือสถานการค้าประเวณี นั้นมีเด็กอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี หรือเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีอยู่ด้วยจะต้องรับโทษหนักขึ้น ข้อสังเกต พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 และมาตรา 11 กำหนดให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีของผู้อื่นมีความผิดตามกฎหมาย ดังนั้น จึงแสดงให้เห็นว่ากฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีของประเทศไทยในปัจจุบันจัดอยู่ในระบบยกเลิกการค้าประเวณี

(2) ผู้เป็นธุระจัดหาผู้ค้าประเวณี พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 กำหนดว่า ผู้ที่เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพา ไปซึ่งบุคคลใด เพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีแม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม และไม่ว่าการกระทำต่าง ๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้กระทำภายในหรือนอกราชอาณาจักร มีความผิดตามมาตรา 9 วรรคแรก ซึ่งต้องรับโทษหนักขึ้นหากเป็นการกระทำแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ตามมาตรา 9 วรรคสอง หรือเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีตามมาตรา 9 วรรคสาม นอกจากนั้นผู้ใดเพื่อให้มีการกระทำการค้าประเวณีบุคคล ซึ่งตนรู้ว่ามีผู้เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลใด เพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีหรือสนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าว ต้องรับโทษเช่นเดียวกับผู้เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไป ดังกล่าวด้วยตามมาตรา 9 วรรคท้าย ทั้งนี้ความผิดฐานเป็นธุระจัดหาบุคคลใด เพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีตามมาตรา 9 นี้หากจะอธิบายให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ ความผิดของเอเจนต์ที่ดำเนินการเกี่ยวกับการค้าประเวณีนั่นเอง ซึ่งในปัจจุบันแม้ กฎหมายจะได้กำหนดความผิดและโทษสำหรับผู้เป็นธุระจัดหาบุคคลใด เพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีไว้อย่างชัดเจนแล้วตามที่ได้กล่าวไปข้างต้นนั้น แต่ปัญหานี้ก็ยังมีอยู่อย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในปัจจุบันในบางคดีเอเจนต์มีอายุเพียง 16 ปี และมีผู้ค้าประเวณีอยู่ในความดูแล 5-6 คน แต่ละคนอายุเพียงแค่ 13-16 ปี ข้อสังเกต หากผู้เป็นธุระจัดหาผู้ค้าประเวณี ได้ติดต่อ หรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในลักษณะปิดบังซ่อนเร้น ก็จะมีผิดฐานเป็นธุระจัดหาผู้ค้าประเวณีตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 แต่หากผู้เป็นธุระจัดหาผู้ค้าประเวณี ได้ติดต่อ หรือชักชวน เพื่อการค้าประเวณี ในลักษณะเปิดเผยในที่สาธารณะ ก็จะมีผิดฐานเป็นธุระจัดหาผู้ค้าประเวณี และความผิดฐานติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผย และ

นำอับอาย หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชน ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 และมาตรา 9 (กรณีเดียวผิดกฎหมายหลายบท)

2) ผู้ค้ำประเวณีและผู้ที่มีวุฒิในสถานการค้ำประเวณี

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 6 กำหนดว่าผู้ใดเข้าไปมีวุฒิในสถานการค้ำประเวณีเพื่อประโยชน์ในการค้ำประเวณีของตนเอง หรือผู้อื่นมีความผิดตามกฎหมาย แต่ถ้าการกระทำมีความผิดดังกล่าวได้กระทำเพราะถูกบังคับ หรือตกอยู่ภายใต้อำนาจซึ่งไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้ผู้กระทำไม่มีความผิด ดังนั้น ผู้ที่จะมีความผิดตามมาตรา 6 นี้จึงได้แก่ผู้ค้ำประเวณีที่มีวุฒิในสถานการค้ำประเวณีเพื่อประโยชน์ในการค้ำประเวณีของตนเองและผู้ที่มีวุฒิในสถานการค้ำประเวณีเพื่อประโยชน์ในการค้ำประเวณีของผู้อื่น ส่วนผู้ที่มีวุฒิในสถานการค้ำประเวณี เพราะถูกบังคับหรือตกอยู่ภายใต้อำนาจซึ่งไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้ไม่มีความผิดตามมาตรา 6 นี้ข้อสังเกต พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำประเวณี พ.ศ. 2539 ใช้คำว่า “สถานการค้ำประเวณี” ไม่ใช่ “สถานค้ำประเวณี”

3) ผู้ใช้บริการของผู้ค้ำประเวณี

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำประเวณี พ.ศ. 2539 ได้กำหนดความผิดของผู้ใช้บริการของผู้ค้ำประเวณีไว้ในกรณีเดียวเท่านั้น ตามมาตรา 8 โดยกำหนดว่าผู้ใดกระทำชำเราหรือกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของตนเองหรือผู้อื่นแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีในสถานการค้ำประเวณี โดยบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม มีความผิดตามกฎหมาย โดยถ้าการกระทำมีความผิดดังกล่าวเป็นการกระทำแก่เด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำมีความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นแต่ถ้าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำต่อคู่สมรสของตน โดยมีใจเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น ผู้กระทำไม่มีความผิด ซึ่งจากบทบัญญัติของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำประเวณี พ.ศ. 2539 มาตราดังกล่าวข้างต้นนี้อธิบายได้ว่า หลักผู้ให้บริการของผู้ค้ำประเวณีไม่มีความผิด ยกเว้นเป็นผู้ให้บริการผู้ค้ำประเวณีที่มีอายุยังไม่เกิน 18 ปี และในสถานการค้ำประเวณีเท่านั้นจึงจะเป็นความผิด ดังนั้น จึงเห็นได้ว่ากฎหมายฉบับนี้มีได้มุ่งโดยตรงต่อการลงโทษแก่ผู้ให้บริการของผู้ค้ำประเวณี เนื่องจากกฎหมายได้กำหนดว่าต้องเป็นการใช้บริการผู้ค้ำประเวณีที่มีอายุยังไม่เกินสิบแปดปี และในสถานการค้ำประเวณีเท่านั้นจึงจะเป็นความผิด แต่หากเป็นการใช้บริการผู้ค้ำประเวณีที่มีอายุกว่าสิบแปดปีในสถานการค้ำประเวณีก็จะเป็นความผิดหรือหากเป็นการใช้บริการผู้ค้ำประเวณีที่มีอายุยังไม่เกินสิบแปดปี แต่มิได้กระทำในสถานการค้ำประเวณีก็ไม่เป็นความผิดตามมาตรา 8 นี้ข้อสังเกต ดังนี้

(1) บทบัญญัติของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 8 ซึ่งกำหนดความผิดของผู้ให้บริการของผู้ค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี นี้มีได้มีอยู่เดิมในพระราชบัญญัติปราบปรามการค้า ประเวณี พ.ศ. 2503 แต่เป็นบทบัญญัติที่ได้กำหนดไว้ใหม่ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 8 โดยเชื่อว่าวิธีการนี้จะช่วยลดปัญหาผู้ค้าประเวณีที่เป็นเด็กกลงได้⁶¹

(2) ถ้าเจตนารมณ์ของกฎหมายไม่ประสงค์จะให้มีความประพฤติดำล่อนทางเพศ เมื่อพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 6 กำหนดให้ผู้ค้าประเวณีที่มีอายุมากกว่า 18 ปี ซึ่งค้าประเวณี ในสถานการค้าประเวณีมีความผิดพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 8 ก็ควรจะกำหนดให้ผู้ให้บริการของผู้ค้าประเวณีมีความผิด ด้วย เพราะเป็นการกระทำร่วมกันของทั้งสองฝ่าย⁶²

1.2.3 การติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีโดยตนเองในลักษณะปิดบังซ่อนเร้นเป็นสิ่งถูกกฎหมาย โดยผู้ค้าประเวณีไม่ต้องขออนุญาตหรือจดทะเบียนเนื่องจากพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 กำหนดว่า ผู้ใดเข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเร้าบุคคลตามถนน หรือสาธารณสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและน่าอับอาย หรือเป็นที่เดือนร้อนรำคาญแก่สาธารณชน มีความผิดตามกฎหมาย ดังนั้นผู้ค้าประเวณีที่ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในลักษณะปิดบังซ่อนเร้น จึงไม่มีความผิดตามกฎหมาย และผู้ให้บริการของผู้ค้าประเวณีดังกล่าวก็ไม่มี ความผิดตามกฎหมายด้วย

1.2.4 การติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีโดยตนเองในลักษณะเปิดเผยในที่สาธารณะค้าประเวณีมีความผิด แต่ผู้ให้บริการของผู้ค้าประเวณีไม่มีความผิด กล่าวคือพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีพ.ศ. 2539 มาตรา 5 กำหนดว่า ผู้ใดเข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเร้าบุคคลตามถนน หรือสาธารณสถาน หรือกระทำการ ดังกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและน่าอับอาย หรือเป็นที่เดือนร้อนรำคาญแก่สาธารณชน มีความผิดตามกฎหมาย ซึ่งคำว่า “ติดต่อ หมายถึง ไปมาหาสู่กัน พุดจาเพื่อทำความ

⁶¹ กอบกุล ราชะนาคร, “เรื่องเดิม”, หน้า 66.

⁶² สุวัชร อุษณาวัฒน์, กฎหมายและมาตรการคุ้มครองหญิงและเด็กจากธุรกิจบริการทางเพศ

ตกลง สื่อสาร”⁶³ ส่วนคำว่า “ชักชวน” หมายถึง ชวนให้ทำด้วยกัน⁶⁴ ดังนั้น “การติดต่อหรือชักชวน เพื่อ การค้าประเวณี” จึงหมายถึงการสื่อสารโต้ตอบกันระหว่างบุคคลกับบุคคลเพื่อการค้าประเวณี

ทั้งนี้จากบทบัญญัติของกฎหมายในมาตรา 5 ดังกล่าว ข้างต้น จะเห็นได้ว่า กฎหมายฉบับนี้มีได้มุ่งที่ห้ามมิให้มีการค้าประเวณีหรือลงโทษผู้ค้าประเวณีเสียทีเดียว แต่กลับมี ช่องว่างของกฎหมายที่ทำให้ผู้ค้าประเวณีสามารถค้าประเวณีได้ กล่าวคือ ตามบทบัญญัติในมาตรา 5 ผู้ค้าประเวณีต้องติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเร้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณะสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและน่าอับอายหรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชน จึงจะมีความผิด แต่หากผู้ค้าประเวณีมิได้เข้าติดต่อชักชวน แนะนำตัว ติดตาม รับเร้า บุคคล ตามถนนหรือสาธารณะสถาน แต่กระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีโดยไม่เป็นการเปิดเผย และน่าอับอาย หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชน ผู้ค้าประเวณีก็จะไม่มีความผิดตามมาตรา 5

1.2.5 หลักเกณฑ์อื่น ๆ

1) ความผิดฐานโฆษณาเพื่อการค้าประเวณี พระราชบัญญัติ ป้องกัน และปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 7 กำหนดว่า ผู้ใดโฆษณาหรือ รับโฆษณา ชักชวน หรือแนะนำด้วยเอกสาร สิ่งพิมพ์หรือกระทำให้แพร่หลายด้วยวิธีใด ไปยังสาธารณะในลักษณะ ที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้อง หรือการติดต่อ เพื่อการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น มีความผิดต้อง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสองปี หรือ ปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้ง ปรับ คำว่า “โฆษณา หมายถึง เผยแพร่ข้อความออกไปยังสาธารณชน ป่าวร้อง ป่าวประกาศ เช่น โฆษณาสินค้า”⁶⁵ ข้อสังเกต มาตรา 5 และมาตรา 7 ต่างกันที่มาตรา 5 จะเป็นเรื่องของ “การติดต่อ หรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณี” ซึ่งหมายถึงการสื่อสารโต้ตอบกันระหว่างบุคคลกับบุคคล เพื่อ การค้าประเวณีส่วนมาตรา 7 จะเป็นเรื่องของ “การโฆษณา” ซึ่งหมายถึง การเผยแพร่ข้อความ ออกไปยังสาธารณชน ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า มาตรา 5 เป็นการติดต่อหรือชักชวนระหว่างบุคคลต่อ บุคคล ส่วนมาตรา 7 เป็นการเผยแพร่ข้อความออกไปยังสาธารณชน ทั้งนี้ในปัจจุบัน มีบุคคล จำนวนมากอาศัยเทคโนโลยีด้านการสื่อสาร ซึ่งสะดวกเร็วและง่ายดาย เป็นช่องทางในกระทำ ความผิด อันรวมถึงการกระทำผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีด้วย ซึ่งการเผยแพร่ข้อความเพื่อการค้า ประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น โดยอาศัยเทคโนโลยีด้านการสื่อสาร จะมีความผิดตามพระราชบัญญัติ

⁶³ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554, หน้า 499.

⁶⁴ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554, หน้า 368.

⁶⁵ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554, หน้า 285.

ป้องกัน และปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 7 นี้ก็ต่อเมื่อ เป็นเผยแพร่ข้อความออกไปยังสาธารณชน เช่น การลงเผยแพร่ข้อความด้าน หน้าเว็บไซต์หรือกระดานข่าวที่บุคคลทั่วไปสามารถเข้าถึงได้ หรือการส่งข้อความอิเล็กทรอนิกส์ ระหว่างบุคคลต่อบุคคลโดยส่วนตัว เช่น อีเมลล์ ไลน์แชท ข้อความสั้น (SMS) เป็นต้น ต่อบุคคลจำนวนมาก ๆ ก็ถือเป็นเผยแพร่ข้อความออกไปยังสาธารณชน อันมีความผิด ตามมาตรานี้เช่นเดียวกัน แต่อย่างไรก็ดีหากเป็นการส่งข้อความอิเล็กทรอนิกส์ ระหว่างบุคคลต่อบุคคลโดยส่วนตัว เช่น อีเมลล์ ไลน์แชท ข้อความสั้น (SMS) เป็นต้น ต่อบุคคลใดโดยเฉพาะ ย่อมไม่ถือเป็นการเผยแพร่ข้อความออกไปยังสาธารณชน ผู้กระทำ จึงไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 7 ฐาน โฆษณาเพื่อการค้าประเวณีไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 ฐานติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในลักษณะเปิดเผยและนำอับอาย หรือเป็นที่เคียดแค้นรำคาญแก่สาธารณชน เพราะเป็นการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในลักษณะปิดบัง ซ่อนเร้น นอกจากนี้ การกระทำความผิดข้างต้น ผู้กระทำยังไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติว่า ด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 11 และมาตรา 14 (4) เพราะผู้ที่ส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์นั้น มิได้ปกปิดหรือปลอมแปลงแหล่งที่มาของการส่งข้อมูลดังกล่าว และไม่ได้เป็นการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามก และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า หากประเทศไทยมีนโยบายที่จะป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีอย่างจริงจัง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 และมาตรา 7 นี้จะถือเป็นปัญหาทางกฎหมาย เนื่องจากไม่ได้มุ่งหมายที่จะป้องกันและปราบปรามการค้าติดต่อสื่อสารเพื่อการค้าประเวณีในทุกกรณีอย่างเด็ดขาด

2) ความผิดของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และการถอนอำนาจปกครองพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 10 กำหนดว่า หากบิดามารดา หรือผู้ปกครองของบุคคลซึ่งมีอายุยังไม่เกิน 18 ปีรู้ว่ามีกระทำความผิดฐานเป็นธุระจัดหาผู้ค้าประเวณีตามพระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคสอง วรรคสาม หรือวรรคสี่ ต่อผู้อยู่ในความปกครองของตน และมีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจให้มีการกระทำความผิดนั้น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท นอกจากนี้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 13 กำหนดว่า หากบิดามารดาหรือผู้ปกครองของผู้กระทำความผิดตามมาตรา 5 มาตรา 6 หรือมาตรา 7 มีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจให้บุคคลผู้อยู่ในความปกครองกระทำการค้าประเวณี เมื่อคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ มีคำขอให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาล ให้ถอนอำนาจปกครองของบิดามารดา

หรือ ผู้ปกครองของผู้นั้นเสีย และแต่งตั้งผู้ปกครองแทนบิดามารดาหรือผู้ปกครองนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีที่ศาลจะตั้งผู้ปกครองดังกล่าวนั้น ถ้าศาลเห็นว่าไม่มีผู้เหมาะสมที่จะปกครอง ผู้กระทำความผิด ศาลจะตั้งผู้อำนวยการสถานแรกรับหรือผู้อำนวยการสถานคุ้มครอง และพัฒนาอาชีพที่ผู้กระทำความผิดนั้นอยู่ในเขตอำนาจเป็นผู้ปกครองของผู้กระทำความผิดก็ได้ ทั้งนี้ให้นำบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เกี่ยวกับการตั้งผู้ปกครองมาใช้บังคับกับการตั้งผู้ปกครองตามมาตรา 13 นี้โดยอนุโลม

3) ความผิดฐานข่มขืนใจให้ผู้อื่นกระทำการค้าประเวณี พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีพ.ศ. 2539 มาตรา 12 กำหนดว่า ผู้ใดหน่วงเหนี่ยว กักขัง กระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย หรือ ทำร้ายร่างกาย หรือขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ ว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่น เพื่อข่มขืนใจให้ผู้อื่นนั้นกระทำการค้าประเวณีต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท โดยหากการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นเหตุให้ผู้ถูกระงับได้รับอันตรายสาหัส หรือถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้น ผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าวต้องรับโทษเสมือนตัวการ และหากผู้กระทำความผิดหรือผู้สนับสนุนการกระทำความผิดดังกล่าว เป็นพนักงานฝ่ายปกครอง หรือ ตำรวจ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าหน้าที่ในสถานแรกรับ หรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ตามพระราชบัญญัตินี้ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงสี่แสนบาท

4) คณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีพ.ศ. 2539 มาตรา 14 และมาตรา 15 ได้ กำหนดให้มีคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ซึ่งมีอำนาจ หน้าที่ คือ

- (1) กำหนดนโยบายการคุ้มครอง พัฒนาอาชีพ พัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้ค้าประเวณี
- (2) ประสานงานและกำหนดแนวทางการปฏิบัติร่วมกันกับส่วนราชการ และภาคเอกชนในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี
- (3) เสนอความเห็นเพื่อปรับปรุงการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี
- (4) เสนอแนะเกี่ยวกับการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และการจัดตั้งสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ
- (5) เสนอแนะเกี่ยวกับการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ

(6) เสนอแนะเกี่ยวกับการจัดตั้งสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ

(7) เสนอแนะเกี่ยวกับการดำเนินงานของสถานแรกรับ และสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ

(8) วางระเบียบเกี่ยวกับการรับตัวและดูแลผู้ถูกควบคุม

(9) วางระเบียบเกี่ยวกับการส่งตัวบุคคลไปยังสถาน แกรับและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ตลอดจนการกำหนดระยะเวลาในการรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ

(10) ดำเนินการอื่นในกาปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

5) คณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพและคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพประจำจังหวัด พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 16 และมาตรา 17 ได้กำหนดให้มี คณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพประจำจังหวัด เรียกโดยย่อว่า ก.ค.อ. จังหวัด ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ คือ

(1) เป็นศูนย์กลางในการประสานงานระหว่างภาครัฐบาล และภาคเอกชน ในการป้องกัน และปราบปรามการค้าประเวณีของจังหวัด

(2) ส่งเสริมและสนับสนุนการปฏิบัติงานในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีทั้งของภาครัฐบาลและภาคเอกชนในพื้นที่ของจังหวัด

(3) พิจารณาเสนอแนะต่อ ก.ค.อ. เพื่อแก้ไขปรับปรุง หรือวางระเบียบข้อบังคับ และคำสั่งที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีของจังหวัด

(4) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่ ก.ค.อ. มอบหมาย

6) สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 25 กำหนดให้มีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพขึ้นในกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์และให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพมีอำนาจหน้าที่ คือ

(1) รับผิดชอบในงานธุรการของ ก.ค.อ.

(2) ประสานงานและร่วมมือกับส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และเอกชนในการดำเนินงานเกี่ยวกับการคุ้มครอง การพัฒนาอาชีพ และการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี

(3) จัดให้มีการฝึกอบรมและพัฒนาอาชีพ

(4) ส่งเสริมอาชีพและจัดหางานให้แก่ผู้ซึ่งได้รับ การฝึกอบรม และพัฒนาอาชีพ

(5) รวบรวมผลการวิเคราะห์ วิจัย ดำเนินการ ติดตามและประเมินผล การปฏิบัติตามนโยบายแผนงานคุ้มครอง และพัฒนาอาชีพของส่วน ราชการ หน่วยงานของรัฐ และเอกชนที่เกี่ยวข้อง แล้วรายงานผลให้ ก.ค.อ. ทราบ

(6) ปฏิบัติตามมติของ ก.ค.อ. หรือตามที่ ก.ค.อ. มอบหมาย

7) สถานะแรกเริ่มและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ พระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4 และมาตรา 26 กำหนดว่า “สถานแรกเริ่ม” หมายถึงสถานที่ที่ทางราชการจัดให้มีขึ้น หรือสถานที่ ที่มูลนิธิสมาคม หรือสถาบันอื่นจัดตั้ง ขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้เพื่อรับผู้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพไว้เป็นการชั่วคราว เพื่อพิจารณา วิธีการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพให้เหมาะสมสำหรับแต่ละบุคคล และ “สถานคุ้มครองและพัฒนา อาชีพ” หมายถึง สถานที่ ที่ทางราชการจัดให้มีขึ้นหรือสถานที่ที่มูลนิธิสมาคม หรือสถาบันอื่น จัดตั้งขึ้น เพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพและพัฒนาอาชีพแก่ผู้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพตาม พระราชบัญญัตินี้ (มาตรา 4) ทั้งนี้หากมูลนิธิสมาคม หรือสถาบันอื่นตามที่กำหนด ในกฎกระทรวง ประสงค์จะจัดตั้งสถานแรกเริ่มหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพตาม พระราชบัญญัตินี้ให้ยื่นคำ ขออนุญาตต่ออธิบดี โดยการขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และ เงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา 26) ข้อสังเกต พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม การค้า ประเวณี พ.ศ. 2539 อนุญาตให้เอกชนสามารถเปิดสถานแรกเริ่มและสถานคุ้มครอง และ พัฒนาอาชีพได้ โดยเอกชนที่จะเปิดสถานแรกเริ่ม และสถานคุ้มครอง และพัฒนาอาชีพต้องขอ อนุญาตจากอธิบดีและต้องปฏิบัติตามคำสั่งของทางราชการ เพื่อให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน นอกจากนี้ เอกชนดังกล่าวอาจถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ถ้าไม่สามารถทำหน้าที่ได้บรรลุ วัตถุประสงค์หรือฝ่าฝืนกฎหมาย หรือระเบียบข้อบังคับของ ทางราชการ⁶⁶

8) การรับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีเข้ามาอยู่ในความดูแล รับพิศชอบของสถานแรกเริ่มและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ พระราชบัญญัติป้องกันและ ปราบปรามการค้าประเวณีพ.ศ. 2539 มาตรา 33-35 กำหนดไว้ว่า

(1) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม การค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 หรือมาตรา 6 เป็นบุคคลอายุยังไม่เกิน 18 ปี และไม่ปรากฏว่า เป็นผู้ต้องหา หรืออยู่ในระหว่างถูกดำเนินคดีในความผิดฐานอื่น ซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษจำคุก หรือ ต้องคำพิพากษาให้จำคุกให้พนักงานสอบสวนในกรณีที่ได้เปรียบเทียบคดีแล้วแจ้งกรมพัฒนาสังคม

⁶⁶ อัครเดช มณีภาคและนฤมล ชมโฉม, “เรื่องเดิม”, หน้า27.

และสวัสดิการ เพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้นไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบ (มาตรา 33 วรรคหนึ่ง) หลังจากนั้นให้สถานแรกรับพิจารณาบุคลิกภาพ พื้นฐานการศึกษาอบรม สาเหตุการกระทำความผิด และทดสอบแนวถนัด แล้วพิจารณาจัดส่งตัวผู้นั้นไปยังสถานคุ้มครอง และพัฒนาอาชีพที่เหมาะสม เพื่อให้การคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ แต่หากสถานแรกรับพิจารณา แล้วเห็นว่ายังไม่มีคามจำเป็นจะต้องส่งผู้นั้นไปรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ จะไม่ส่งตัวผู้นั้น ไปยังสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพก็ได้ (มาตรา 35) อย่างไรก็ตามในกรณีดังกล่าว หากผู้กระทำความผิดมี อายุมากกว่า 18 ปี จะไม่ถูกจัดส่งตัวไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบ เว้นแต่บุคคลดังกล่าวประสงค์ที่จะได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครอง และพัฒนาอาชีพก็ให้พนักงานสอบสวนแจ้งกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการดำเนินการ จัดส่งตัวไป เพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบ (มาตรา 33 วรรคสอง)

(2) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 หรือมาตรา 6 หรือมาตรา 7 เป็นบุคคลอายุยังไม่เกิน 18 ปี เมื่อศาลได้พิจารณาถึงประวัติความประพฤติ สถิติปัญหา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต อาชีพ และสิ่งแวดล้อมของผู้นั้นแล้ว เห็นว่าไม่สมควรพิพากษาลงโทษ แต่ควรให้ผู้กระทำความผิด ได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพแทนการลงโทษ ก็ให้กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการรับตัวผู้กระทำความผิด เพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้นไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบ (มาตรา 34 วรรคหนึ่ง) หลังจากนั้น ให้สถานแรกรับพิจารณาบุคลิกภาพ พื้นฐานการศึกษา อบรม สาเหตุการกระทำความผิด และทดสอบแนวถนัด แล้วพิจารณาจัดส่งตัวผู้นั้นไปยังสถานคุ้มครอง และพัฒนาอาชีพที่เหมาะสม เพื่อให้การคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ แต่หากสถานแรกรับพิจารณา แล้วเห็นว่ายังไม่มีคามจำเป็นจะต้องส่งผู้นั้น ไปรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพจะไม่ส่งตัวผู้นั้น ไปยังสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพก็ได้ (มาตรา 35) อย่างไรก็ตามในกรณีดังกล่าว หากผู้กระทำความผิดมีอายุกว่า 18 ปี แต่ประสงค์ที่จะได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครอง และพัฒนาอาชีพ และศาลเห็นสมควร ก็ให้กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการรับตัว ผู้กระทำความผิดเพื่อ ดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้นไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบ (มาตรา 34 วรรคสอง)

(3) ในกรณีที่ศาลพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดที่อายุ ยังไม่เกิน 18 ปี ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 หรือมาตรา 6 หรือ มาตรา 7 และศาลเห็นสมควรให้ผู้กระทำความผิดรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ก็ให้กรมพัฒนา สังคมและสวัสดิการรับตัวผู้กระทำความผิด เพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้น ไป เพื่อรับการดูแลใน สถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบ และให้ผู้กระทำความผิดอยู่ในความควบคุมของสถานแรกรับและ

สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพทุกกรณี (มาตรา 34 วรรคสาม และมาตรา 35 วรรคสอง) แต่หากผู้กระทำความผิดดังกล่าวมีอายุกว่า 18 ปี กฎหมายไม่ได้บังคับให้ต้องมีการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพข้อสังเกต การกำหนดให้ศาลมีอำนาจตั้งผู้ค้ำประกันที่อายุยังไม่เกิน 18 ปี ต้องเข้ารับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ อาจว่าขัดต่อหลักสิทธิเด็กที่ให้น้ำหนักถึงประโยชน์สูงสุด และการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจของเด็ก⁶⁷

9) การปฏิบัติในการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4 มาตรา 37 มาตรา 38 กำหนดว่า “การคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ” หมายความว่า การอบรมฟื้นฟูจิตใจ การบำบัดรักษาโรค การฝึกอบรมและพัฒนาอาชีพ ตลอดจนพัฒนาคุณภาพชีวิต (มาตรา 4) ทั้งนี้ผู้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพต้องอยู่รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพตามระเบียบที่ ก.ค.อ. กำหนดเป็นเวลาไม่เกิน 2 ปี นับแต่วันที่สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพรับตัวไว้ (มาตรา 37) โดยในระหว่างที่รับการดูแลในสถานแรกรับ หรือรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ถ้าผู้ใดหลบหนีออกนอกสถานแรกรับ หรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพให้เจ้าหน้าที่ของสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพมีอำนาจหน้าที่ออกติดตามตัวผู้นั้น เพื่อส่งตัวกลับไปยังสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพได้ แล้วแต่กรณีในการนี้สถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพจะร้องขอให้เจ้าหน้าที่ตำรวจช่วยดำเนินการให้ด้วยก็ได้ และเมื่อบุคคลใดได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพครบกำหนดเวลาแล้วให้เจ้าหน้าที่ของสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพดำเนินการจัดส่งบุคคลนั้นกลับไปยังถิ่นที่อยู่หรือภูมิลำเนาของผู้นั้น เว้นแต่ ก.ค.อ. เห็นสมควรจะดำเนินการเป็นอย่างอื่น (มาตรา 38)

10) พนักงานเจ้าหน้าที่ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4 และมาตรา 39-41 กำหนดว่า “พนักงาน เจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา 4) โดยมีอำนาจหน้าที่ คือ

(1) เข้าไปในสถานบริการในเวลากลางวันและกลางคืน เพื่อตรวจตราการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(2) นำผู้ถูกล่อลวงหรือถูกบังคับให้ทำการค้าประเวณีซึ่งยินยอมให้นำตัวไปรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพส่งพนักงานสอบสวน เพื่อพิจารณาดำเนินการหาตัวผู้กระทำความผิดมาดำเนินการต่อไป ทั้งนี้โดยให้น้ำหนักความในมาตรา 33 มาใช้บังคับกับการส่งตัวผู้ค้าประเวณีไปรับการดูแลในสถานแรกรับด้วยโดยอนุโลม (มาตรา 39) พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้เป็นเจ้าพนักงานตามประมวล กฎหมายอาญา (มาตรา 40) และผู้ใดฝ่าฝืนไม่อำนวยความสะดวก

⁶⁷ กิตติธเนตต์ เลอวงค์รัตน์, “เรื่องเดิม”, หน้า62.

แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 41)

11) ผู้มีอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ พระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4 และมาตรา 45 กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ออกกฏกระทรวง และประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา 45) ส่วน “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายถึงผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้(มาตรา 4) ข้อสังเกตพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ให้อำนาจรัฐมนตรีสามารถแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือ เจ้าหน้าที่หน่วยงานอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ของกรมการปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องอื่นๆ เข้ามาปฏิบัติหน้าที่ได้⁶⁸

1.3 ประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายอาญาซึ่งมีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีด้วยความสมัครใจ มีดังนี้

1.3.1 ความผิดฐานกระทำชำเรา ผู้ใดกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี ซึ่งมีใช้ภริยาหรือสามีของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 4 ปีถึง 20 ปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท และถ้าการกระทำมีความผิดดังกล่าวเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกิน 13 ปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 7 ปีถึง 20 ปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต (มาตรา 277) และผู้กระทำจะต้องรับโทษหนักขึ้น หากผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย (มาตรา 277 ทวิ)

ทั้งนี้ในความสัมพันธ์ของความผิดฐานกระทำชำเราตามประมวล กฎหมายอาญานี้ที่เกี่ยวกับการค้าประเวณีด้วยความสมัครใจนั้น อธิบายได้ว่าหากผู้ค้าประเวณีมีอายุมากกว่า 15 ปี ผู้ใช้บริการของผู้ค้าประเวณีก็จะไม่มีความผิดฐานกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 แต่หากผู้ค้าประเวณีมีอายุ 15 ปีลงมา ผู้ใช้บริการของผู้ค้าประเวณีก็จะมีความผิดฐานกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 และถ้าการกระทำมีความผิดนั้น เป็นเหตุให้ผู้ค้าประเวณีที่มีอายุ 15 ปีลงมา นั้น ได้รับอันตรายสาหัส หรือถึงแก่ความตาย ผู้ใช้บริการของผู้ค้าประเวณีก็จะต้องรับ โทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 ทวิ

⁶⁸ ปรีชาวัชร เสวตภัทรไพศาล และทีรพจน์ ปิ่นทองดี, ปัญหาการบังคับใช้ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีพ.ศ. 2539, วารสาร มจร. พุทธปัญญาปริทรรศน์, 3, 2, 2561, 148.

1.3.2 ความผิดฐานเป็นธุระจัดหาบุคคลไปเพื่อการอนาจารผู้ใด เพื่อสนอง ความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อ ไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งชายหรือหญิง แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาทถ้า การกระทำความผิดดังกล่าวเป็นการกระทำแก่บุคคลอายุเกิน สิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสามแสนบาท ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสี่แสนบาท นอกจากนี้ผู้ใด เพื่อสนอง ความใคร่ของผู้อื่นรับตัวบุคคลซึ่งมีผู้จัดหา ล่อ ไป หรือพาไปดังกล่าว หรือสนับสนุนในการกระทำความผิด ดังกล่าว ต้องรับ โทษเช่นเดียวกับผู้ที่ เป็นธุระจัดหาบุคคลไปเพื่อการอนาจารนั้น ด้วย (มาตรา 282) สำหรับความผิดฐานเป็นธุระจัดหาบุคคลไปเพื่อการอนาจารดังกล่าวนี้ เพิ่งได้รับการปรับปรุงแก้ไขโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 14) พ.ศ. 2540 เนื่องจากปรากฏว่ามีผู้กระทำการเป็นธุระจัดหา ล่อ ไป หรือชักพาไป เพื่อการอนาจารซึ่งชายหรือหญิงเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น จึงได้มีการกำหนดบทความผิดใหม่ให้ครอบคลุมการกระทำดังกล่าวลักษณะของการกระทำความผิดในฐานนี้มีสาระสำคัญ คือ คำว่า “เป็นธุระจัดหา” หมายถึง การจัดให้ได้มาไม่ว่าจะกระทำโดยวิธีการใด ๆ”⁶⁹ คำว่า “สนองความใคร่ของผู้อื่น” หมายถึง การทำให้เกิดความรู้สึก พอใจทางเพศ ซึ่งการกอดจูบลูบคลำก็ถือเป็นการสนองความใคร่ประการหนึ่ง โดยไม่ต้องถึงกับต้องมีการร่วมประเวณีคำว่า “การอนาจาร” หมายความว่า ความประพฤติน่าอัปอาย ลามก น่าบัดสีซึ่งเป็นการกระทำต่อเนื้อตัวร่างกายของบุคคลโดยตรง⁷⁰ ทั้งนี้ความผิดฐานเป็นธุระจัดหาบุคคลไป เพื่อการอนาจาร ถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี เพราะกฎหมายมุ่งจะลงโทษผู้ที่ เป็นธุระจัดหาให้บุคคลค้าประเวณี รวมถึงผู้ที่รับตัวบุคคลที่จะนำมาค้าประเวณีไว้หรือให้การสนับสนุนช่วยเหลือในทางใด ๆ เช่น หากมารดานำ บุตรสาว มาขายให้เจ้าของสถานการค้าประเวณี มารดาของหญิงถือเป็นจัดหาบุคคลไป เพื่อการอนาจารอันเป็นความผิดฐานเป็นธุระจัดหาบุคคลไปเพื่อการอนาจาร ส่วนเจ้าของสถานการค้าประเวณีนั้น ก็ถือเป็นผู้ที่รับตัวบุคคลที่ถูกพานั้นเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น อันเป็นความผิดฐานรับตัวบุคคลซึ่งมีผู้จัดหาไปเพื่อการอนาจาร

⁶⁹ หยุด แสงอุทัย, กฎหมายอาญา ภาค 2-3, (พิมพ์ครั้งที่ 11), กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2553, หน้า 193.

⁷⁰ ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ์, หลักกฎหมายอาญาภาคความผิด, กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2544, หน้า 240-241.

ข้อสังเกต ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสอง เป็นการกระทำ ความผิดตามวรรคแรกแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ส่วนประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสาม เป็นการกระทำ ความผิดตามวรรคแรกแก่ เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่ง ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสอง และวรรคสามนี้ผู้กระทำความผิดต้องรู้ ข้อเท็จจริงว่าบุคคลหรือเด็กที่ตนกระทำนั้นอายุ ยังไม่เกิน 18 ปี หรือยังไม่เกิน 15 ปี แล้วแต่กรณี และโจทก์มีหน้าที่สืบเรื่องอายุของ ผู้เสียหาย⁷¹ นอกจากนี้ หากผู้กระทำความผิดเข้าใจผิดไปว่า บุคคลนั้นอายุเกินกว่า 18 ปี และศาลก็เชื่อตามที่ผู้กระทำความผิดเข้าใจผิดไปเช่นนั้น ผู้กระทำความผิดก็จะไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสอง คือ ไม่ต้องรับโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสองซึ่งมีโทษหนักกว่าประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคแรก แต่ผิดประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคแรก และรับโทษตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 282 วรรคแรก เท่านั้น⁷²

1.3.3 ความผิดฐานพาบุคคลไปเพื่อการอนาจาร ผู้ใดพาบุคคลอายุเกินสิบ ห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร แม้ผู้นั้นจะยินยอมต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินห้าปี หรือ ปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับและถ้าการกระทำความผิด ดังกล่าวเป็นการกระทำแก่ เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนสี่ หมื่นบาท นอกจากนี้ผู้ใดซ่อนเร้นบุคคลซึ่งถูกพาไป ดังกล่าวต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน (มาตรา 283 ทวิ)ทั้งนี้ความผิดในฐานพาบุคคลไปเพื่อการอนาจารนี้ได้รับ การปรับปรุงแก้ไขโดยพระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 14) พ.ศ. 2540 โดยได้กำหนดความผิดสำหรับผู้ที่พาผู้อื่น ซึ่งมีอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไป เพื่อการอนาจารไว้แม้ผู้นั้นจะยินยอม และจะต้องรับ โทษหนักขึ้น หากผู้ที่ถูกพาไปนั้นเป็นเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยความผิดดังกล่าว เฉพาะกรณีที่ กระทำ แก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีเป็นความผิดอันยอมความได้ ความผิดฐานพาบุคคลไปเพื่อการ อนาจารนี้จะถูกนำมาใช้กับการค้าประเวณีได้เช่น นาย ก. ได้ตกลงซื้อบริการการค้าประเวณี จาก น.ส. จอย ซึ่งมีอายุ เกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี นาย ก. จึงพา น.ส. จอย ไปโรงแรม เพื่อการอนาจาร ดังนั้นนาย ก.จะมีความผิดฐานพาผู้อื่น ไปเพื่อการอนาจาร ตามมาตรา 283 ทวิแต่หาก น.ส. จอย มีอายุเกินกว่าสิบแปดปี นาย ก. ก็จะไม่มีความผิดฐานนี้

⁷¹ บุญเพราะ แสงเทียน, กฎหมายอาญา 3 (ภาคความผิดและภาคหุโทษ) แนวประยุกต์, (พิมพ์ครั้งที่ 2) กรุงเทพมหานคร: วิทญ์พัฒน์, 2545, หน้า 41.

⁷² เกียรติจักร วัจนะสวัสดิ์, กฎหมายอาญา ภาคความผิด เล่ม 2, (พิมพ์ครั้งที่ 5), กรุงเทพมหานคร: พลสยาม พรินต์ติ้ง, 2550, หน้า 339.

1.3.4 ความผิดฐานพรากรเด็กหรือผู้เยาว์ ผู้ใดโดยปราศจากเหตุอันสมควร พรากรเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาผู้ปกครองหรือผู้ดูแล ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสามแสนบาท และผู้ใดโดยทุจริตซื้อจำหน่ายหรือรับตัวเด็กซึ่งถูกพรากรดังกล่าว ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พรากรนั้น นอกจากนี้ ถ้าความผิดดังกล่าวนี้กระทำเพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสี่แสนบาท (มาตรา 317) ผู้ใดพรากรผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจาก บิดามารดาผู้ปกครองหรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจ ไปด้วย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึงสองแสนบาท และผู้ใดโดยทุจริตซื้อจำหน่ายหรือรับตัวผู้เยาว์ซึ่งถูกพรากรดังกล่าว ต้องระวางโทษ เช่นเดียวกับผู้พรากรนั้น (มาตรา 319) ความผิดฐานนี้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี ข้อสังเกตความผิดฐานพรากรเด็กและผู้เยาว์กับความผิดฐานเป็นธุระจัดหาบุคคลไปเพื่อการอนาจาร เป็นความผิด ซึ่งกฎหมายมุ่งให้ความคุ้มครองไว้แตกต่างกัน กล่าวคือ สำหรับความผิดฐานพรากรเด็กหรือผู้เยาว์นั้น กฎหมายมุ่งคุ้มครองอำนาจ ปกครองของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ส่วนความผิดฐานเป็นธุระจัดหาบุคคลไปเพื่อการอนาจารนั้น กฎหมายมุ่งคุ้มครองตัวหญิงและเด็ก ดังนั้น การกระทำความผิดทั้งสอง ฐานนี้จึงถือเป็นการกระทำความผิดต่างกรรมต่างวาระกัน ซึ่งผู้กระทำความผิดต้องรับโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามมาตรา 91

1.3.5 ความผิดฐานช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่ผู้ค้าประเวณีเดิม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 286 ได้กำหนดความผิดเกี่ยวกับการดำรงชีพอยู่ด้วยรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณีไว้โดยกำหนดว่าผู้ใดอายุกว่าสิบหกปี ดำรงชีพอยู่แม้เพียงบางส่วนจากรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณีมีความผิดตามกฎหมาย โดยกำหนดข้อ สันนิษฐานของกฎหมายไว้ว่า ผู้ใดไม่มีปัจจัยอย่างอื่นอันปรากฏสำหรับดำรงชีพหรือไม่ มีปัจจัยอันพอเพียงสำหรับดำรงชีพ และปรากฏว่าอยู่ร่วมกับหญิงซึ่งค้าประเวณี หรือสมาคมกับหญิงซึ่งค้าประเวณีคนเดียว หรือหลายคนเป็นอาจิมหรือกินอยู่หลับนอน หรือรับเงินหรือประโยชน์อย่างอื่น โดยหญิงซึ่งค้าประเวณีเป็นผู้จัดให้หรือเข้าแทรกแซงเพื่อ ช่วยหญิงซึ่งค้าประเวณีในการทะเลาะวิวาทกับผู้ที่คบค้ากับหญิงซึ่งค้าประเวณีนั้น ให้ถือว่าผู้นั้นดำรงชีพอยู่จากรายได้ของหญิงในการค้าประเวณีเว้นแต่จะพิสูจน์ให้เป็นที่พอใจ ได้ว่ามีได้เป็นเช่นนั้น และบทบัญญัติดังกล่าวนี้มีให้ใช้บังคับแก่ผู้รับค่าเลี้ยงดูจากหญิง ซึ่งค้าประเวณีซึ่งพึงให้ค่าเลี้ยงดูนั้นตามกฎหมายหรือตามธรรมเนียม

ทั้งนี้ศาลฎีกาได้ยึดแนวทำงานมาตลอดว่า คำว่า “ดำรงชีพ” ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 286 วรรคแรก หมายถึง ผู้นั้นไม่มีปัจจัยอย่างอื่นอันปรากฏสำหรับดำรงชีพหรือไม่มีปัจจัยอันพอเพียงสำหรับดำรงชีพ ตามบทสันนิษฐานของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา

286 วรรคสอง ดังนั้น บทบัญญัติเดิมที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 286 จึงเป็น ปัญหาข้อกฎหมาย เนื่องจากมิได้มุ่งหมายจะป้องกันและปราบปรามผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี ของผู้อื่นอย่างจริงจัง โดยผู้ที่มีอาชีพอยู่แล้วไม่ว่าจะเป็น ตำรวจ ทหาร นักการเมือง พ่อค้าแม่ค้า ชาวนา คนงานก่อสร้าง ฯลฯ สามารถกระทำการ เป็นแม่เล้าหรือแมงดาได้โดยไม่มี ความผิดฐาน ค้ำประกันอยู่จากรายได้ของผู้ค้าประเวณี เพราะผู้นั้นมีปัจจัยอย่างอื่นอันปรากฏสำหรับค้ำประกัน หรือ มีปัจจัยอันพอเพียงสำหรับค้ำประกัน

ในเวลาต่อมา จึงได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญามาตรา 286 นี้เสีย ใหม่โดยปรับปรุงความผิดฐานค้ำประกันรายได้ของผู้ซึ่งค้าประเวณีให้เป็นความผิดฐานแสวงหา ประโยชน์จำกัดผู้ซึ่งค้าประเวณีตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม พ.ศ. 2562 โดยกำหนดว่าผู้ใด กระทำด้วยประการใด ๆ ดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี และปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

- 1) ช่วยเหลือ ให้ความสะดวก หรือคุ้มครองการค้าประเวณีของผู้อื่น
- 2) รับประโยชน์ไม่ว่ารูปแบบใดจากการค้าประเวณีของผู้อื่นหรือจาก ผู้ซึ่งค้าประเวณี
- 3) บังคับ ชูเชิญ หลอกลวง หรือใช้อำนาจครอบงำผู้อื่น หรือรับผู้อื่นเข้า ทำงานเพื่อการค้าประเวณี
- 4) จัดให้มีการค้าประเวณีระหว่างผู้ซึ่งค้าประเวณีกับผู้ให้บริการ
- 5) ปกปิดหรืออำพรางแหล่งที่มาของรายได้หรือทรัพย์สินซึ่งได้มาจากการค้าประเวณี
- 6) อยู่ร่วมกับผู้ซึ่งค้าประเวณีหรือสมาคมกับผู้ซึ่งค้าประเวณี คนเดียว หรือ หลายคนเป็นอาจิมและไม่สามารถแสดงที่มาของรายได้ในการค้ำประกัน ของตน
- 7) ขัดขวางการดำเนินการของหน่วยงานที่ดูแลในการป้องกัน ควบคุม ช่วยเหลือ หรือให้การศึกษาแก่ผู้ซึ่งค้าประเวณีผู้ซึ่งจะเข้าร่วมในการค้าประเวณี หรือผู้ซึ่งอาจได้รับ อันตรายจากการค้าประเวณี

อย่างไรก็ดีบุคคลที่กระทำการตามข้อ 2 และ 6 จะไม่มีความผิดตาม กฎหมาย หากบุคคลนั้นเป็นผู้รับประโยชน์ไม่ว่ารูปแบบใดซึ่งพึงได้รับตามกฎหมายหรือตามธรรมเนียมจรรยา ข้อสังเกตประมวลกฎหมายอาญามาตรา 286 ซึ่งได้แก้ไขใหม่มิได้ กำหนดอัตราโทษขั้นต่ำไว้เนื่องจากประมวลกฎหมายอาญามาตรา 286 ซึ่งได้แก้ไขใหม่ ได้กำหนดลักษณะของการกระทำ

ความผิดไว้หลายประการ ซึ่งแต่ละประการก็มีความร้ายแรงต่างกัน ดังนั้น จึงกำหนดเพียงอัตราโทษ ขั้นสูงไว้เพื่อให้ศาลใช้ดุลพินิจลงโทษ ตามควรแก่กรณี

1.4 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ได้ระบุเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติไว้ว่า โดยเหตุที่ปัจจุบันได้มี บุคคลประกอบกิจการ สถานบริการบางประเภท ซึ่งอาจดำเนินการไปในทำนองกระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยหรือ ศีลธรรมของประชาชน และจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิงในสถานบริการนั้น ๆ ไม่เหมาะสม เป็นเหตุให้เยาวชนเอาเยี่ยงอย่างจนประพฤติดัวเลื่อมทรามลง จึงสมควรที่จะออกกฎหมายควบคุมสถาน บริการนั้น ๆ รวมทั้งการแสดงด้วยเพื่อรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย ศีลธรรม วัฒนธรรม และ ประเพณีอันดีของชาติต่อไป

ทั้งนี้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาแล้ว 5 ครั้ง คือ แก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 2 พ.ศ. 2521 แก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 3 พ.ศ. 2525 แก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 4 พ.ศ. 2546 และแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 5 พ.ศ. 2560 ซึ่งในปัจจุบันพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 (แก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 5 พ.ศ. 2560) มีสาระสำคัญ ดังนี้

1.4.1 กำหนดเวลาในการบังคับใช้กฎหมาย พระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับใน จังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรีตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป และ เมื่อจะให้ใช้บังคับในท้องที่อื่นใดอีกให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา (มาตรา 2)

1.4.2 ประเภทของสถานบริการพระราชบัญญัตินี้ได้จัดแบ่งสถาน บริการออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้ (มาตรา 3)

1) สถานเต้นรำวง หรือรองเง็ง เป็นปกติธุระประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มี คู่บริการ เช่น ไนต์คลับ ผับบาร์ร้านอาหาร คาราโอเกะ เป็นต้น ซึ่งมี การเต้นรำ รำวง หรือรองเง็ง ทั้งที่มีหญิงคู่บริการและไม่มีหญิงคู่บริการ โดยจะจัดให้มี การบริการสุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่ม จำหน่ายด้วยหรือไม่ก็ได้แต่สถานบริการประเภทนี้ จะต้องเป็นกิจการที่ทำเป็นปกติธุระเท่านั้น หากไม่ใช่กิจการที่เป็นปกติธุระเป็นเพียง กิจการครั้งคราว ก็ไม่ถือเป็นสถานบริการประเภทที่ 1 ตามกฎหมายนี้

2) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการ โดยมีผู้บําเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า เช่น ร้านอาหารที่มีผู้หญิงมานั่งร่วมโต๊ะด้วย เป็นต้น

3) สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า แต่ไม่รวมถึง สถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล หรือสถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามกฎหมาย ว่าด้วยสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ หรือสถานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เช่น สถาน บริการอาบอบนวด เป็นต้น

4) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย หรือให้บริการ โดยมีดนตรี การแสดงดนตรีหรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง และ ยินยอมหรือปล่อยให้พนักงานให้ร้อง นักแสดง หรือพนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้า หรือ ให้บริการโดยมีการจัดอุปกรณ์การร้องเพลงประกอบดนตรีให้แก่ลูกค้า โดยจัดให้มีผู้บริการขับร้องเพลงกับลูกค้า หรือยินยอมหรือปล่อยให้พนักงานอื่นใดนั่ง กับลูกค้า หรือให้บริการโดยมีการเต้นหรือยินยอมให้มีการเต้นหรือจัดให้มีการแสดงเต้น เช่น การเต้น บนเวที หรือการเต้นบริเวณโต๊ะอาหารหรือเครื่องดื่ม หรือให้บริการ โดยมีลักษณะของสถานที่การจัดแสง หรือเสียง หรืออุปกรณ์อื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เช่น ร้านอาหารและเครื่องดื่มทั่วไป เป็นต้น

5) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรีหรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง ซึ่งปิดทำการหลังเวลา 24 นาฬิกาเช่น ในคืนวันศุกร์ซึ่งปิดทำการหลังเวลา 24 นาฬิกา เป็นต้น

6) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

1.4.3 ข้อห้ามและบทลงโทษสำหรับผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ พระราชบัญญัติ
นี้ได้กำหนดห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ

- 1) รับผู้มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เข้าทำงานในสถานบริการ
- 2) ยินยอมหรือปล่อยให้ผู้มีอาการมึนเมาจน ประพฤติวุ่นวายหรือครองสติไม่ได้เข้าไปหรืออยู่ในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ
- 3) จำหน่ายสุราให้แก่ผู้มีอาการมึนเมาจนประพฤติกวุ่นวายหรือครองสติไม่ได้
- 4) ยินยอมหรือปล่อยให้ผู้ซึ่งไม่มีหน้าที่เฝ้าดูแล สถานบริการนั้นพักอาศัย หลับนอนในสถานบริการ
- 5) ยินยอมหรือปล่อยให้มีการกระทำความผิด เกี่ยวกับยาเสพติดในสถานบริการ

6) ยินยอมหรือปล่อยให้มีการนำอาวุธเข้าไปใน สถานบริการ เว้นแต่เป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ซึ่งอยู่ในเครื่องแบบนำเข้าไปเพื่อปฏิบัติหน้าที่ ตามกฎหมาย (มาตรา 16) ถ้าผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการฝ่าฝืน ต้องระวางโทษปรับ ไม่เกินหกหมื่นบาท (มาตรา 28)

1.4.4 การไม่ต่ออายุใบอนุญาตหรือสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาต
พระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดว่า ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการขาดคุณสมบัติหรือเมื่อสถานบริการใดดำเนินการขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ยินยอม หรือปล่อยให้มีการมั่วสุม เพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือมีการกระทำความผิด

เกี่ยวกับยาเสพติดในสถานบริการ หรือดำเนินการโดยไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจไม่ต่ออายุใบอนุญาตหรือสั่งพักใช้ใบอนุญาต หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ โดยให้คำนึงถึงความร้ายแรงของการกระทำความผิด การสั่งพักใช้ใบอนุญาตให้สั่งพักได้ ดังต่อไปนี้

1) กรณีดำเนินการสถานบริการโดยไม่ปฏิบัติตามหรือ ฝ่าฝืนมาตรา 14 มาตรา 15 มาตรา 16 (2) หรือ (3) หรือกฎกระทรวงตามมาตรา 17 เฉพาะในส่วนที่ไม่ใช่กำหนดวันเวลาเปิด ปิดสถานบริการ ให้สั่งพักได้ครั้งละไม่เกินสามสิบวัน

2) กรณีดำเนินการสถานบริการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้มีการมั่วสุมเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในสถานบริการ หรือดำเนินการสถานบริการโดยไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนมาตรา 13 มาตรา 16 (1) (4) (5) หรือ (6) มาตรา 16/1 วรรคหนึ่ง มาตรา 16/2 มาตรา 19 หรือกฎกระทรวง ตามมาตรา 17 เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับกำหนดวันเวลาเปิดปิดสถานบริการ ให้สั่งพักได้ครั้งละไม่เกินเก้าสิบวัน หลักเกณฑ์ในการพิจารณาว่ากรณีใดพนักงานเจ้าหน้าที่จะมีคำสั่งหรือไม่มีคำสั่งต่ออายุใบอนุญาต หรือพักใช้ใบอนุญาต หรือเพิกถอน ใบอนุญาต พร้อมด้วยเหตุผล รวมทั้งหลักเกณฑ์การกำหนดระยะเวลาในการสั่งพักใช้ใบอนุญาตให้เป็นไปตามที่กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนด ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการอุทธรณ์คำสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาต ตามมาตรา 22 หากอุทธรณ์ โดยเหตุตามวรรคสอง (1) ให้การอุทธรณ์เป็นการทุเลาการบังคับตามสั่งพักใช้หรือ เพิกถอนใบอนุญาตนั้น หากอุทธรณ์โดยเหตุตามวรรคสอง (2) หรือเหตุอื่น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งนั้นเป็นผู้มีอำนาจสั่งให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตนั้น แต่ต้องมีคำสั่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอให้ทุเลาการบังคับ หากพ้นกำหนดดังกล่าวแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่ยังไม่มีคำสั่งใดให้ถือว่าเป็นการทุเลา

การบังคับตามคำสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตนั้น ระยะเวลาในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตให้ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ พิจารณาให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ หน่วยงานที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ประจำอยู่ได้รับอุทธรณ์ระยะเวลาในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งอื่นที่ไม่ใช่คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติ ราชการทำงานปกครอง (มาตรา 21)

1.4.5 อำนาจเข้าไปตรวจภายในสถานบริการ เมื่อพนักงาน ฝ่ายปกครอง หรือ ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญามีเหตุอันควรเชื่อหรือสงสัยว่ามีการฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือ กฎกระทรวงซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ ในสถานบริการแห่งใด ให้เจ้าพนักงานนั้นมีอำนาจเข้าไปตรวจภายในสถานบริการนั้นได้ไม่ว่า

ในเวลาใด ๆ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตรวจสอบแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง (มาตรา 24)

1.4.6 กรณีผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ผู้มีอำนาจกระทำแทน ต้องรับผิดชอบด้วยพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดว่า ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใด ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือกระทำการ และละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้ สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย (มาตรา 28)

1.4.7 ผู้มีอำนาจหน้าที่ พระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา 30) ส่วนพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้สำหรับกรุงเทพมหานคร หมายรวมถึง ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ในจังหวัดอื่น หมายรวมถึง ผู้ว่าราชการจังหวัด (มาตรา 3)

1.5 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ในปัจจุบัน ผู้ประกอบอาชญากรรมได้นำเงินหรือทรัพย์สินจากการกระทำความผิดมากระทำการต่าง ๆ ที่เรียกว่า “การฟอกเงิน” เพื่อจะนำเงินหรือทรัพย์สินดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ในการกระทำความผิดอื่นต่อไป ดังนั้น จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ขึ้น เพื่อตัดวงจรการประกอบอาชญากรรม ดังกล่าว โดยการยึดเงินหรือทรัพย์สินจากการกระทำความผิดให้ตกเป็นของแผ่นดิน พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ได้ กำหนดสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินสังกัดอยู่ในสำนักนายกรัฐมนตรี และให้มีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน อันประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน เพื่อวางระเบียบการดำเนินการและติดตามประเมินผล การปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัตินี้ นอกจากนั้น กำหนดให้มีคณะกรรมการธุรกรรม ซึ่งมีเลขาธิการของสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินเป็นประธานด้วย

การยึดเงินหรือทรัพย์สินจากการกระทำความผิดให้ตกเป็นของ แผ่นดินนั้น ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 นั้น ต้องเป็นเงินหรือทรัพย์สินจากการกระทำความผิดมูลฐาน 7 ประเภท ตามที่ได้กำหนดไว้ใน มาตรา 3 ซึ่งรวมถึงความผิดเกี่ยวกับเพศด้วย แต่กำหนดให้ยึดทรัพย์ได้เฉพาะความผิด เกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา เฉพาะที่เกี่ยวกับการเป็นกระจัดหา ล่อไป หรือ พาไป เพื่อการอนาจารหญิงและเด็ก เพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น และความผิดฐานพรากเด็กและผู้เยาว์ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก และการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกัน และ

ปราบปรามการค้าประเวณี เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือ ชักพาไป เพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีหรือความผิดเกี่ยวกับการเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณีผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณีหรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี

2. การค้าประเวณีตามกฎหมายต่างประเทศ

ประเทศต่าง ๆ ในโลกมีทั้งประเทศที่มีการค้าประเวณีโดยเสรีและประเทศที่ไม่อนุญาตให้มีการค้าประเวณีโดยเสรี ในที่นี้จะศึกษาเฉพาะกฎหมายของประเทศที่มีการค้าประเวณีโดยเสรี 2 ประเทศ คือ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และ ประเทศนิวซีแลนด์

2.1 กฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

กฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี (Federal Republic of Germany) ในหลาย ๆ ประเทศอาจกำหนดให้การค้าประเวณีเป็นสิ่งผิดกฎหมาย และผู้ค้าประเวณีไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม ถูกดูถูกเหยียดหยาม แต่ในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีนั้นเป็นสิ่งตรงกันข้าม กล่าวคือ การค้าประเวณีในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง บุคคลสามารถประกอบธุรกิจ การค้าประเวณีและค้าประเวณีได้อย่างเปิดเผย มีสถานการค้าประเวณีขนาดใหญ่ที่ได้ มาตรฐานระดับดีมากอยู่มากมายตามเมืองต่าง ๆ จนมีชื่อเสียงระดับโลก เนื่องจากชาว เยอรมันเห็นว่าการค้าประเวณีไม่ใช่สิ่งที่ผิดศีลธรรม และการค้าประเวณีโดยถูกต้องตาม กฎหมายจะช่วยลดปัญหาอาชญากรรมทางเพศ เช่น การข่มขืนและอนาจาร ฯลฯ ได้

ทั้งนี้สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีได้กำหนดให้การค้าประเวณีเป็น สิ่งถูกกฎหมาย ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2002 ซึ่งกฎหมายนี้ทำให้สถานภาพทางกฎหมายของผู้ค้าประเวณีดีขึ้นอย่างชัดเจน ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ผู้ค้าประเวณีมีสิทธิเรียกร้องจากผู้ให้บริการของผู้ค้าประเวณีในการเรียกร้องค่าจ้างที่ตกลงกันไว้และมีสิทธิยื่นฟ้อง เรียกร้องในศาลในกรณีที่ทำเป็น อันทำให้ผู้ให้บริการของผู้ค้าประเวณีไม่สามารถ บ่ายเบี่ยงการชำระเงินอีกต่อไปได้ นอกจากนั้นสัญญาจ้างงานและสัญญาอื่น ๆ ระหว่างผู้ค้าประเวณีและผู้ประกอบธุรกิจการค้าประเวณีก็มีผลตามกฎหมายตั้งแต่มีกฎหมายนี้⁷³ ต่อมา เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม ค.ศ. 2016 สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีได้ประกาศใช้กฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีฉบับใหม่ คือ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ค้าประเวณี ค.ศ.2016 (Original Name:

⁷³ กฎหมายคุ้มครองผู้ค้าประเวณีฉบับใหม่[Online], available URL:https://www.bmfsfj.de/blob/117626/343d7e411d53c9e15725886f6582a73d/prostschg_textbausteine-thai-data.pdf, 2560 (ธันวาคม, 17).

Gesetz zum Schutz von in der Prostitutionstätigen Personen (Prostituiertenschutzgesetz - ProstSchG), Name: Act to protect the persons active in prostitution (Prostitution Protection Act)⁷⁴ ซึ่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ค้าประเวณี ค.ศ.2016 ฉบับนี้กำหนดให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ.2017 โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

2.1.1 บทบัญญัติทั่วไป (มาตรา 1-2)

กฎหมายฉบับนี้ใช้บังคับกับการค้าประเวณีโดยบุคคลที่มีอายุมากกว่า 18 ปี ซึ่งต่างจากกฎหมายฉบับเก่าที่กำหนดว่า ผู้ค้าประเวณีต้องมีอายุมากกว่า 21 ปี โดยคำว่า “การให้บริการทางเพศ” หมายถึง การกระทำทางเพศของบุคคลอย่างน้อยหนึ่งคน หรือต่อหน้าบุคคลอื่นโดยตรงอย่างน้อยหนึ่งคนเพื่อค่าตอบแทน ส่วนการแสดงโดยเฉพาะซึ่งไม่มีบุคคลอื่นร่วมกระทำทางเพศด้วย ไม่ถือเป็นการให้บริการทางเพศ และคำว่า “ผู้ค้าประเวณี” หมายถึง บุคคลผู้ซึ่ง ให้บริการทางเพศ ดังนั้น ผู้ค้าประเวณีจึงมีความหมายรวมทั้งผู้หญิง ผู้ชาย และเพศที่สาม

2.1.2 การประกอบธุรกิจการค้าประเวณี

การประกอบธุรกิจการค้าประเวณีเป็นสิ่งถูกกฎหมาย โดยผู้ประกอบธุรกิจการค้าประเวณีต้องขออนุญาต และผู้ค้าประเวณีต้องจดทะเบียน ดังนี้

1) ผู้ประกอบธุรกิจการค้าประเวณี กฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีได้กำหนดว่า ธุรกิจการค้าประเวณี หมายถึง การดำเนินธุรกิจซึ่งนำเสนออาชีพการให้บริการ หรือการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวก สำหรับการให้บริการทางเพศโดยบุคคลอื่นอย่างน้อยหนึ่งคน ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ 1) การประกอบธุรกิจสถานการค้าประเวณี 2) การจัดหาพนักงานเกี่ยวกับการค้าประเวณี 3) การจัดการหรือดำเนินการงานรื่นเริงเกี่ยวกับการค้าประเวณี (Prostitution event) และ 4) การประกอบธุรกิจตัวแทน (agency) เกี่ยวกับการค้าประเวณี โดยผู้ประกอบธุรกิจการค้าประเวณีต้องขออนุญาตประกอบธุรกิจการค้าประเวณีภายใต้หลักเกณฑ์ ดังนี้

(1) กระบวนการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจการค้าประเวณี บุคคลใดก็ตามที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจการค้าประเวณี ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ ซึ่งการอนุญาตนี้มีระยะเวลาจำกัด แต่เมื่อมีการร้องขอ เจ้าหน้าที่ที่อาจอนุญาตให้มีการต่อระยะเวลาได้ (มาตรา 12 (1)) และบุคคลใดที่ประกอบการธุรกิจการค้าประเวณีโดยไม่ได้รับอนุญาตจะมีความผิดตามกฎหมาย (มาตรา 33)

⁷⁴ International Labour Organization, Act to Protect the Persons Active in Prostitution (Prostitution Protection Act) [Online], available URL:[http://www.ilo.org/dyn/natlex/natlex4 .detail?p_lang=en&p_isn=104014&p_count=10 &p_classification=22, 2560, \(ธันวาคม, 17\).](http://www.ilo.org/dyn/natlex/natlex4.detail?p_lang=en&p_isn=104014&p_count=10 &p_classification=22, 2560, (ธันวาคม, 17).)

ใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจสถานการค้าประเวณี เป็นการยินยอมต่อแนวความคิดพิเศษเกี่ยวกับการประกอบการ และต่อสิ่งปลูกสร้างสำนักงานและห้องพักในสถานนั้น (มาตรา 12 (2)) ใบอนุญาตต้องร้องขอจากเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจ ซึ่งคำร้องขอต้องระบุเกี่ยวกับ 1. แนวความคิดเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ 2. เอกสารและข้อมูลที่จำเป็นอื่น ๆ เพื่อพิสูจน์ถึงการมีอยู่ของการร้องขอใบอนุญาต และ 3. ในกรณีที่เป็นบุคคลธรรมดา ต้องระบุถึงชื่อ วันเดือนปีเกิด และสถานที่อยู่ของบุคคล ผู้ซึ่งร้องขอการอนุญาต ส่วนในกรณีนิติบุคคล ต้องระบุถึงชื่อของนิติบุคคล สถานที่อยู่ หมายเลขทะเบียนในทะเบียนการค้า และสถานที่ทำการที่จดทะเบียนนิติบุคคลนั้น (มาตรา 12 (5))

(2) การปฏิเสธเกี่ยวกับการอนุญาต (มาตรา 14) การขออนุญาตจะต้องถูกปฏิเสธ ถ้าบุคคลที่ร้องขอมีอายุต่ำกว่า 18 ปี หรือบุคคลที่ร้องขอไม่มีความน่าเชื่อถือในการประกอบธุรกิจการค้าประเวณี และการอนุญาตไม่สามารถทำได้เช่นเดียวกัน ถ้า

ก. แนวความคิดในการประกอบธุรกิจ ลักษณะของข้อเสนอ ความตั้งใจที่จะจัดการกับผู้ค้าประเวณี หรือพฤติกรรมเกี่ยวกับข้อเท็จจริงอื่นใด มีข้อบ่งชี้ว่าลักษณะของสถานประกอบการ มีเจตนาที่จะละเมิดสิทธิเกี่ยวกับเพศหรือแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากผู้ค้าประเวณี

ข. มีข้อบ่งชี้ว่าจะมีการฝ่าฝืนมาตรา 26 (2) หรือ (4) เนื่องจากแนวความคิดในการประกอบธุรกิจหรือพฤติกรรมเกี่ยวกับข้อเท็จจริงอื่น ๆ

ค. ผู้ร้องขอไม่สามารถรับรองได้ว่าจะปฏิบัติตามข้อกำหนดขั้นต่ำตามมาตรา 18 หรือตามคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ได้

ง. แนวความคิดในการประกอบธุรกิจ หรือพฤติกรรมเกี่ยวกับข้อเท็จจริงอื่นใด มีข้อบ่งชี้ที่สำคัญเกี่ยวกับการปฏิบัติตามข้อกำหนดตามมาตรา 24 (1) เพื่อปกป้องสุขภาพและความปลอดภัยของผู้ค้าประเวณีหรือบุคคลอื่น ๆ ซึ่งการขจัดข้อบกพร่องเหล่านี้ ผู้ร้องขอไม่สามารถกำหนดเงื่อนไขที่จะปรับปรุงแก้ไขได้

จ. แนวความคิดในการประกอบธุรกิจหรือสถานการณ์ในท้องถิ่นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมการค้าประเวณี เป็นสิ่งที่ขัดต่อประโยชน์สาธารณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้ามันเป็นภัยคุกคามต่อเยาวชนหรือมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่เป็นอันตราย ตามความหมายของพระราชบัญญัติควบคุมการปล่อยของเสียแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี หรือมีผลเสียอื่น ๆ หรือก่อให้เกิดความรำคาญต่อสาธารณชน

ฉ. แนวความคิดในการประกอบธุรกิจขัดแย้งกับประมวลกฎหมายอาญา

(3) ความน่าเชื่อถือของบุคคล (มาตรา 15) บุคคลไม่มีความน่าเชื่อถือ ถ้า

ก) ได้รับการตัดสินตามกฎหมายว่ากระทำความผิด ภายในห้าปีที่ผ่านมาก่อนยื่นคำร้อง เนื่องจากกระทำความผิดทางอาญา ในความผิดโดยเจตนาที่เกี่ยวกับเพศร่างกายหรือเสรีภาพของบุคคล การกรร โขก การฉ้อ โกง การฟอกเงิน การปกปิดทรัพย์สินที่ได้มาอย่างผิดกฎหมาย การคิดสินบน การไม่ยอมให้และการชักยอกเงินเกี่ยวกับค่าแรงงาน หรือการปลอมแปลงเอกสาร ความผิดตามพระราชบัญญัติที่อยู่อาศัย พระราชบัญญัติการจ้างงานชั่วคราวหรือกฎหมายแรงงาน ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติด ที่ต้องถูกลงโทษจำคุกอย่างน้อยสองปี

ข) ผู้ซึ่งถูกถอนสิทธิในการประกอบธุรกิจการค้าประเวณี หรือผู้ซึ่งถูกปฏิเสธเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจการค้าประเวณี ภายในห้าปีที่ผ่านมาก่อนยื่นคำร้องขอ

ค) บุคคลซึ่งเป็นสมาชิกของสมาคมที่ถูกห้ามกระทำการโดยกฎหมายตามพระราชบัญญัติสมาคม หรือเคยเป็นสมาชิกของสมาคมดังกล่าว เว้นแต่ จะได้ล้างเลขาธิการสิ้นสุดการเป็นสมาชิกมาแล้วสิบปี

ง) แนวความคิดเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจการค้าประเวณี (มาตรา 16) แนวความคิดเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจจะต้องระบุถึงลักษณะพิเศษที่สำคัญของการประกอบธุรกิจ การจัดการสำหรับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ และพึงกำหนดเกี่ยวกับแบบฉบับของกระบวนการเกี่ยวกับการจัดระเบียบ รวมทั้งเงื่อนไขทั่วไปที่ผู้ร้องขอสร้างสรรค์ขึ้น เพื่อให้การให้บริการทางเพศมาตรฐานเพื่อให้มั่นใจว่าในธุรกิจการค้าประเวณีของผู้ร้องขอ ไม่มีบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี หรือบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 21 ปี ซึ่งถูกนำมาโดยบุคคลอื่นเพื่อให้ค้าประเวณี หรือยังคงค้าประเวณีต่อไป หรือบุคคลที่เป็นเหยื่อของอาชญากรรมเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ เกี่ยวข้องในการให้บริการทางเพศ มาตรการลดความเสี่ยงในการแพร่เชื้อของโรคติดต่อที่แพร่เชื้อทางเพศสัมพันธ์ มาตรการอื่น ๆ เพื่อประโยชน์ต่อสุขภาพของผู้ค้าประเวณีและบุคคลที่สาม มาตรการในการรับรองความปลอดภัยของผู้ค้าประเวณีและบุคคลที่สาม และมาตรการเพื่อป้องกันการปรากฏตัวของบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี

จ) เงื่อนไขและคำสั่ง (มาตรา 17) การอนุญาตสามารถมีข้อจำกัดในเนื้อหาหรือมีเงื่อนไขตามที่จำเป็นได้

(ก) เพื่อปกป้องความปลอดภัย การแนะนำด้านสุขภาพหรือเรื่องเพศ แก่ผู้ค้าประเวณี พนักงานและผู้ให้บริการของผู้ค้า ประเวณี

(ข) เพื่อปกป้องบุคคลที่อ้างถึงใน ข้อ 1. จากการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ หรือเป็นอันตรายต่อชีวิตหรือเสรีภาพ

(ค) เพื่อปกป้องเยาวชน

(ง) เพื่อยับยั้งผลกระทบที่เป็นอันตรายอย่างสำคัญต่าง ๆ หรือ เป็นภัยคุกคามต่อประโยชน์สาธารณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อปกป้องประชาชนผู้อยู่อาศัยใน ท้องถิ่น หรือประชาชนทั่วไปโดยส่วนรวม จากเสียง พดติกรรมหรือสิ่งรบกวนต่าง ๆ

หลังจากได้มีการแก้ไขให้เป็นไปตามเงื่อนไขแล้ว สามารถอนุญาต ได้ นอกจากนั้น การอนุญาตสามารถจำกัดเป็นการเฉพาะสำหรับจำนวนผู้ค้าประเวณี หรือจำนวน ห้องที่สงวนไว้สำหรับการให้บริการทางเพศ และสามารถจำกัดไว้เฉพาะบางช่วงเวลาของการ ประกอบการได้ และการฝ่าฝืนเงื่อนไขการดำเนินการดังกล่าวข้างต้น มีความผิดตามกฎหมาย (มาตรา 33)

จ) ข้อกำหนดขั้นต่ำสำหรับอุปกรณ์ที่ใช้ในการค้าประเวณี (มาตรา 18) สถานการค้าประเวณีต้องสอดคล้องกับแนวความคิดเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ ตำแหน่งที่ตั้ง ต้องเป็นไปตามที่ผู้ประกอบการได้แจ้งไว้ และอุปกรณ์และเงื่อนไขจะต้องเป็นไปตามข้อกำหนดที่ ได้กำหนดไว้ เพื่อปกป้องผู้ค้าประเวณี พนักงานอื่น ๆ และผู้ใช้บริการของผู้ค้าประเวณี เพื่อปกป้อง เยาวชน และเพื่อปกป้องประชาชนผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่นหรือประชาชนทั่วไปโดยส่วนรวม

ทั้งนี้ ผู้ประกอบการธุรกิจสถานการค้าประเวณี มีหน้าที่ต้องตรวจสอบให้ มั่นใจว่าข้อกำหนดขั้นต่ำดังกล่าวข้างต้น ได้ถูกปฏิบัติตามตลอดเวลาที่ประกอบธุรกิจ หากฝ่าฝืน มีความผิดตามกฎหมาย (มาตรา 33)

ข) การหมดอายุของใบอนุญาต (มาตรา 22) ใบอนุญาตหมดอายุ ถ้าผู้รับใบอนุญาตไม่ได้เริ่มประกอบธุรกิจการค้าประเวณี ภายในระยะเวลาหนึ่งปี นับจากวันที่ ได้รับใบอนุญาตหรือไม่ได้ประกอบธุรกิจเป็นเวลาหนึ่งปี ทั้งนี้ ชัดจำกัดเวลาดังกล่าวสามารถขยาย ได้ ถ้าการร้องขอมีเหตุผลที่เหมาะสม

ช) การยกเลิกและการเพิกถอนใบอนุญาต (มาตรา 23)

ก) ใบอนุญาตที่ได้รับจะถูกยกเลิก เมื่อทราบว่ามิเหตุแห่งการ ปฏิเสธตามมาตรา 14 (1)

ข) ใบอนุญาตจะถูกเพิกถอน ถ้าต่อมาได้ปรากฏข้อเท็จจริง ที่แสดงถึงเหตุผลอันสมควรปฏิเสธตามมาตรา 14 (1) (2) หรือผู้รับใบอนุญาตหรือบุคคลใดที่ถูก ว่าจ้างโดยนายจ้างในบริบทขององค์กรธุรกิจ ได้รู้หรือควรรู้ว่ามีบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ให้บริการ ทางเพศ

ค) ใบอนุญาตจะต้องถูกเพิกถอน หากผู้ได้รับใบอนุญาต หรือ บุคคลซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ทำการแทน ผู้จัดการ หรือผู้ควบคุม ทราบหรือควรจะทราบว่า ธุรกิจการค้าประเวณีมีบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 21 ปี ถูกบุคคลอื่นสนับสนุนให้เริ่มค้าประเวณี หรือทำ

การค้าประเวณีต่อไป หรือมีบุคคลที่ถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ถูกวางไว้เพื่อการค้าบริการทางเพศ

นอกจากนั้น กฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนียังได้กำหนดเรื่อง ภาระหน้าที่ของผู้ประกอบการธุรกิจ (มาตรา 24 - มาตรา 28) ไว้ดังนี้

1. ความปลอดภัยและการคุ้มครองสุขภาพ (มาตรา 24)

1.1 ผู้ประกอบการธุรกิจการค้าประเวณีจะต้องทำให้มั่นใจว่าความเอาใจใส่เกี่ยวกับความปลอดภัยและสุขภาพของผู้ค้าประเวณี และบุคคลอื่น ๆ ที่ทำงานในบริบทของธุรกิจการค้าประเวณี มีความเชื่อถือได้ โดยเงื่อนไขเกี่ยวกับระยะเวลาและการจัดการสำหรับการให้บริการทางเพศ จะต้องได้รับการออกแบบในลักษณะเพื่อลดความอันตรายต่อความปลอดภัยและสุขภาพของบุคคลที่ทำงานในสถานการค้าประเวณี และผู้ประกอบการธุรกิจสถานการค้าประเวณีต้องใช้มาตรการคุ้มครอง ซึ่งคำนึงถึงจำนวนของบุคคลซึ่งทำงานที่นั่นด้วย

1.2 ผู้ประกอบการธุรกิจการค้าประเวณีมีภาระหน้าที่ในการทำงานในเรื่องการลดอันตรายจากการแพร่เชื้อของโรคติดต่อที่แพร่เชื้อทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประกอบการการค้าประเวณีมีภาระหน้าที่ในการทำงาน ในเรื่องความยินยอมให้ใช้ถุงยางอนามัยโดยผู้ใช้บริการของผู้ค้าประเวณีและผู้ค้าประเวณี นอกจากนี้ ผู้ประกอบการธุรกิจสถานการค้าประเวณี จะต้องทำให้มั่นใจว่ามีสิ่งอำนวยความสะดวกเพียงพอ ในส่วนของถุงยางอนามัย สารหล่อลื่นและอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับสุขอนามัย ตลอดเวลาในช่วงระหว่างเวลาที่ประกอบการในห้องพักที่ใช้สำหรับการให้บริการทางเพศ

1.3 ผู้ประกอบการธุรกิจสถานการค้าประเวณีมีหน้าที่อนุญาตให้เจ้าหน้าที่หรือบุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งตามคำร้องขอ ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ และการป้องกันโรคติดต่อที่แพร่เชื้อทางเพศสัมพันธ์ในสถานการค้าประเวณี

1.4 แม้แต่ในระหว่างเวลาทำการปกติของธุรกิจการค้าประเวณีก็ตาม ผู้ประกอบการการค้าประเวณีมีหน้าที่ให้สิทธิแก่ผู้ค้าประเวณี เพื่อรับการปรึกษาด้านสุขภาพตามมาตรา 10 รวมถึงรับบริการตรวจร่างกายและให้คำปรึกษา ด้านสุขภาพและสังคม

1.5 เจ้าหน้าที่สามารถบังคับให้ผู้ประกอบการการค้าประเวณีต้องจัดทำและใช้แผนสุขภาพ และมาตรการตามพระราชบัญญัติการป้องกันการแพร่เชื้อยังคงไม่ได้รับผลกระทบ

2. การคัดเลือกบุคคลเข้าทำงานในสถานประกอบการและข้อห้ามเกี่ยวกับการทำงาน (มาตรา 25) ผู้ประกอบการการค้าประเวณีจะต้องไม่อนุญาต ให้บุคคลกระทำการเป็นผู้ค้าประเวณีในธุรกิจการค้าประเวณีของตนถ้าเห็นว่า

2.1 บุคคลนั้นต้องมีอายุต่ำกว่า 18 ปี

2.2 บุคคลนั้นต้องมีอายุต่ำกว่า 21 ปี และถูกบุคคลอื่นสนับสนุนให้เริ่มค้าประเวณีหรือทำการค้าประเวณีต่อไป

2.3 บุคคลนั้นถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ

2.4 บุคคลนั้นไม่มีหนังสือรับรองการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีหรือหนังสือรับรองนามแฝงที่ถูกต้อง (มาตรา 25 (1))

หากฝ่าฝืน มีความผิดตามกฎหมาย (มาตรา 33) นอกจากนั้นผู้ประกอบการค้าประเวณีสามารถถูกห้ามโดยเจ้าหน้าที่ได้ ในการจ้างบุคคลในธุรกิจการค้าประเวณีของเขา ถ้าข้อเท็จจริงได้แสดงเหตุผลอันสมควรที่น่าเชื่อว่า บุคคลนั้นไม่มีความน่าเชื่อถือตามข้อกำหนดสำหรับการดำเนินกิจการของเขา ทั้งนี้ ให้นำความในมาตรา 15 (1) มาใช้บังคับโดยอนุโลม (มาตรา 25 (2))

3. หน้าที่ต่อผู้ค้าประเวณี รวมถึงการจำกัดของคำแนะนำและข้อกำหนด (มาตรา 26) การออกแบบของการให้บริการทางเพศจะถูกตกลงกันเองเฉพาะในระหว่างผู้ค้าประเวณีและผู้ให้บริการของผู้ค้าประเวณี โดยผู้ประกอบการค้าประเวณีไม่สามารถให้คำแนะนำใด ๆ หรือออกข้อกำหนดเกี่ยวกับวิธีการหรือขอบเขตของการให้บริการทางเพศแก่ผู้ค้าประเวณีได้

ข้อตกลงในการให้บริการของผู้ประกอบการค้าประเวณีที่ได้ทำกับผู้ค้าประเวณี และการให้บริการที่ดำเนินการโดยผู้ค้าประเวณีให้แก่ผู้ประกอบการจะต้องจัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรในรูปแบบฟอร์มต้นฉบับ ซึ่งผู้ค้าประเวณี สามารถร้องขอให้ข้อตกลงนั้นสมบูรณ์โดยการใช้นามแฝงที่ใช้ในหนังสือรับรองนามแฝงที่ถูกต้องตามมาตรา 6 (2) ได้ และผู้ประกอบการธุรกิจมีหน้าที่ต้องให้สำเนาของข้อตกลงหรือส่งทางอิเล็กทรอนิกส์แก่ผู้ค้าประเวณี

4. ภาระหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุมและการให้ข้อมูล (มาตรา 27) ผู้ประกอบการค้าประเวณีจะต้องแจ้งแก่บุคคลซึ่งประสงค์จะให้บริการทางเพศในธุรกิจการค้าประเวณีของตน ให้ไปจดทะเบียนและเรียกร้องให้ไปขอคำปรึกษาด้านสุขภาพ ก่อนที่บุคคลนั้นจะทำงาน หากฝ่าฝืน มีความผิดตามกฎหมาย และผู้ประกอบการค้าประเวณี ต้องเรียกร้องให้ส่งหนังสือรับรองการจดทะเบียนหรือหนังสือรับรองนามแฝงที่ถูกต้อง และหนังสือรับรองการให้คำปรึกษาด้านสุขภาพที่ถูกต้อง จากบุคคลที่ประสงค์จะให้บริการทางเพศในธุรกิจการค้าประเวณีของตน ก่อนที่บุคคลนั้นจะทำงาน หากฝ่าฝืน มีความผิดตามกฎหมาย

5. ข้อกำหนดเกี่ยวกับการบันทึกและการเก็บรักษา (มาตรา 28)

5.1 ผู้ประกอบการค้าประเวณีต้องเรียกร้องเพื่อบันทึกทุกวัน เกี่ยวกับการทำงานของผู้ค้าประเวณีที่ให้บริการทางเพศในธุรกิจการค้าประเวณีของตน ซึ่งข้อมูลดังต่อไปนี้ 1) ชื่อและนามสกุล แต่หากมีหนังสือรับรองนามแฝงที่ถูกต้องก็ให้ระบุนามแฝงนั้น

2) ข้อมูลเกี่ยวกับระยะเวลาที่มีผลใช้บังคับ และเจ้าหน้าที่ที่ออกหนังสือ รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับวันที่ออก และหน่วยงานที่ออกหนังสือรับรองการให้คำปรึกษาด้านสุขภาพ 3) วันทำงานของผู้ค้าประเวณีแต่ละราย ในธุรกิจ การค้าประเวณีของตน หากฝ่าฝืน มีความผิดตามกฎหมาย

5.2 ผู้ประกอบธุรกิจค้าประเวณีมีหน้าที่ต้องบันทึกทุกวัน เกี่ยวกับการชำระเงินของผู้ค้าประเวณีผู้ซึ่งให้บริการทางเพศในธุรกิจค้าประเวณีของตน โดยระบุชื่อ และนามสกุล วันที่และจำนวนเงิน นอกจากนี้ บทบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับกับการชำระเงินที่ทำโดยผู้ประกอบธุรกิจให้แก่ผู้ค้าประเวณี และหากมีหนังสือรับรองนามแฝงที่ถูกต้อง ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องบันทึกนามแฝง และรายละเอียดเกี่ยวกับระยะเวลาที่มีผลใช้บังคับ และหน่วยงานที่ออกให้ โดยหนังสือรับรองนามแฝงถือเป็นหลักฐานที่ใช้แทนชื่อและนามสกุล

5.3 การบันทึกจะต้องทำทุกวันที่มีการทำงาน และต้องทำให้เสร็จในแต่ละวัน

5.4 ผู้ประกอบธุรกิจค้าประเวณีมีหน้าที่ต้องยื่นเสนอบันทึกไปยังเจ้าหน้าที่ เมื่อเจ้าหน้าที่ได้เรียกร้อง ซึ่งบันทึกจะต้องเก็บรักษาไว้ในสถานประกอบ ธุรกิจที่เกี่ยวข้อง และถ้าผู้ประกอบธุรกิจบันทึกข้อมูลตามภาระหน้าที่ตามกฎหมายอื่น หากบันทึกเหล่านั้นมีข้อมูลที่กำหนดไว้ใน 1) และ 2) จะต้องยื่นเสนอต่อเจ้าหน้าที่ด้วย เมื่อเจ้าหน้าที่ได้เรียกร้อง หากฝ่าฝืน โดยไม่ได้ยื่นบันทึกหรือยื่นบันทึกไม่ทันเวลา หรือไม่เก็บรักษาทันที หรือเก็บรักษาไม่ถูกต้อง หรือไม่เก็บรักษาไว้เป็นเวลาอย่างน้อยสองปี มีความผิดตามกฎหมาย

5.5 บันทึกที่มีข้อมูลส่วนบุคคล จะต้องจัดเก็บไว้ในลักษณะที่บุคคลที่ไม่ได้รับอนุญาตไม่สามารถเข้าถึงได้ และข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องถูกลบ หลังจากหมดระยะเวลาของการเก็บรักษาแล้ว อย่างไรก็ตาม ภาระหน้าที่เกี่ยวกับการบันทึกและการเก็บรักษาตามกฎหมายอื่น ๆ ยังคงไม่ได้รับผลกระทบ

5.6 ถ้าผู้ประกอบธุรกิจดำเนินธุรกิจการค้าประเวณีมากกว่าหนึ่งแห่ง จะต้องเก็บบันทึกแยกไว้สำหรับธุรกิจแต่ละแห่ง

5.7 ผู้ประกอบธุรกิจค้าประเวณีจะต้องเก็บรักษาทันทีไว้เป็นเวลาสองปี นับแต่วันที่ได้บันทึก

หากผู้ประกอบธุรกิจค้าประเวณีฝ่าฝืนมาตรา 28 (1) หรือ (2) โดยไม่ได้ทำบันทึก หรือทำบันทึกไม่ถูกต้อง หรือทำบันทึกไม่สมบูรณ์ หรือทำบันทึกไม่ทันเวลา หรือฝ่าฝืนมาตรา 28 (4) โดยไม่ได้ยื่นบันทึกหรือยื่นบันทึกไม่ทันเวลา หรือฝ่าฝืนมาตรา 28 (4), (6) หรือ (7) โดยการไม่เก็บรักษาทันที หรือเก็บรักษาไม่ถูกต้อง หรือไม่เก็บรักษาไว้เป็นเวลาอย่างน้อยสองปี จะมีความผิดตามกฎหมาย (มาตรา 33)

2) *ผู้ค้าประเวณี* ผู้ค้าประเวณีต้องจดทะเบียนตามหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้ (มาตรา 3 - มาตรา 11)

(1) การจดทะเบียนผู้ค้าประเวณี บุคคลใดก็ตามที่ประสงค์จะทำงานเป็นผู้ค้าประเวณี ก่อนที่จะเริ่มทำงาน ต้องจดทะเบียนกับเจ้าหน้าที่ในเขตพื้นที่ที่มีอำนาจหน้าที่ในการรับผิดชอบ (มาตรา 3 (1)) ซึ่งหากผู้ค้าประเวณีไม่จดทะเบียนจะมีความผิดตามกฎหมาย (มาตรา 33) โดยผู้ค้าประเวณีในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีมีหน้าที่ต้องแจ้งขอจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีเสมอ โดยไม่คำนึงว่าการค้าประเวณีนั้นจะดำเนินการอย่างเป็นทางการหรือไม่ หรือในบริบทของความสัมพันธ์ของการจ้างงาน (มาตรา 3 (3))

(2) ข้อมูลและหลักฐานที่เรียกร้องเพื่อใช้ในการจดทะเบียน บุคคลที่ร้องขอจดทะเบียนผู้ค้าประเวณี จะต้องส่งภาพถ่ายสองรูปและให้ข้อมูลดังต่อไปนี้แก่เจ้าหน้าที่ 1) ชื่อและนามสกุล 2) วันเดือนปีเกิดและสถานที่เกิด 3. สัญชาติ 4. สถานที่อยู่อาศัยหลักที่แท้จริงหรือสถานที่ติดต่อที่เลือกไว้สำหรับการจัดส่งจดหมาย 5. จังหวัดที่ได้วางแผนจะดำเนินการค้าประเวณี (มาตรา 4 (1))

บุคคลที่ร้องขอจดทะเบียนจะต้องแสดงบัตรประจำตัวประชาชน หรือหนังสือเดินทาง หรือหนังสือรับรองตัวตนอื่น ๆ สำหรับชาวต่างชาติจะต้องแสดงหลักฐานในเวลาที่จดทะเบียนว่าตนมีสิทธิที่จะทำงาน (มาตรา 4 (2))

ในคำร้องขอครั้งแรกจะต้องส่งหลักฐานการให้คำปรึกษาด้านสุขภาพ ที่ได้ดำเนินการไว้ไม่เกินสามเดือน (มาตรา 4 (3))

สำหรับการต่ออายุหนังสือรับรองการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีนั้น ผู้ค้าประเวณีที่มีอายุ 21 ปีขึ้นไป ต้องส่งหลักฐานการให้คำปรึกษาด้านสุขภาพอย่างน้อยปีละครั้ง ส่วนผู้ค้าประเวณีที่มีอายุต่ำกว่า 21 ปี ต้องส่งหลักฐานการให้คำปรึกษาด้านสุขภาพอย่างน้อยทุกหกเดือน (มาตรา 4 (4))

ผู้ค้าประเวณีต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทราบถึงการเปลี่ยนแปลงใด ๆ เกี่ยวกับ 1. ชื่อและนามสกุล 2. สัญชาติ 3. จังหวัดที่ได้วางแผนจะดำเนินการค้าประเวณี ที่ได้ให้ข้อมูลไว้แก่เจ้าหน้าที่ในการขอจดทะเบียนผู้ค้าประเวณี ภายใน 14 วัน (มาตรา 4 (5))

(3) หนังสือรับรองการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีที่ถูกต้อง เพื่อเป็นหลักฐานว่าได้มีการร้องขอจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีจริง ๆ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจออกหนังสือรับรองการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณี แก่บุคคลที่ร้องขอภายใน 5 วันทำการ (มาตรา 5 (1)) แต่อย่างไรก็ดี เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจไม่สามารถจะออกหนังสือรับรองการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีได้ ถ้าบุคคลที่ร้องขอมีลักษณะ

ดังนี้ 1) ไม่สามารถให้ข้อมูลและหลักฐานตามที่เจ้าหน้าที่เรียกร้องตามมาตรา 4 ได้ 2) เป็นบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี 3) เป็นบุคคลซึ่งตั้งครุภักดิ์ในช่วง 6 สัปดาห์สุดท้ายก่อนคลอด 4) เป็นบุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่า 21 ปี และมีหลักฐานว่ามีบุคคลอื่นสนับสนุนให้เริ่มค้าประเวณีหรือทำการค้าประเวณีต่อไป 5) เป็นบุคคลที่ถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ (มาตรา 5 (2))

นอกจากนี้ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ค้าประเวณี ค.ศ. 2016 ยังได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับหนังสือรับรองการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีไว้อีกหลายประการ ดังนี้

ก. หนังสือรับรองการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีสามารถใช้งานได้ภายในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีอย่างไม่จำกัด แต่หากประเทศใดกำหนดว่าการค้าประเวณีไม่สามารถทำได้อย่างถูกต้องตามกฎหมายภายในดินแดนนั้น หนังสือรับรองการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีนี้ จะต้องถูกจำกัดการเข้าถึง (มาตรา 5 (3))

ข. หนังสือรับรองการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีของบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 21 ปี ขึ้นไป มีระยะเวลาการใช้งาน 2 ปี ส่วนบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 21 ปี หนังสือรับรองการจดทะเบียนมีระยะเวลาการใช้งานเพียง 1 ปี เท่านั้น (มาตรา 5 (4))

ค. เมื่อผู้ค้าประเวณีร้องขอหนังสือรับรองนามแฝง เจ้าหน้าที่จะต้องออกหนังสือรับรองนามแฝงให้แก่ผู้ค้าประเวณี โดยระยะเวลาการใช้งานของหนังสือรับรองนามแฝงจะต้องตรงกับระยะเวลาการใช้งานของหนังสือรับรองการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณี ยกเว้นกรณีที่ระบุไว้เป็นอย่างอื่น และกฎระเบียบสำหรับหนังสือรับรองการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีจะมีผลบังคับใช้กับหนังสือรับรองนามแฝงด้วย (มาตรา 5 (6))

ง. ผู้ค้าประเวณีจะต้องพกพาหนังสือรับรองการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีหรือหนังสือรับรองนามแฝง เมื่อดำเนินการทำงาน (มาตรา 5 (7))

(4) เนื้อหาของหนังสือรับรองการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณี หนังสือรับรองการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีจะต้องมีรูปถ่าย และข้อมูลดังต่อไปนี้ 1) ชื่อและนามสกุล 2) วันเดือนปีเกิด และสถานที่เกิด 3) สัญชาติ 4) จังหวัดที่ระบุไว้ในเวลาที่จดทะเบียน 5) ระยะเวลาการใช้งาน 6) เจ้าหน้าที่ผู้ออกหนังสือรับรอง (มาตรา 6 (1))

(5) เนื้อหาของหนังสือรับรองนามแฝง หนังสือรับรองนามแฝงจะต้องมีรูปถ่าย และข้อมูลดังต่อไปนี้ 1. นามแฝง 2. วันเดือนปีเกิด 3. สัญชาติ 4. จังหวัดที่ระบุไว้ในเวลาที่จดทะเบียน 5. ระยะเวลาการใช้งาน 6. เจ้าหน้าที่ผู้ออกหนังสือรับรอง (มาตรา 6 (2))

ทั้งนี้ แม้โดยทั่วไปหนังสือรับรองการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีจะสามารถใช้ได้ทั่วทั้งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี แต่รัฐต่าง ๆ ก็อาจออกกฎหมายของแต่ละรัฐเพิ่มเติมได้ว่าการจดทะเบียนจะมีผลใช้ได้ในพื้นที่ใดบ้าง (มาตรา 6 (3))

คำสั่งต่อผู้ค้าประเวณี ในกรณีที่บุคคลใดได้ดำเนินการค้าประเวณี โดยปราศจากการขออนุญาตจะเป็นผู้ค้าประเวณี เจ้าหน้าที่ที่ต้องเรียกร้องให้บุคคลนั้นไปจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีภายในเวลาอันสมควร (มาตรา 11 (1))

ในกรณีที่เจ้าหน้าที่มีหลักฐานว่าผู้ค้าประเวณีบุคคลใด ไม่ได้ปฏิบัติตามกฎหมายซึ่งกำหนดให้ต้องไปขอคำปรึกษาด้านสุขภาพ เจ้าหน้าที่ที่จะต้องเรียกร้องให้บุคคลนั้นไปขอคำปรึกษาด้านสุขภาพ ภายในเวลาอันสมควร (มาตรา 11 (2)) โดยเจ้าหน้าที่สามารถจะออกคำสั่งต่อผู้ค้าประเวณีเกี่ยวกับการดำเนินการค้าประเวณีได้ตลอดเวลา ในกรณีที่มีความจำเป็น

1. เพื่อปกป้องผู้ใช้บริการของผู้ค้าประเวณีหรือบุคคลอื่น จากอันตรายต่อชีวิต เสรีภาพ การตัดสินใจของตนเองในเรื่องเพศหรือสุขภาพ
2. เพื่อปกป้องเยาวชน
3. เพื่อขจัดความสูญเสียที่สำคัญต่าง ๆ หรือการคุกคามต่อผลประโยชน์ต่าง ๆ ของสาธารณชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อปกป้องประชาชนในท้องถิ่น เพื่อนบ้านหรือประชาชนทั่วไป จากเสียงรบกวน พฤติกรรมหรือความรำคาญอื่น ๆ (มาตรา 11 (3))

การฝ่าฝืนคำสั่งดังกล่าวตามมาตรา 11 (1), (2) หรือ (3) มีความผิดตามกฎหมาย (มาตรา 33) และเจ้าหน้าที่สามารถดำเนินการเพิ่มเติมต่อผู้ค้าประเวณีเกี่ยวกับการดำเนินการค้าประเวณีได้อีก หากว่าผู้ค้าประเวณีฝ่าฝืนคำสั่งครั้งแรก และการออกคำสั่งครั้งแรกยังไม่เพียงพอที่จะคุ้มครองผลประโยชน์ทางกฎหมายที่ระบุไว้ในเรื่องนั้น (มาตรา 11 (4))

ทั้งนี้ เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้ค้าประเวณี กฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนียังได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการให้ข้อมูลและคำปรึกษาแก่ผู้ค้าประเวณีไว้ด้วย (มาตรา 7 - มาตรา 9) ดังนี้

(1) เจ้าหน้าที่มีหน้าที่ในการให้ข้อมูลและให้คำปรึกษา ในระหว่างการจดทะเบียน เจ้าหน้าที่จะต้องให้ข้อมูลและสอบถามเพื่อให้คำปรึกษา (มาตรา 7 (1)) ซึ่งการให้ข้อมูลและสอบถามเพื่อให้คำปรึกษาดังกล่าว อย่างน้อยที่สุดต้องประกอบด้วยเรื่องดังต่อไปนี้

- 1) ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสถานะทางกฎหมายตามพระราชบัญญัตินี้ พระราชบัญญัติการค้าประเวณี และบทบัญญัติอื่น ๆ เกี่ยวกับการดำเนินการค้าประเวณี ที่อยู่ในเขตอำนาจของเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการค้าประเวณี
- 2) ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับประกันสังคมและสวัสดิการ ในกรณีของการจ้างงาน
- 3) ข้อมูลเกี่ยวกับการบริการให้คำปรึกษาด้านสุขภาพและสังคม รวมทั้งการบริการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการตั้งครรภ์
- 4) ข้อมูลเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ฉุกเฉิน
- 5) ข้อมูลเกี่ยวกับความรับผิดชอบด้านภาษีจากรายได้ของการค้าประเวณี (มาตรา 7 (2))

ทั้งนี้ ตลอดเวลาของการให้คำปรึกษาดังกล่าว เจ้าหน้าที่จะต้องกระทำการในรูปแบบที่เหมาะสม และข้อมูลนั้นควรจะเขียนด้วยภาษาที่ผู้ค้าประเวณีเข้าใจได้ (มาตรา 7 (3))

(2) การจัดการข้อมูลและการสอบถามเพื่อให้คำปรึกษา การจดทะเบียนบุคคล รวมถึงการให้ข้อมูลและการสอบถามเพื่อให้คำปรึกษา จะต้องดำเนินการอย่างเป็นความลับ (มาตรา 8 (1)) และเมื่อได้รับความยินยอมจากบุคคลที่ร้องขอจดทะเบียน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสามารถขอคำปรึกษาจากศูนย์ให้คำปรึกษาที่เชี่ยวชาญเป็นพิเศษเกี่ยวกับเรื่องการค้าประเวณี ซึ่งได้รับการยอมรับตามกฎหมายของรัฐ หรือสำนักงานที่ได้รับความไว้วางใจเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาด้านสุขภาพในเรื่องที่ยาก และบุคคลที่สามอาจได้รับเชิญให้เข้าร่วมการสนทนา ด้วยความยินยอมของเจ้าหน้าที่และบุคคลที่ร้องขอจดทะเบียน อย่างไรก็ตาม เพื่อวัตถุประสงค์ในความถูกต้องของภาษา เจ้าหน้าที่อาจเรียกบุคคลที่สามโดยปราศจากความยินยอมของบุคคลที่ร้องขอจดทะเบียนได้ (มาตรา 8 (2))

(3) มาตรการสำหรับคำแนะนำที่จำเป็น ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจได้ขอคำปรึกษาจากศูนย์ให้คำปรึกษาที่เชี่ยวชาญเป็นพิเศษเกี่ยวกับเรื่องการค้าประเวณีตามมาตรา 8 (2) แล้ว หากมีข้อบ่งชี้ที่ชัดเจนว่าจำเป็นต้องมีการให้คำแนะนำเกี่ยวกับสุขภาพหรือสถานการณ์ทางสังคมของผู้ค้าประเวณี เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจต้องให้ความสำคัญกับข้อเสนอของศูนย์ให้คำปรึกษาดังกล่าว และถ้าเป็นไปได้ ให้ดำเนินการติดต่อผู้ค้าประเวณีเพื่อให้มาฟังคำแนะนำนั้น (มาตรา 9 (1)) นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะต้องดำเนินการที่จำเป็น เพื่อปกป้องบุคคลโดยไม่ชักช้า หากมีข้อบ่งชี้ที่แท้จริงว่ามีบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 21 ปี ถูกบุคคลอื่นสนับสนุนให้เริ่มค้าประเวณีหรือทำการค้าประเวณีต่อไป หรือมีบุคคลถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ (มาตรา 9 (2))

(4) การให้คำปรึกษาด้านสุขภาพ บุคคลที่ประสงค์จะทำงานเป็นผู้ค้าประเวณีหรือผู้ค้าประเวณีต้องขอคำปรึกษาด้านสุขภาพจากเจ้าหน้าที่ให้บริการด้านสุขภาพของหน่วยงานรัฐ (มาตรา 10 (1)) ซึ่งการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสุขภาพต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ชีวิตส่วนตัวของผู้ขอคำปรึกษา และควรรวมถึงประเด็นสำคัญ คือ เรื่องการป้องกันโรค การคุมกำเนิด การตั้งครรภ์และความเสี่ยงในการใช้เครื่องดัดแปลงอวัยวะและยาเสพติด โดยผู้ให้คำปรึกษาจะต้องระมัดระวังเรื่องการรักษาความลับของผู้ขอคำปรึกษา และบุคคลที่สามเมื่อได้รับการยินยอมจากผู้ให้คำปรึกษาและผู้ขอคำปรึกษา อาจถูกเชิญให้เข้าร่วมการสนทนา เพื่อจุดประสงค์ในการแปลภาษาเท่านั้น (มาตรา 10 (2))

สำหรับหนังสือรับรองการให้คำปรึกษาด้านสุขภาพที่เจ้าหน้าที่ต้องออกให้แก่บุคคลที่ขอคำปรึกษานั้น จะต้องระบุถึง 1) ชื่อและนามสกุลของบุคคลที่ขอคำปรึกษา 2) วันเดือนปีเกิดของบุคคลที่ขอคำปรึกษา 3) หน่วยงานที่ออก 4) วันเดือนปีที่ให้คำปรึกษาด้านสุขภาพและเมื่อมีการร้องขอของบุคคลที่ขอคำปรึกษา หนังสือรับรองนั้นสามารถได้รับการออกโดยใช้นามแฝงที่ใช้ในหนังสือรับรองนามแฝงที่ถูกต้องได้ (มาตรา 10 (4)) โดยผู้ค้าประเวณีต้องมีหนังสือรับรองการให้คำปรึกษาด้านสุขภาพตลอดเวลาที่ประกอบอาชีพค้าประเวณี (มาตรา 10 (6))

ทั้งนี้ แม้กฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีจะกำหนดให้ ผู้ค้าประเวณีต้องจดทะเบียนและจะต้องมีการตรวจสอบภาพ แต่ก็มีผู้ค้าประเวณีมากมายที่หลีกเลี่ยง การจดทะเบียนและไม่ยอมตรวจสอบภาพ เพราะรู้สึกว่าเป็นตราบาปให้กับตนเอง

2.2 กฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีของประเทศนิวซีแลนด์

ประเทศนิวซีแลนด์ได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่การค้าประเวณีเฟื่องฟูมากประเทศหนึ่ง เพราะประเทศนิวซีแลนด์ได้กำหนดให้การค้าประเวณีเป็นสิ่งถูกกฎหมาย โดยกล่าวกันว่าประเทศ นี้เป็นดินแดนสวรรค์ของผู้ค้าประเวณี เพราะผู้ค้าประเวณีมีเสรีภาพในการค้าประเวณีได้อย่าง เปิดเผย ทั้งในสถานการค้าประเวณี หรือตามสถานที่สาธารณะ หรือบ้านของตนเอง หรือผ่านระบบ อินเทอร์เน็ต และผู้ค้าประเวณีมีสิทธิได้รับสวัสดิการสังคมและการบริการด้านสาธารณสุขเหมือน อาชีพอื่น ๆ ทั้งยังได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายแรงงาน โดยถือเป็นอาชีพที่สุจริตและเป็น ที่ยอมรับของสังคม นอกจากนี้ ผู้ค้าประเวณียังสามารถรวมตัวเป็นสหภาพแรงงานเพื่อคุ้มครอง สิทธิของตนเองได้อีกด้วย ผู้ค้าประเวณีในประเทศนิวซีแลนด์จึงล้วนทำงานด้วยความสมัครใจ และ มีความสุขกับการทำงาน และปัญหาอาชญากรรมประเภทข่มขืนและอนาจารในประเทศนิวซีแลนด์ มีน้อยมาก

ในปัจจุบัน การค้าประเวณีในประเทศนิวซีแลนด์เป็นไปตามพระราชบัญญัติการ ปฏิรูปการค้าประเวณี 2003 (Prostitution Reform Act 2003) ซึ่งมีสาระสำคัญ ดังนี้⁷⁵

2.2.1 วัตถุประสงค์ (มาตรา 3) วัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ คือ เพื่อให้ การค้าประเวณีไม่ใช่อาชญากรรม (ในขณะที่ไม่ได้เห็นด้วยหรือรับรองศีลธรรมเกี่ยวกับการค้า ประเวณี) และเพื่อสร้างกรอบการทำงาน คือ 1) คุ้มครองสิทธิมนุษยชนของผู้ค้าประเวณี และปกป้อง ผู้ค้าประเวณีจากการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ 2) ส่งเสริมสวัสดิการ อาชีวอนามัย และความ ปลอดภัยของผู้ค้าประเวณี 3) เอื้ออำนวยต่อการสาธารณสุข 4. ห้ามผู้ค้าประเวณีที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี 5. ดำเนินการ อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูป

2.2.2 คำนิยาม (มาตรา 4 – มาตรา 5)

1) **สถานการค้าประเวณี** หมายถึง สถานที่ใด ๆ ที่ได้เก็บรักษาไว้หรือได้ใช้เป็น ประจำ เพื่อวัตถุประสงค์ของการค้าประเวณี แต่ไม่รวมถึงสถานที่ซึ่งเป็นที่พักตามปกติที่มีข้อกำหนด บนพื้นฐานของการพาณิชย์ ถ้าการค้าประเวณีเกิดขึ้นภายใต้ข้อตกลงที่ได้ริเริ่มขึ้นจากสถานที่อื่น

⁷⁵ อนึ่ง บทบัญญัติกฎหมายของพระราชบัญญัติการปฏิรูปการค้าประเวณี 2003 ซึ่งมีบทบัญญัติต้นฉบับ เป็นภาษาอังกฤษ ผู้ศึกษาได้นำมาจากเว็บไซต์ของสำนักงานที่ปรึกษารัฐสภาของประเทศนิวซีแลนด์ (New Zealand Parliamentary Counsel Office)

2) **ธุรกิจการค้าประเวณี** หมายถึง ธุรกิจที่จัดหาหรือจัดการ เกี่ยวกับการให้บริการทางเพศในเชิงพาณิชย์

3) **ลูกค้า** หมายถึง บุคคลผู้ซึ่งได้รับหรือประสงค์ที่จะได้รับการบริการทางเพศในเชิงพาณิชย์

4) **การบริการทางเพศในเชิงพาณิชย์** หมายถึง การบริการทางเพศเกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมทางกายภาพของบุคคล ในการกระทำทางเพศกับบุคคลอื่น และเพื่อความพึงพอใจของบุคคลอื่น และมีการชำระเงินหรือค่าตอบแทนอื่น ๆ (ไม่คำนึงว่าเงินหรือค่าตอบแทนนั้นจะให้แก่บุคคลที่ให้บริการหรือบุคคลอื่น

5) **การค้าประเวณี** หมายถึง การให้บริการทางเพศในเชิงพาณิชย์

(1) **สถานที่สาธารณะ** หมายถึง สถานที่ซึ่งเปิดให้หรือถูกใช้โดยสาธารณชน ไม่ว่าจะเข้าฟรี หรือมีการชำระค่าธรรมเนียม และไม่ว่าเจ้าของหรือผู้ครอบครองของสถานที่จะมีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมาย ที่จะขับไล่บุคคลออกจากสถานที่นั้นหรือไม่ และรวมถึงเครื่องบิน เรือไฮเวอร์คราฟต์ เรือกำปั่น เรือข้ามฟาก หรือเรือประเภทอื่น ๆ รถไฟ หรือยานพาหนะขนส่งหรือที่ใช้ประโยชน์เพื่อการขนส่งผู้โดยสารเพื่อค่าตอบแทน

(2) **ผู้ค้าประเวณี** หมายถึง บุคคลผู้ซึ่งให้บริการทางเพศในเชิงพาณิชย์ สถานการค้าประเวณีขนาดเล็กซึ่งเจ้าของประกอบการเอง หมายถึง สถานการค้าประเวณีที่มีผู้ค้าประเวณีทำงานอยู่ไม่เกิน 4 คน และผู้ค้าประเวณีแต่ละคนสามารถควบคุมการดำเนินการอื่นเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณีได้ นอกเหนือจากรายได้ส่วนบุคคลของตนเอง

(3) **ผู้ประกอบการ** หมายถึง ผู้ประกอบการในความสัมพันธ์กับธุรกิจการค้าประเวณี หมายถึง บุคคลคนเดียวหรือร่วมกับคนอื่น เป็นเจ้าของ ประกอบการ ควบคุม หรือจัดการธุรกิจ รวมถึงกรรมการของสถานประกอบการที่ทำหน้าที่เป็นผู้ประกอบการ หรือบุคคลที่กำหนดว่าเมื่อไรหรือที่ไหน ที่ผู้ค้าประเวณีแต่ละคนจะทำงาน บุคคลที่กำหนดเงื่อนไขให้แก่ผู้ค้าประเวณีในการทำงาน และบุคคลที่กำหนดจำนวนเงินหรือสัดส่วนของจำนวนเงินที่ผู้ค้าประเวณีจะได้รับจากการค้าประเวณี หรือบุคคลที่จ้าง กำกับดูแล หรือสั่งให้บุคคลอื่นกระทำการดังกล่าว แต่อย่างไรก็ดี ผู้ค้าประเวณีซึ่งทำงานที่สถานการค้าประเวณีขนาดเล็กซึ่งเจ้าของประกอบการเอง ไม่ถือเป็นผู้ประกอบการของธุรกิจการค้าประเวณีนั้น และเพื่อให้เป็นไปวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ สถานการค้าประเวณีขนาดเล็กซึ่งเจ้าของประกอบการไม่มีผู้ประกอบการ

2.2.3 การประกอบธุรกิจการค้าประเวณี การประกอบธุรกิจการค้าประเวณีเป็นสิ่งถูกกฎหมาย โดยผู้ประกอบการการค้าประเวณีต้องจดทะเบียน แต่ ผู้ค้าประเวณีไม่ต้องขออนุญาตหรือจดทะเบียน ดังนี้

1) ผู้ประกอบธุรกิจการค้าประเวณีต้องถือหนังสือรับรอง (มาตรา 34) ผู้ประกอบธุรกิจการค้าประเวณีทุกคน (นอกเหนือจากสถานประกอบการ) ต้องถือหนังสือรับรอง หากฝ่าฝืนมีความผิด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินกว่า 10,000 \$

2) การร้องขอและการอนุญาตเกี่ยวกับหนังสือรับรอง (มาตรา 35) การขอหนังสือรับรองจะต้องร้องขอต่อนายทะเบียน ซึ่งนายทะเบียน หมายถึง นายทะเบียนที่อยู่ในเขตอำนาจศาลแขวงที่ Auckland หรือนายทะเบียนที่อยู่ในเขตอำนาจศาลแขวงอื่น ๆ ที่ระบุไว้ในระเบียบที่ได้กำหนดขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ หรือนายทะเบียนผู้ซึ่งสามารถยอมรับการร้องขอตามมาตรา นี้ โดยการร้องขอจะต้องทำตามแบบฟอร์มที่ได้กำหนดไว้ และชำระค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดไว้ด้วย

สำหรับการร้องขอ ผู้ร้องขอต้องให้ข้อมูลและยื่นเอกสาร ดังนี้

ก. ชื่อ วันเดือนปีเกิด และเพศของผู้ร้องขอ
 ข. ชื่ออื่นๆ ที่ผู้ร้องขอใช้หรือเคยใช้ ที่รู้จักกัน
 ค. ที่อยู่ของผู้ร้องขอที่ต้องการหนังสือรับรอง สำหรับใช้ในการส่งจดหมาย
 ง. สำเนาบัตรประจำตัวในรูปแบบเป็นทางการที่มีรูปถ่ายของผู้ร้องขอ เช่น หนังสือเดินทาง หรือใบอนุญาตขับขี่ ที่มีการรับรองความถูกต้องตามที่กำหนดไว้

จ. ภาพถ่ายล่าสุดของผู้ร้องขอตามจำนวนที่กำหนดไว้ และได้รับการรับรองความถูกต้องตามที่กำหนดไว้

ฉ. ถ้าคำสั่งได้ถูกกำหนดไว้ตามมาตรา 37 ให้ส่งสำเนาของคำสั่งนั้นด้วย

ทั้งนี้ นายทะเบียนต้องออกหนังสือรับรองให้ผู้ร้องขอ ถ้าผู้ร้องขอมีอายุ 18 ปี หรือมากกว่า โดยได้ชำระค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดไว้ และจัดส่งแบบฟอร์มคำร้องขอได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ ทั้งได้แนบสำเนาเอกสารที่จำเป็นพร้อมรูปถ่าย และผู้ร้องขอไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 36 จากการถือหนังสือรับรอง หรือมีลักษณะต้องห้าม แต่ได้รับการผ่อนผันการตัดสิทธิตามมาตรา 37 และการผ่อนผันไม่ได้ถูกยกเลิก

สำหรับหนังสือรับรองทุกใบจะต้องอยู่ในแบบฟอร์มที่กำหนดและต้องมีภาพถ่ายของผู้ถือ แต่ถ้าหนังสือรับรองถูกปฏิเสธ นายทะเบียนต้องแจ้งไปยังผู้ร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรพร้อมเหตุผล และให้ข้อมูลว่าทำอะไรจึงจะใช้ การผ่อนผันสำหรับการตัดสิทธิตามมาตรา 37 ได้

3. เปรียบเทียบการค้าประเวณีตามกฎหมายไทยกับต่างประเทศ

3.1 เปรียบเทียบประเทศไทยกับประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

กฎหมายของประเทศไทยในปัจจุบัน แบ่งการประกอบธุรกิจการค้าประเวณี ออกเป็น 2 รูปแบบ คือ

3.1.1 ธุรกิจสถานการค้าประเวณี ซึ่งผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้า ประเวณีของผู้อื่น เช่น ผู้ดูแลหรือผู้จัดการสถานการค้าประเวณี เจ้าของสถานการค้าประเวณี ฯลฯ และผู้ค้าประเวณี มีความผิดตามกฎหมายแต่ผู้ใช้บริการของผู้ค้าประเวณีนั้น ไม่มีความผิดตามกฎหมาย เว้นแต่จะเป็นการใช้บริการผู้ค้าประเวณีที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ในสถานการค้าประเวณีเท่านั้น 2) ธุรกิจตัวแทนเกี่ยวกับการค้าประเวณี ซึ่งผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีของผู้อื่น เช่น ผู้ที่เป็นธุระจัดหาผู้ค้าประเวณี ผู้ที่ช่วยเหลือ ให้ความสะดวก หรือคุ้มครองการค้าประเวณีของผู้อื่น ผู้ที่รับประโยชน์ไม่ว่ารูปแบบใด จากการค้าประเวณีของผู้อื่น ผู้ที่จัดให้มีการค้าประเวณีระหว่างผู้ซึ่งค้าประเวณีกับผู้ใช้บริการ ฯลฯ มีความผิดตามกฎหมาย

กฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี คือ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ค้าประเวณี ค.ศ. 2016 กำหนดว่าสถานการค้าประเวณีต้องสอดคล้องกับแนวความคิดเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ ตำแหน่งที่ตั้งต้องเป็นไปตามที่ผู้ประกอบการได้แจ้งไว้ และอุปกรณ์และเงื่อนไข จะต้องเป็นไปตามข้อกำหนดที่ได้กำหนดไว้ เพื่อปกป้องผู้ค้าประเวณีที่ถูกจ้างในอาชีพค้าประเวณี พนักงานอื่น ๆ และผู้ใช้บริการของผู้ค้าประเวณี เพื่อปกป้องเยาวชน เพื่อปกป้องประชาชนผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่นหรือประชาชนทั่วไป โดยส่วนรวม

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อย่างน้อยที่สุด สถานการค้าประเวณีจะต้องทำให้มั่นใจว่า

- 1) ห้องพักที่ใช้สำหรับการให้บริการทางเพศไม่สามารถมองเห็นได้จากภายนอก
- 2) ห้องพักแต่ละห้องที่ใช้สำหรับการให้บริการทางเพศ มีระบบโทรศัพท์ฉุกเฉินที่เหมาะสม
- 3) ประตูของห้องพักแต่ละห้องที่ใช้สำหรับการให้บริการทางเพศ สามารถเปิดจากภายในได้เสมอ
- 4) สถานการค้าประเวณีมีเครื่องอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับสุขาภิบาลที่เพียงพอ สำหรับผู้ค้าประเวณี พนักงาน และผู้ใช้บริการของผู้ค้าประเวณี
- 5) สถานการค้าประเวณีมีห้องพักผ่อน และห้องสันทนาการที่เหมาะสม สำหรับผู้ค้าประเวณีและพนักงาน
- 6) สถานการค้าประเวณีมีสิ่งอำนวยความสะดวกไว้เก็บของซึ่งปิดได้เป็นรายบุคคล สำหรับทรัพย์สินส่วนบุคคลของผู้ค้าประเวณี และพนักงาน
- 7) ห้องที่ใช้สำหรับการให้บริการทางเพศ ต้องไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นสถานที่นอนหลับหรือที่อยู่อาศัย

3.2 เปรียบเทียบประเทศไทยกับประเทศนิวซีแลนด์

กฎหมายของประเทศไทย พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 และมาตรา 11 กำหนดให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีของผู้อื่นมีความผิดตามกฎหมาย

กฎหมายประเทศนิวซีแลนด์คือ พระราชบัญญัติการปฏิรูปการค้าประเวณี 2003 (Prostitution Reform Act 2003) ได้กำหนดให้การค้าประเวณีเป็นสิ่งถูกกฎหมายและค้าประเวณีได้อย่างเปิดเผย ทั้งในสถานการค้าประเวณี หรือตามสถานที่สาธารณะ หรือบ้านของตนเอง หรือผ่านระบบอินเทอร์เน็ต และผู้ค้าประเวณีมีสิทธิได้รับสวัสดิการสังคมและการบริการด้านสาธารณสุขเหมือนอาชีพอื่น ๆ ทั้งยังได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายแรงงาน โดยถือเป็นอาชีพที่สุจริตและเป็นที่ยอมรับของสังคม โดยผู้ประกอบการการค้าประเวณีต้องจดทะเบียนและมีข้อห้ามผู้ค้าประเวณีที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี

บทที่ 4

วิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในประเทศไทย

ในการศึกษาครั้งนี้ ได้ศึกษาเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจการค้าประเวณี ศึกษาข้อบกพร่องของกฎหมายไทยที่เกี่ยวกับการค้าประเวณี และปัญหาต่างๆหรือผลกระทบที่ตามมาในกรณีที่มีการค้าประเวณียังไม่ได้รับการยอมรับหรือคุ้มครองตามกฎหมาย อันที่จะก่อให้เกิดผลเสียต่อโสเภณี ตลอดจนรัฐได้รับความเสียหายจากปัญหาดังกล่าว

1. ปัญหาเรื่องโสเภณีไม่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายแรงงาน

จะเห็นได้ว่าอาชีพทูกอาชีพในประเทศไทยนี้ แรงงานหรือผู้ปฏิบัติงาน หรือลูกจ้างล้วนได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายแรงงาน ไม่ว่าจะเป็นอาชีพในภาคธุรกิจ ภาคอุตสาหกรรม หรือแม้แต่นักงานของรัฐ ต่างมีบรรทัดฐานของกฎหมายแรงงานรองรับไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการลางาน หยุดงาน การออกจากงาน สิทธิต่างๆ เช่น การลาเพื่ออุปสมบท การลาเพื่อคลอดบุตร เป็นต้น หรือแม้กระทั่งเรื่องค่าชดเชยต่างๆที่แรงงาน หรือผู้ปฏิบัติงาน หรือลูกจ้างจะได้รับ หากกรณีนายจ้างไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายบัญญัติไว้ นายจ้างก็จะต้องมีความผิด และลูกจ้างก็สามารถได้รับการช่วยเหลือหรือเยียวยาจากรัฐได้

กรณีของแรงงาน โสเภณีนั้น ถ้าเราจะเปรียบเทียบกันแล้วอาชีพ โสเภณีถือเป็นแรงงานประเภทหนึ่งของประเทศไทย กล่าวคือ ถ้าโสเภณีที่อยู่ในสถานบริการ ไม่ว่าจะเป็น อาบอบนวด บาร์ เบียร์ คาราโอเกะ เจ้าของสถานบริการเหล่านั้นถือเป็นนายจ้าง ผู้ควบคุม ผู้จ่ายเงินจ้างแก่แรงงาน โสเภณีนั้น หากเกิดปัญหาขึ้นระหว่างการทำงานเจ้าของสถานบริการต้องเข้ามาดูแลและรับผิดชอบในเรื่องต่างๆในขณะที่แรงงาน โสเภณีนั้นปฏิบัติงานอยู่

เนื่องจากประเทศไทยนั้นยังไม่มีกฎหมายที่รองรับอาชีพ โสเภณี หรือ การค้าประเวณี ยังเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายอยู่ แต่ข้อเท็จจริงแล้วการค้าประเวณีนั้นได้ทำกันอย่างแพร่หลายหากที่ จะควบคุม แรงงานที่เป็น โสเภณีนั้นย่อมเกิดปัญหาในการทำงาน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเกี่ยวกับนายจ้างเอง หรือ มีปัญหาเกี่ยวกับผู้ให้บริการ ในส่วนปัญหาเกี่ยวกับนายจ้างหรือเจ้าของสถานบริการประเภทต่าง ๆ นั้น การทำงานต้องตกลงค่าแรงหรือเงินจ้างกันเป็นจำนวนเงิน หากกรณีนายจ้างปฏิบัติตามข้อตกลงนั้น คงจะไม่มีปัญหาอะไร แต่หากนายจ้างไม่ปฏิบัติตาม ผลกระทบที่เกิดกับตัวโสเภณีนั้นเป็นการ โดยเอา

เปรียบจากการทำงาน หากเกิดกรณีเหล่านี้ขึ้น แรงงาน โสเภณีก็ไม่สามารถไปเรียกร้อง หรือ ร้องเรียนได้ เนื่องจากการค้าประเวณีนั้นเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายมาตั้งแต่ต้น จุดนี้คือสิ่งที่หากไม่ปรับแก้กฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณี แรงงาน โสเภณีก็ต้องโดยเอาเปรียบและไม่สามารถดำเนินการอย่างไรได้

นอกจากนี้ยังมีปัญหาในส่วนของการคุ้มครองแรงงานที่เกี่ยวกับ สิทธิ ต่างๆ ที่แรงงานพึงจะได้รับจากรัฐ เช่น การเลิกจ้างไม่เป็นธรรม แรงงานมีสิทธิได้รับค่าชดเชยจากนายจ้าง กรณีที่เกิดปัญหาในแรงงาน โสเภณีคือ การค้าประเวณีนั้น นายจ้างจะกำหนดหรือจ่ายค่าจ้าง โดยพิจารณาจากรูปร่างหรือน้ำตาของ โสเภณีนั้น กรณี โสเภณีทำงานไประยะเวลาหนึ่งความเปลี่ยนแปลงของรูปร่าง หน้าตา หรือ สรีระ อาจเกิดขึ้นได้ นายจ้างอาจใช้เหตุผลนี้เลิกจ้าง โสเภณีอย่างกะทันหัน จนไม่สามารถทำให้ โสเภณีได้หางานใหม่ได้ทัน ส่งผลกระทบต่อค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน หากเป็นแรงงานที่ถูกกฎหมายก็สามารถใช้เหตุแห่งการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมนี้ เรียกค่าชดเชยได้ แต่ในแรงงาน โสเภณีนั้น กฎหมายไม่คุ้มครองไว้ตั้งแต่แรก ทำให้พอเกิดกรณีดังกล่าวขึ้นก็ไม่สามารถที่จะไปร้องเรียนหรือทำอย่างไรได้

ปัญหาที่สำคัญอีกอันหนึ่งแรงงาน โสเภณีไม่สามารถกระทำได้นั้นเนื่องจากการค้าประเวณียังเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายในประเทศไทย คือ สิทธิการ ได้รับบริการและเข้าถึงประกันสังคมเป็นที่รู้กันว่าผู้ที่เป็นลูกจ้างไม่ว่าในหน่วยงานเอกชน หรือแม้แต่นักงานของรัฐบาลเองนั้น กฎหมายกำหนดให้แรงงานหรือลูกจ้างนั้นเข้าต้องมีประกันสังคมตามหลักเกณฑ์ของตนเอง การประกันตนตามหลักของการประกันสังคมนั้น หากเป็นลูกจ้างหรือพนักงาน ให้หน่วยงานนั้นจ่ายเงินส่วนหนึ่งเพื่อสมทบและอีกส่วนหนึ่งหักจากเงินเดือนของแรงงานหรือลูกจ้างตามอัตราส่วน และกฎหมายประกันสังคมได้กำหนดสิทธิที่ลูกจ้างหรือแรงงานที่จะได้รับ ไม่ว่าจะเป็นสิทธิในการเข้ารักษาพยาบาลในโรงพยาบาลของรัฐ สิทธิที่จะได้รับเงินเยียวยาในกรณีเสียชีวิต หรือสิทธิที่จะได้รับเงินปันผลยามชราภาพตามที่กำหนดไว้ อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าหากประเทศไทยยังถือว่าการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายแต่ก็ไม่สามารถควบคุมการค้าประเวณีได้ โสเภณีผู้ที่ทำงานเหมือนแรงงานในอาชีพอื่นที่ถูกกฎหมายก็ยังคงไม่มีได้รับสิทธิต่างๆที่รัฐได้ให้ไว้ไม่ว่าจะเป็นสิทธิในการเข้าถึงประกันสังคม สิทธิการเข้าถึงกฎหมายแรงงาน

2. ปัญหาเรื่องเจ้าหน้าที่ของรัฐแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ

ประเทศไทยยังไม่มิกฎหมายที่เกี่ยวกับการอนุญาตให้มีการค้าประเวณีได้อย่างเสรีเลยทำให้การค้าประเวณีนั้นเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย แต่อย่างไรก็ตามนั้นประเทศไทยก็ยังไม่สามารถทำให้การค้าประเวณีนั้นหมดไปจากประเทศได้เนื่องมีปัญหาจากการบังคับใช้กฎหมาย จึง

ไม่สามารถควบคุมการค้าประเวณีได้ ปัจจัยหลักที่ไม่สามารถควบคุมได้คือ เป็นเรื่องของผู้บังคับใช้กฎหมาย คือ เจ้าหน้าที่ของรัฐ มีปัญหาที่ต้องพิจารณา คือ ณ ปัจจุบัน ถือว่าการค้าประเวณีนั้นได้แพร่หลายทั่วทุกจังหวัดหรือทั่วประเทศ ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของการค้าประเวณีแบบแอบแฝง เช่น สถานบริการอาบอบนวด ร้านอาหารโอเค เป็นต้น หรือจะเป็นการค้าประเวณีโดยตรงที่ไม่ผ่านสถานบริการ เช่น การยื่นเพื่อรอรับให้บริการข้างถนน หรือจุดใดจุดหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้กันว่าการค้าประเวณี มาตรการของรัฐ ในการกำจัดการค้าประเวณีในรูปแบบต่างๆเหล่านี้คือ จะส่งเจ้าหน้าที่คอยกำกับดูแล และตรวจสอบ ไม่ให้มีการค้าประเวณีเกิดขึ้น แต่ด้วยสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจริงคือ กลับกลายเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ส่งเสริมให้มีการค้าประเวณี ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของการเรียกรับเงินจากผู้ประกอบการหรือตัวของโสเภณีเอง เพราะเนื่องจากการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายตัวเจ้าของสถานบริการหรือแม้แต่ตัวของโสเภณีเองก็ต้องยอมให้เจ้าหน้าที่เรียกรับเงินหรือสิ่งของต่างๆ เพื่อเป็นการแลกที่จะได้ประกอบการค้าประเวณีต่อไป หากขัดขึ้นหรือไม่ให้ตามที่ถูกร้องขอก็จะทำให้ไม่สามารถประกอบการค้าประเวณีต่อไปได้ นี่จึงเป็นสาเหตุสำคัญที่เห็นควรให้การค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมาย เพราะหากยังผิดกฎหมายต่อไป และยังไม่สามารถควบคุมได้นั้น ผลประโยชน์อาจตกแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่อาจเรียก ขอ ขอรับ ทริพย์สิน หรือ เงินทอง หรือประโยชน์อื่นใดจากผู้ค้าประเวณีได้ และจะทำให้ผู้ค้าประเวณีเกิดการเอาเปรียบจากเจ้าหน้าที่ของรัฐจนได้รับความเดือนร้อนได้ หากการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมายแล้ว รัฐอาจกำหนดหลักเกณฑ์ในการเรียกค่าตอบแทนจากผู้ประกอบการค้าประเวณีในรูปแบบของการจัดเก็บภาษีรายปี เพื่อที่รัฐจะได้นำเงินเหล่านี้ไปพัฒนาประเทศด้านอื่นๆ และยังเป็นการป้องกันไม่ให้ผลประโยชน์จากการจัดเก็บเงิน หรืออย่างอื่นตกแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยมิชอบอีกด้วย

3. ปัญหาอาชญากรรมและการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม

การที่การค้าประเวณียังเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายอยู่ในประเทศไทยนั้น ย่อมแสดงว่าหากโสเภณีซึ่งเป็นคนไทยยังไม่สามารถได้รับการคุ้มครองจากกฎหมายได้อย่างเต็มที่จากการประกอบอาชีพการค้าประเวณีนั้น ในทุกๆวัน โสเภณีต้องทำงานต้องเจอลูกค้าหรือผู้ใช้บริการที่มากหน้าหลายตาต่างอุปนิสัย วันละหลายๆคน ความเสี่ยงที่เกิดจากอันตรายในการเจอผู้คนมากไม่ว่าจะเป็นความเสี่ยงในเรื่อง อาชญากรรม เช่นการชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ หรือความอันตรายต่อร่างกายและจิตใจ ไม่ว่าจะเป็นการทำร้ายร่างกาย หรือถูกฆ่าจนเสียชีวิตเหล่านี้ถือเป็นความเสี่ยงทั้งสิ้น หากเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น โสเภณีก็จำใจต้องรับสภาพที่เกิดขึ้นไป เนื่องจากไม่สามารถที่จะไปแจ้งความหรือร้องทุกข์ตามขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมได้ เพราะหากไปดำเนินการดังกล่าวแล้ว ฝ่ายเจ้าหน้าที่ก็จะล่วงรู้ถึงสาเหตุ

ที่ทำให้เกิดปัญหาเหล่านั้น คือ ปัญหาเกิดจากที่ตนเองค้าประเวณี แทนที่ผู้กระทำจะถูกดำเนินคดี กลับกลายเป็น โสเภณีเองต้องถูกจับกุมเนื่องจากตนเองประกอบอาชีพที่ไม่ถูกกฎหมาย ด้วยเหตุนี้ จึงควรให้การค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมายหรือหากไม่ถูกกฎหมายก็ต้องมีการควบคุมและดูแล โสเภณีอย่างถูกต้องและเป็นธรรมให้สามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้ตั้งผู้ที่ประกอบอาชีพอื่น ไม่ต้องคอยหลบซ่อนในการทำงานหรือการดำรงชีวิตประจำวัน

บทที่ 5

บทสรุป และข้อเสนอแนะ

1. บทสรุป

การประกอบธุรกิจการค้าประเวณีในประเทศไทยด้วยความสมัครใจยังถือว่าเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย ผู้ค้าประเวณีไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม ถูกดูถูกเหยียดหยามแต่ในสังคมโลกส่วนใหญ่กลับมองว่า การค้าประเวณีเป็นสิ่งที่จำเป็นในสังคมและเป็นเสรีภาพในการประกอบอาชีพ การค้าประเวณีในหลายประเทศจึงได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง บุคคลสามารถประกอบธุรกิจการค้าประเวณีได้อย่างเปิดเผย มีสถานการค้าประเวณีขนาดใหญ่ได้มาตรฐานอยู่มากมายตามเมืองต่างๆ มีการจดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย มีการตรวจสอบสุขภาพและดูแลมาตรฐานการดำเนินชีวิต จึงทำให้รัฐบาลสามารถควบคุมธุรกิจการค้าประเวณีได้ อันส่งผลให้ลดปัญหาอาชญากรรมทางเพศ เช่น การข่มขืนกระทำชำเราและอนาจารได้ การออกกฎหมายให้ทำธุรกิจค้าประเวณี โดยถูกต้องตามกฎหมาย ทำให้รัฐบาลสามารถทราบจำนวนผู้ค้าประเวณี ทำให้สถานภาพของผู้ค้าประเวณีดีขึ้นอย่างชัดเจน ผู้ค้าประเวณีจะได้รับความคุ้มครองทั้งทางด้านค่าตอบแทนจากผู้ให้บริการความปลอดภัยในการติดโรค ได้รับการตรวจสอบสุขภาพและรักษาพยาบาลในกรณีที่มีการติดโรคจากการค้าประเวณี

ในขณะที่สังคมไทย การค้าประเวณีด้วยความสมัครใจยังไม่เป็นที่ยอมรับเป็นเหตุให้ผู้ค้าประเวณีต้องถูกเอารัดเอาเปรียบจากผู้ประกอบธุรกิจค้าประเวณีหรือผู้ใช้บริการการค้าประเวณี โดยไม่สามารถต่อสู้ป้องกันตนได้ เนื่องจากการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย ถ้าถูกจับโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ พวกเขาที่จะขาดรายได้ จึงต้องยินยอมให้ถูกเอารัดเอาเปรียบ นอกจากนี้ผู้ประกอบธุรกิจค้าประเวณียังใช้โอกาสในการที่กฎหมายบัญญัติให้การค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย เอารัดเอาเปรียบค่าแรงของผู้ค้าประเวณี และบางครั้งถึงขั้นที่ผู้ค้าประเวณีถูกทำร้ายร่างกาย และเนื่องจากผู้ค้าประเวณีส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่มีความรู้และการศึกษาน้อย หากผู้ประกอบธุรกิจ หรือผู้ใช้บริการเอารัดเอาเปรียบหรือทำร้ายร่างกาย ผู้ค้าประเวณีก็ไม่กล้าไปแจ้งความเพราะคิดว่าตนเองประกอบอาชีพไม่ถูกกฎหมาย คิดเหล่านี้จึงเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมน้อยมาก

นอกจากนี้การที่กฎหมายบัญญัติให้การค้าประเวณีด้วยความสมัครใจเป็นความผิด ยังเป็นการเปิดโอกาสให้เจ้าพนักงานของรัฐแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากธุรกิจการค้าประเวณี เรียกเงินเรียกทองจากผู้ค้าประเวณี ทำให้กฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีขาดการบังคับใช้ การค้าประเวณีจึงยังมีอยู่ในสังคมไทย โดยกระทำในลักษณะที่ไม่เปิดเผย ซึ่งผลกระทบจากการค้าประเวณี มีหลายประการ ได้แก่

1. ปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อาจเกิดขึ้นได้เพราะ ผู้ใช้บริการของผู้ค้าประเวณี บางรายไม่สวมถุงยางอนามัย
2. ผู้ประกอบธุรกิจการค้าประเวณีเอารัดเอาเปรียบค่าแรงของผู้ค้าประเวณี
3. การค้าประเวณีอาจเชื่อมโยงกับอาชญากรรมอื่นๆ เช่น แหล่งมั่วสุมของยาเสพติด การเกิดขึ้นของกลุ่มผู้มีอิทธิพลหรือมาเฟีย การพนัน เป็นต้น
4. อาชญากรรม เช่น ผู้ค้าประเวณีถูกฆ่า หรือทำร้ายร่างกาย เป็นต้น ทั้งนี้เนื่องจากผู้ค้าประเวณีเป็นผู้ที่ไม่มีความรู้เพราะการศึกษาน้อย หากผู้ใช้บริการทำร้ายร่างกายผู้ค้าประเวณีคดีเหล่านี้ จึงเข้ามาสู่กระบวนการยุติธรรมน้อย เพราะผู้ค้าประเวณีคิดว่าตนเองประกอบอาชีพไม่ถูกกฎหมาย จึงไม่กล้าแจ้งความ
5. ก่อให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบ เช่น ปัจจุบันมีนักศึกษา ค้าประเวณีจำนวนมากขึ้น เป็นต้น
6. การฟอกเงิน เนื่องจากการค้าประเวณีผิดกฎหมาย ธุรกิจ การค้าประเวณีจึงต้องฟอกเงิน เหมือนกรณีหายใต้ดิน
7. เจ้าหน้าที่ของรัฐแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากธุรกิจ การค้าประเวณีที่ผิดกฎหมาย ทำให้กฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีขาดการบังคับใช้
8. ขัดต่อศีลธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีของไทย

จากการศึกษาผู้ศึกษาเห็นว่า เมื่อไม่สามารถทำให้ธุรกิจการค้าประเวณีหมดไปจากประเทศไทย ก็ควรกำหนดให้การประกอบธุรกิจการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมาย แต่มิใช่ว่าจะปล่อยให้มีการประกอบธุรกิจการค้าประเวณีกันได้อย่างเสรี โดยปราศจากการควบคุม แต่จะต้องมีมาตรการทางกฎหมายที่ชัดเจนมาควบคุมการประกอบธุรกิจการค้าประเวณี กล่าวคือ ควรนำระบบการจัดระเบียบการค้าประเวณี ซึ่งกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจการค้าประเวณีต้องขออนุญาตและผู้ค้าประเวณีต้องจดทะเบียนมาใช้ เหมือนพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ค้าประเวณี คศ. 2016 ของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และควรกำหนดหลักเกณฑ์อื่นๆ ด้วย เช่น ผู้ค้าประเวณีต้องมีอายุมากกว่า 20 ปีบริบูรณ์ ผู้ค้าประเวณีต้องตรวจสอบสุขภาพตามระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ผู้ค้าประเวณีที่สิทธิใช้หนังสือรับรองนามแฝง ผู้ประกอบธุรกิจการค้าประเวณีจะต้องไม่อนุญาตให้บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ให้บริการ

การค้าประเวณีในธุรกิจการค้าประเวณีของตน ผู้ใช้บริการของผู้ค้าประเวณีและผู้ค้าประเวณีต้องมีการใช้ถุงยางอนามัยในระหว่างการมีเพศสัมพันธ์ต้องมีการจำกัดเขตพื้นที่ในการจัดตั้งสถานการค้าประเวณี เป็นต้น

นอกจากนี้เพื่อเป็นการคุ้มครองบุคคลที่จะประกอบอาชีพค้าประเวณี พระราชบัญญัติซึ่งจะกำหนดขึ้นใหม่ต้องกำหนดห้ามมิให้มีการจดทะเบียน ผู้ค้าประเวณีให้แก่บุคคลซึ่งตั้งครรภ์ช่วง 6 สัปดาห์สุดท้ายก่อนคลอด หรือบุคคลที่ถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ และเห็นว่าจะต้องกำหนดห้ามมิให้มีการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีให้แก่ผู้วิกลจริตด้วย และควรรีใช้ระบบจดทะเบียนการค้าประเวณี โดยให้ผู้ค้าประเวณีต้องตรวจสอบสุขภาพระยะเวลาในการตรวจสอบสุขภาพนั้น มีความเห็นที่หลากหลาย เช่น ทุกสัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง หรือทุก 1 เดือน หรือทุก 3 เดือน หรือทุก 6 เดือน หรือทุก 1 ปี เป็นต้น นอกจากนี้ควรมีการตรวจสอบสุขภาพของผู้ค้าประเวณีทั้งช่วงเวลาก่อน และหลังประกอบอาชีพค้าประเวณีด้วย

นอกจากนี้เพื่อเป็นการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเพื่อสุขภาพอนามัยที่ดีของผู้ค้าประเวณีเอง พระราชบัญญัติซึ่งจะกำหนดขึ้นใหม่ต้องกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขอคำปรึกษา ด้านสุขภาพและการตรวจสอบสุขภาพไว้ด้วย แต่สำหรับเจ้าหน้าที่ที่ให้บริการด้านสุขภาพนั้น ควรจะเป็นเจ้าหน้าที่ที่ให้บริการด้านสุขภาพของโรงพยาบาลของรัฐหรือโรงพยาบาลเอกชน หรือคลินิกก็ได้

ทั้งนี้สำหรับหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขอคำปรึกษาด้านสุขภาพ และการตรวจสอบสุขภาพนั้น ควรกำหนดว่าบุคคลที่ประสงค์จะทำงานเป็นผู้ค้าประเวณี ต้องขอคำปรึกษาด้านสุขภาพและการตรวจสอบสุขภาพจากเจ้าหน้าที่ ที่ให้บริการด้านสุขภาพซึ่งให้คำปรึกษาด้านสุขภาพต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ชีวิตส่วนตัวของผู้ขอคำปรึกษา และควรรวมถึงประเด็นสำคัญ คือ เรื่องการป้องกันโรค การคุมกำเนิด การตั้งครรภ์ และความเสี่ยงในการใช้เครื่องมือแอลกอฮอล์และยาเสพติด

การกำหนดให้การประกอบธุรกิจการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมายนั้น ควรจะต้องเป็นการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีโดยตนเอง ในลักษณะปิดบังซ่อนเร้น เพราะการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีโดยตนเองในลักษณะปิดบังซ่อนเร้น มิได้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนทั่วไป ซึ่งจะต่างกับการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีโดยตนเองในลักษณะเปิดเผยในที่สาธารณะเป็นการก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชน และทำให้ภาพลักษณ์ของประเทศไทยเสียหาย การกำหนดให้การติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีโดยตนเองในลักษณะปิดบังซ่อนเร้นสามารถทำได้โดยถูกกฎหมาย จะก่อให้เกิดประโยชน์ เช่น ผู้ค้าประเวณีได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย ลดปัญหาอาชญากรรมประเภทข่มขืนหรืออนาจารได้ ปัญหาเกี่ยวกับการค้าประเวณีในรูปแบบนี้ ก็จะมีผลบังคับได้ตามกฎหมาย รัฐสามารถทราบจำนวนและข้อมูลเกี่ยวกับผู้ค้าประเวณี

ที่ชัดเจน รัฐสามารถกำหนดหลักเกณฑ์ต่างๆ ขึ้นมาควบคุมและตรวจสอบผู้ค้าประเวณีได้อย่างมีประสิทธิภาพ รัฐได้ประโยชน์จากการเก็บภาษี เป็นต้น

แต่อย่างไรก็ดี ในการกำหนดให้การติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีโดยตนเอง ในลักษณะปิดบังซ่อนเร้นเป็นสิ่งถูกกฎหมาย ก็ต้องกำหนดให้มีการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีด้วย เนื่องจากการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีจะก่อให้เกิดประโยชน์ เช่น ทำให้รัฐสามารถทราบตัวตน และ ข้อมูลที่ถูกต้องเกี่ยวกับผู้ค้าประเวณี อันจะส่งผลให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการควบคุม และ คุ้มครองผู้ค้าประเวณีได้อย่างเหมาะสม เช่น หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เป็นต้น

นอกจากการกำหนดให้การค้าประเวณีด้วยความสมัครใจในกรณีติดต่อชักชวนเพื่อการค้าประเวณี โดยตนเองในลักษณะปิดบังซ่อนเร้นเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมายแล้ว กรณีการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณี โดยตนเองในลักษณะเปิดเผยในที่สาธารณะซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ก็ควรจะมีการแก้ไขอัตราโทษให้สูงขึ้น ทั้งกำหนดให้ผู้ให้บริการของผู้ค้าประเวณีที่เข้าตกลงให้บริการการค้าประเวณีดังกล่าวมีความผิดตามกฎหมายด้วย และต้องมีการปรับทัศนคติของประชาชนทั่วไป และผู้บังคับใช้กฎหมาย โดยชี้ให้เห็นว่าการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณี โดยตนเองในลักษณะเปิดเผยในที่สาธารณะเป็นอาชญากรรมที่ร้ายแรงที่ต้องกำจัดให้หมดไปจากสังคมไทย

พระราชบัญญัติซึ่งจะกำหนดขึ้นใหม่ควรใช้ระบบจัดระเบียบการค้าประเวณี โดยกำหนดให้ผู้ค้าประเวณีต้องขออนุญาตหรือจดทะเบียนเพราะการกำหนดให้ผู้ค้าประเวณีต้องขออนุญาต หรือจดทะเบียน จะทำให้รัฐบาลสามารถทราบจำนวนและข้อมูลเกี่ยวกับผู้ค้าประเวณีที่ชัดเจน อันนำไปสู่การคุ้มครอง ควบคุมและตรวจสอบผู้ค้าประเวณีได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังสามารถแก้ไขปัญหาผู้ค้าประเวณีหลบเลี่ยงภาษีได้อีกด้วย

ประเทศไทยควรเลือกที่จะกำหนดให้ผู้ค้าประเวณีต้องขออนุญาตหรือควรเลือกที่จะกำหนดให้ผู้ค้าประเวณีต้องจดทะเบียน ผู้ศึกษาเห็นว่า เนื่องจากการประกอบอาชีพค้าประเวณีของผู้ค้าประเวณี มิได้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยของสังคมหรือความมั่นคงของประเทศ แต่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิทธิเสรีภาพของประชาชนที่รัฐต้องให้การรับรองและคุ้มครอง ดังนั้น จึงไม่ควรกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีอำนาจใช้ดุลพินิจในการอนุญาตหรือไม่อนุญาต โดยการกำหนดให้ผู้ค้าประเวณีต้องขออนุญาต อันอาจทำให้เกิดการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ แต่ควรกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีอำนาจผูกพัน โดยกำหนดให้ผู้ค้าประเวณีจดทะเบียน และถ้าผู้ค้าประเวณีไม่จดทะเบียนจะมีความผิดตามกฎหมายต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 100,000 บาท

ส่วนการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีจะเป็นการสร้างภาระ จะเป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลและจะเป็นการตีตราผู้ค้าประเวณีหรือไม่ ผู้ศึกษาเห็นว่าอาชีพค้าประเวณีเป็นอาชีพที่สุจริตอย่างหนึ่ง ผู้ค้าประเวณีจึงไม่ต้องละอายที่จะประกอบอาชีพนี้และการจดทะเบียนผู้ค้าประเวณีจะก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อผู้ค้าประเวณีเองและต่อสังคมส่วนรวม เช่น ผู้ค้าประเวณีจะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายและจะได้ไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากบุคคลที่สาม ส่วนรัฐก็สามารถกำหนดมาตรการในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ เป็นต้น ดังนั้นผู้ค้าประเวณีจึงต้องจดทะเบียน

นอกจากนั้นประเด็นที่ว่า แม้กฎหมายจะกำหนดให้ผู้ค้าประเวณี ต้องจดทะเบียนแต่ในความเป็นจริงอาจจะมีผู้ค้าประเวณีจำนวนมากที่ไม่ยอมไปจดทะเบียน ผู้ศึกษาเห็นว่าผู้ค้าประเวณีจะยินยอมที่จะจดทะเบียนหากรัฐได้กำหนดมาตรการ เช่น การรณรงค์และปรับทัศนคติของประชาชนในประเทศไทย โดยชี้ให้เห็นว่า การค้าประเวณีเป็นการประกอบอาชีพที่สุจริต เป็นเสรีภาพส่วนบุคคล การค้าประเวณีไม่ได้ก่อให้เกิดปัญหาการแพร่ระบาดของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การค้าประเวณีไม่ได้ทำให้ราชอาณาจักรไทยเสียภาพลักษณ์และการค้าประเวณียังช่วยแก้ไขปัญหายาเสพติดเกี่ยวกับเพศ เช่น ข่มขืน อนาคต ฯลฯ อีกด้วย

นอกจากนี้ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ผู้ค้าประเวณีเข้าใจเจตนารมณ์ในการจดทะเบียน รัฐต้องการที่จะทราบจำนวนและข้อมูลเกี่ยวกับผู้ค้าประเวณีที่ชัดเจนเพื่อคุ้มครองผู้ค้าประเวณีเอง ทั้งในด้านสิทธิและสวัสดิการตามกฎหมาย ป้องกันการเอารัดเอาเปรียบจากบุคคลที่สาม และป้องกันอาชญากรรม

2. ข้อเสนอแนะ

2.1 พระราชบัญญัติปฏิรูปการค้าประเวณี พ.ศ.2563

1) การประกอบธุรกิจการค้าประเวณีเป็นสิ่งถูกกฎหมาย ภายใต้หลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด เช่น ผู้ประกอบการธุรกิจการค้าประเวณีต้องขออนุญาต ผู้ค้าประเวณีต้องจดทะเบียน เป็นต้น เนื่องจากการค้าประเวณีด้วยความสมัครใจเป็นความชั่วร้ายที่จำเป็นของสังคม และเป็นอาชีพสุจริต รัฐจึงควรให้เสรีภาพแก่บุคคลในการประกอบธุรกิจการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ค้าประเวณีได้

2) ผู้เป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณีผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณี หรือสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี ต้องขออนุญาตต่อผู้ว่าราชการจังหวัดในเขตอำนาจนั้น

- 3) การติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณี โดยตนเองในลักษณะปิดบังซ่อนเร้นเป็น สิ่งถูกกฎหมาย โดยผู้ค้าประเวณีต้องจดทะเบียน เนื่องจากการจดทะเบียนจะก่อให้เกิดประโยชน์หลาย ประการ เพราะการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้า ประเวณี โดยตนเอง ในลักษณะปิดบังซ่อนเร้น มิได้ ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนทั่วไปเป็นอาชีพสุจริต
- 4) ผู้ใดติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณี โดยตนเองในลักษณะปิดบังซ่อนเร้น ต้องจดทะเบียนต่อเจ้าหน้าที่ และการติดต่อหรือชักชวนนั้นต้องไม่กระทบและไม่เป็นที่เดือดร้อน ต่อสาธารณชน
- 5) ผู้ใดเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลใดซึ่งมีอายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี เพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี แม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม และไม่ว่าการ กระทำต่างๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้กระทำภายในหรือนอกราชอาณาจักร ต้องระวางโทษ จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท
- 6) ผู้ประกอบธุรกิจตัวแทนเพื่อการค้าประเวณีไม่มีความผิดตามกฎหมาย เว้นแต่ เป็นการค้าประเวณีของเด็ก
- 7) ผู้ใดเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจาร ซึ่งชายหรือหญิงใดซึ่งมีอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท
- 8) โดยกำหนดให้มีการยึดเงินหรือทรัพย์สินจากการกระทำความผิดข่มขืนใจให้ผู้อื่น กระทำการค้าประเวณี และความผิดฐานเป็นธุระจัดหาผู้ค้าประเวณีเด็ก ให้ตกเป็นของแผ่นดินด้วย

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัย

สกลนครราชภัฏ

บรรณานุกรม

- อรวรรณ จันทร์ทอง. (2532). ปัญหาความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี. (วิทยานิพนธ์ปริญญา
นิติศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์, กรุงเทพฯ.
- สถิต เล็งไธสง. (2521-2522). นคร โสเภณี. (สารานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม 15:
ธรรมจักร – นิลเอก). หน้า 9325-9337.
- วันชัย ศรีนวลนัค. (2505). ทศนคติของตำรวจไทยต่อปัญหาโสเภณี. พจนานุกรมฉบับ
ราชบัณฑิตยสถาน พระนคร, โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม. หน้า 933.
- พลตำรวจตรี กิตติ เสริมบุตร. (2516). รั้วกับการควบคุมการค้าประเวณี. กรุงเทพมหานคร :
วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 16, 2516-2517.
- พันตำรวจตรี ชุมพล กาญจนะ . (2534). การใช้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมและแก้ไข
ปัญหาการนำเด็กมาเพื่อค้าประเวณี. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สวัสดิ์ สำหรับพันธ์. (2508). การวิเคราะห์หญิงโสเภณีในประเทศไทย. (วิทยานิพนธ์ปริญญา
นิติศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- บุญส่ง เผ่าทรง. (2499). คำบรรยายอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยาพิศดาร. อ้างถึงใน ไชยเจริญ
สันติศิริ. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ไทยพิทยา ถนนบ้านตะนาว พระนคร.
- สุนีย์มัลลิกะมาลย์ และคณะ. (2546). รายงานวิจัย การแสวงหามาตราการทางกฎหมายและ
มาตรการอื่นที่เหมาะสมสำหรับปัญหาโสเภณีในประเทศไทย. สำนักงานเลขาธิการ
วุฒิสภา.
- โสภิตา วีรกุลเทวัญ. หนังสือการนำเสนอความเป็นตัวตนของหญิงบาร์เบียร์. พิมพ์ลักษณ์,
เชียงใหม่.
- พงษ์ธร ลำหาญ, ภัตสร ลิมานนท์ และคณะ. (2536). ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีใน
สถานบริการอาบ อบ นวด. (การค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์).
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554, หน้า 578.
- สุวัชร อุษณาวัฒน์. (2547). กฎหมายและมาตรการคุ้มครองหญิงและเด็กจากธุรกิจบริการทางเพศ
กรุงเทพมหานคร: สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม.

ปรีชาวัชร ศเวตภัทรไพศาล และพีรพจน์ ปิ่นทองดี. (2561). ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติ
ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีพ.ศ. 2539, *วารสาร มจร. พุทธปัญญา
ปริทรรศน์*, 3, 2: 148.

หยุด แสงอุทัย. (2553). *กฎหมายอาญา ภาค 2-3* (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2544). *หลักกฎหมายอาญาภาคความผิด*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
วิญญูชน, หน้า240-241.

บุญเพราะ แสงเทียน. (2545). *กฎหมายอาญา 3: ภาคความผิดและภาคโทษ แนวประยุกต์*.
(พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: วิทย์พัฒนา.

เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. (2550). *กฎหมายอาญาภาคความผิด เล่ม 2*, (พิมพ์ครั้งที่ 5).
กรุงเทพมหานคร: พลสยาม พรินตติ้ง.

20 Causing child to provide commercial sexual services etc.Australian Capital Territory
Prostitution Act 1992

กฎหมายคุ้มครองผู้ค้าประเวณีฉบับใหม่. (ธันวาคม, 17).

from: URL:<https://www.bmfsfj.de/blob/117626/343d7e411d53c9e>

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อสกุล	นายณัฐวุฒิ คงไข่
วัน เดือน ปีเกิด	8 กรกฎาคม 2530
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา
ประวัติการศึกษา	นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยทักษิณ พ.ศ. 2553
สถานที่ทำงาน	คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา
ตำแหน่ง	นักวิชาการ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

